

Loius-Marie Grignon de Montfort

AFHANDLINGEN

OM

DEN ÆGTE MARIA-FROMHED

-redigeret og bearbejdet til dansk af Stephen Holm

Sankt Montforts forlag

Slagelse

1997

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Forord: Oversætterens

Pave Johannes Paul II

Pater Hermann Josef Jünemann

Montforts Afhandling om den ægte Maria-fromhed:

Indledning

1. del: Maria i Guds frelsesplan

2. del: Maria i relation til kirken

Falske former for Maria-fromhed - Den ægte Maria-fromhed

3. del: Den ægte Maria-fromheds kærne

Et bibelsk forbillede - Fromhedsformens frugter

Fromhedsformens ydre og indre udtryksformer

Indvielsesbønnen.

Andagtsdel:

Daglig fornyelse af indvielsen

Salme af Montfort i forbindelse med indvielsen

Kirkens bøn på Montforts og Marie-Louises festdage

Salmer/Hymner og bønner, anbefalet af Montfort

Veni, creator spiritus - Ave Maris Stella

Ave Maria - O Jesus - Memorare

Rosenkransen - Jomfru Marias lille krone

Bønner og Salmer/hymner,

- som udtrykker montfortansk spiritualitet

Angelus/Regina Coeli - 7 salmer/hymner

Salmer til ære for Montfort og Marie-Louise

Forord af oversætteren

Det er yderst almindeligt, at katolikker, når de hører navnet Montfort, næsten automatisk siger: Maria!

Det er forståeligt, fordi Montforts og dermed den montfortanske spiritualitet er en mariansk spiritualitet. Men samtidig må det fastholdes, at det egentlig er uretfærdigt, fordi andre associationer rent faktisk ville være rigtigere. Montforts valgsprog var den korte sætning: "Gud alene!". Allerede dét siger en hel del.

Rigtigere associationer på navnet Montfort ville være: radikal kristen eller glødende ivrig missionær! For dette er, hvad der først og fremmest bør siges om den franske missions-præst og ordensstifter Louis-Marie Grignon de Montfort (1673-1716), der gennem sine seksten præste-år som "apostolisk folke-missionær", - med skiftende hjælpere, - gennempløjede sogn efter sogn i Nordvestfrankrig. "Gud alene!" var som nævnt hans valgsprog. Men hans relation til denne Gud var en relation til ham i hans menneskevordelse, altså en relation til Jesus Kristus. Montfort beundrede Guds fornødelse af sig selv i Jesus Kristus, en beundring, som han havde fundet forunderligt formuleret i den gamle Kristus-hymne, citeret i Filipperbrevets 2. kapitel, vers 6-11: Ikke nok med, at den anden guddommelige person i Treenigheden fornædler sig ved at blive menneske. Han fuldfører denne fornødelse, da Hån, den menneskevordne Gud, lider slavedøden på korset. Og netop i denne fornødelse bliver opstandelsen en realitet.

I begyndelsen af 1. Korintherbrev tillægger apostlen Paulus Kristus en titel, som med forkærlighed blev benyttet i Montforts samtidige Frankrig. En titel, som vi her i Danmark ikke er så vant til. Hvad vi er kendt med er at betegne Jesus som "Guds Søn", "Verdens lys", "Livets brød", "Ordet, der er blevet kød". Men titlen, jeg refererer til, er Jesus, "Guds Visdom". I begyndelsen af 1. Korintherbrev skriver apostlen Paulus, at Gud åbenbarer sin visdom, når mennesker synes, at han handler totalt tåbeligt. "Hvad der er tåbelighed i menneskers øjne er visdom for Gud", - og omvendt. Med Paulus siger Montfort, - og hele den såkaldte "franske skole", som er Montforts teologiske baggrund, - frit omskrevet: Jøder og muslimer foreholder os kristne, at når vi påstår, at den almægtige, suveræne Gud har nedværdiget sig til at blive menneske blandt mennesker, at han har fortsat sin nedværdigelse ved at tilhøre verdens allermindste og har fuldført denne sin nedværdigelse ved, som slave og forbryder at lide døden på korset, så har de aldrig hørt noget, der kunne være mere tåbeligt! Men dette er, svarer vi kristne, netop Guds visdom: At han kan finde på noget sådant! Derfor er det et reelt udtryk, at Jesus Kristus er Guds inkarnerede Visdom. (1. Kor. 1,18-2,2).

"Kærligheden til den guddommelige Visdom" er titlen på Montforts vigtigste skrift. Her sammenfatter Montfort, hvad man kunne kalde for montfortansk spiritualitet. Skriftet er blevet til i hans første tid som præst (1703), da han et halvt års tid var i Paris uden fast opgave og er nok tænkt som foredrag for præstestuderende. Det er inddelt i tre hovedafsnit: 1. Visdommen i det gamle testamente (før inkarnationen), 2. Visdommen i det nye testamente (efter inkarnationen), 3. Midlerne til at "opnå" Visdommen.

Når Montfort stod på prædikestolen i de mange kirker, han gæstede under sine utallige missioner eller ud på natten sad ved skrivebordet, var han kun optaget af dette ene: at lære de mange mennesker, som med interesse deltog i hans missioner, men som tilsyneladende havde glemt alt om deres katolske tro og trospraksis: at de ved deres dåb var blevet podet ind i Kristus, at de havde indviet sig til at leve, dø og opstå med Kristus, - indviet sig til livs-, døds- og opstandelsesfællesskab med ham. At det for den kristne således gælder om, livet igennem mere og mere at lade sig ligedanne med Kristus, sådan at man med Paulus kan sige: "Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus, der lever i mig!" (Gal. 2,20a). Dét, som Paulus kalder: "At iføre sig Kristus" (Rom.13,14a, Gal. 3,27), kalder Montfort "at opnå Visdommen". Montfort nævner i slutningen af sit skrift fire farbare veje, fire "midler", som er at anvende, hvis man "vil opnå visdommen", altså: lade sig ligedanne med Kristus. Den sidste og vigtigste vej, han anviser, er en ret relation til jomfru Maria.

Hvad Montfort mener med ret relation til jomfru Maria, har han klarlagt i sin måske berømteste afhandling, som i virkeligheden 'bare' er en udvidelse af, - eller en forklaring til den første

afhandlingens afsluttende afsnit. Han har skrevet denne forklaring i La Rochelle så sent som i 1712, - udfra de praktiske erfaringer, han som åndelig vejleder havde gjort gennem sine mange missioner. Efter hans død i 1716 interesserede ingen sig synderligt for den. Under den franske revolution begravede Montforts efterfølgere, - montfortanerne i St.-Laurent-sur-Sevre, - af sikkerhedshensyn de originalskrifter, som de havde bevaret fra Montforts hånd samt andre vigtige dokumenter. Efter revolutionen blev bogkassen gravet op og henstillet på loftet i montfortanernes moderhus. Først i 1842 fik en montfortanerpater, der ryddede op i ting og sager, manuskriptet i hænderne og forstod, hvilken perle han havde fundet. Skriftet var uden overskrift og uden inddeling og de første sider manglede. Men i skriftet har Montfort faktisk forudsagt dets skæbne: "De vil begrave det lille skrift i en kistes mørke og tavshed, for at det ikke skal blive offentliggjort. De, der læser det og lever det, vil blive angrebet og forfulgt!"

Som nævnt manglede de første sider, og skriftets originaltitel er derfor ukendt. Men udfra indholdet mener man, at det drejer sig om dét skrift, som Montfort omtaler som "Beredelse af vejen for Kristi riges komme!"

Da det i 1843 første gang blev udgivet, gav man det imidlertid dén titel, som siden er blevet bibeholdt: "Afhandlingen om den ægte Mariafromhed", ("Traité de la vraie dévotion a la Sainte Vierge Marie"). Ved samme lejlighed blev afsnittene nummererede. Skriftet er blevet det mest kendte marianske skrift i verden, oversat til over tredive sprog. Men det er af forskellige grunde aldrig blevet udgivet på dansk. Halvtredsåret for Montforts helgenkåring råder nu bod på dette. Med hensyn til indholdet kan man kort sige, at følgende tankegang lægges for dagen: Det fastslås, at den kristnes kald er ligedannelse med Kristus. Dette afføder spørgsmålet: Hvordan dannes Kristus? Trosbekendelsen svarer, at han undfanges ved Helligånden og fødes af jomfru Maria.

Hebræerbrevet understreger, at "Jesus Kristus er den samme, igår og idag, ja til evig tid". (13,8). Heraf afledes, at Jesus Kristus, i enhver kristen, undfanges ved Helligånden og fødes af jomfru Maria, - osse idag. Gud udsender sin Helligånd for at danne Kristus i alle kristne, for at ligedanne dem med Kristus. Om Helligåndens virke bliver frugtbar i den enkelte og ligedanner ham/hende med Kristus, afhænger af, om Helligånden i den pågældende finder jomfru Maria. Derfor opfordres læseren til, ikke som mål, men som middel, som den sikre og mest farbare vej: at lægge sig selv totalt i jomfru Marias hænder og lade sig gennemsyre af hendes trosholdning, lade sig forme af hende. For jo mere en kristen ligedannes med Maria, desto bedre kan Helligånden i denne kristne danne Kristus. Kirken er Kristi legeme. Oldkirken talte om "totus Christus", om den hele Kristus, som er: Kristus og hans kirke. Montfort resonerer logisk, at dén mor, som undfanger og føder et legemes hoved, nødvendigvis osse må undfange og føde samme legemes lemmer. Ligesom hele verdens frelse begyndte i Maria, begynder den i den enkelte kristne ligeledes i Maria. Denne tankegang går igen i følgende Montfort-sentenser: "Før Kristi rige kan komme, må Marias rige komme!", - og: "Råb: "Maria", - og du hører som ekko: "Kristus!"" Og i den montfortanske devise: "Til Jesus ved Maria!"

At vælge denne åndelige livsvej, kaldte "den franske skole"s repræsentanter for "indvielse til Maria". Men en sådan formulering er Montfort ikke begejstret for. Kristocentrisk som han ér, nyformulerer han den på fremragende vis og understreger, at der for en kristen kun findes én indvielse, nemlig dén indvielse til Kristus, som finder sted i den hellige dåb. Trosfornyelsen vil således bestå i, at dåbspagten aktiveres. Derfor taler Montfort om: "Indvielse til Jesus Kristus i afhængighed af jomfru Maria", hvilket på dansk vil sige: at beslutte sig til at leve sine dåbsløfter ved, med og i Maria, for derved mere fuldkomment at kunne leve ved, med og i Kristus, - som det lyder ved slutningen af nadverbønnen i hver eneste messe. Derfor er indvielsen til Jesus ved Maria for Montfort intet andet end en seriøs dåbsløfternes fornyelse.

For Montfort består ægte Mariafromhed således ikke i første række i at bede nogle for-formulerede Maria-bønner (selvom sådanne findes fra hans hånd). Den består i, at man lever sit kristenliv bevidst sammen med jomfru Maria for mere og mere at tilegne sig hendes trosholdning. At dette bedst lader sig gøre ved at betragte jomfru Maria i relation til den treenige Gud er sikkert forklaringen på, at Montfort havde et helt specielt og inderligt forhold til rosenkransbønnen, hvori mange af den-ne relations aspekter gennemmediteres.

I sin afhandling om den ægte Mariafromhed advarer Montfort mod forskellige "falske" former for Mariafromhed, hvilket faktisk er højaktuelt idag, hvor flere sværmeriske bevægelser forvrænger Mariafromheden til en parodi på sund og ægte kristendom. Sammenfattende kunne man sige, at Montfort i sin optælling afviser enhver Mariafromhed, som måtte blive "stående" ved Maria og ikke peger hen på/fører frem til Kristus. Styrken i hans afhandling ligger blandt andet deri, at han aldrig taler om Maria isoleret, derimod altid betragter hende i relation til den treenige Gud. Montfort, den theocentriske! Gud alene!

Men selvfølgelig har afhandlingen sine svagheder. Først og fremmest dén svaghed, at den i sin udtryksform er tids- og stedbunden. Anderledes kan det jo ikke være. Når man læser den, må man have i baghovedet, at den afspejler sin samtids gudsbillede, der er anderledes end vor tids, og at den er blevet til i provokation mod den daværende udbredelse af dén vranglære, som kaldes jansenismen, og som nu er lykkelig glemt.

Da jeg bestemte mig for, efter hvilke principper jeg ville gengive Montforts skrift på dansk, har dette faktum har været af betydning. Og ét faktum mere har været af betydning: Man taler om Montforts "afhandling". Men hvis nogen skulle forestille sig, at det drejer sig om en videnskabelig, teologisk, mariologisk afhandling, tager de fejl. Montfort sætter selv tingene på plads, idet han i sit skrift - frit gengivet, - siger: "Hvis dette skulle være en teologisk afhandling, ville jeg gribe emnet helt anderledes an. Men jeg skriver dette som en hjælp for jævne og ukomplicerede mennesker af god vilje!" (jvf. pkt. 26)

Jesus har sagt: "Bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende!" Biskop Martensen sagde engang til mig: "Hvis man idag ville oversætte 'La vraie devotion' direkte, måtte man medgive en forklaring, som vil fylde mere end selve afhandlingen."

Men fordi det netop ikke drejer sig om en teologisk afhandling, og fordi det tids- og stedbundne, dvs. formen og udtryksmåden, kunne hindre dén formidling, som for mig er det vigtigste, har jeg valgt, ikke at lave en slavisk oversættelse. Nogle steder har jeg gengivet en mening med andre ord end Montforts, idet jeg har spurgt mig selv: Hvordan ville Montfort udtrykke netop dette, hvis han skulle gøre det idag? Hvor teksten synes mig at volde flere problemer end den yder hjælp, har jeg foretaget udeladelser. Enkelte steder har jeg lavet tilføjelser. For jeg har osse spurgt mig selv: Hvad ville Montfort have udeladt eller måske tilføjet, hvis han havde skrevet idag? Overspringelser i den fortløbende nummerering viser, hvor udeladelser af hele afsnit har fundet sted. Men osse enkelte punkter kan være ufuldstændige, hvilket imidlertid ikke fremgår af teksten. En rund dobbelt-parantes i selve teksten vidner om en tilføjelse.

Jeg er helt på det rene med det farlige i, selvbestaltet at påstå, hvad Montfort ville sige og gøre idag! "Le bon Père" kan jo ikke forsvare sig. Men det har som sagt ikke været mit anliggende at udgive en videnskabelig, historisk museums-bog. Pastoralt har jeg ønsket, at Montforts formål med sit skrift, nemlig at være et tilbud om hjælp for inter-esserede, jævne mennesker her og nu, skal kunne tilgodeses!

Til trods for 'hård' redigering har det samtidig været mig magtpåliggende, at Montforts specielle stil og hans særlige måde at resonnerer på helt og klart dominerer gengivelsen.

Dén, der vil efterforske afhandlingens autentiske ordlyd i hele sin fylde, må benytte sig af den originale franske udgave, der som nævnt er direkte oversat til samtlige øvrige hovedsprog.

Slagelse, 28. april 1997, - i 50-året for Skt. Montforts helgenkåring.

P. Stephen Holm

Skt. Montforts kommunitet.

Forord af Pave Johannes Paul II

"Læsningen af den hellige Montforts bog om den ægte Mariafromhed har ført til et vendepunkt i mit liv, selvom det drejer sig om en lang, indre vej!

Det var ved min hemmelige forberedelse til præstevielsen, at jeg fik dette enestående skrift i hænderne. Jeg husker, at jeg i lang tid bar bogen på mig, - selv på fabrikken, hvor jeg arbejdede, så dens pæne omslag efterhånden blev helt plettet af kalk.

Jeg vendte hele tiden tilbage til bestemte steder i bogen. Jeg fandt hurtigt ud af, at der bag dens barokke form lå skjult noget fundamentalt. Den forandrede min barndoms og ungdoms Mariaforståelse og gav mig en ny holdning, en kærlighed til Maria, som kom fra dybet af min tro. Tidligere havde jeg været bange for, at Maria-fromhed kunne spærre for adgangen til Kristus i stedet for at åbne vejen til ham. Nu forstod jeg, at det i virkeligheden forholder sig ganske anderledes; lige det modsatte er nemlig tilfældet. Den ægte Maria-fromhed udfolder sig henimod Kristi mysterium, mod det menneskevordne Ord, mod den hellige Treenighed. Fromhedsformen, som består i at man gør sig selv total afhængig af jomfru Maria, er nødvendig for enhver, der betingelsesløst vil give sig selv til Jesus Kristus og hans forløsergerning. Den hellige Montfort fører os ind i selve de mysterier, som vor tro lever af, og som får den til at vokse og bære frugt. Jo mere jeg har orienteret mit liv mod frelsens virkelighed, desto mere har jeg erfaret, at hengivelsen til jomfru Maria, sådan som Sankt Montfort viser os det, er den bedste vej til effektivt at tage del i denne virkelighed, øse af dens rigdom og dele den med andre".

Pave Johannes Paul II, - i et interview med André Frossard i bogen "Frygt ikke". (Paris, 1982)

"I min rundskrivelse taler jeg også om troslivet og således om ægte mariansk spiritualitet og tilsvarende praktik. En meget rig kilde findes i dén erfaring, der er gjort af enkelte mennesker og af mange kristne fællesskaber blandt verdens forskellige folkeslag og nationer. I dén forbindelse vil jeg gerne, blandt denne spiritualitets mange vidner og lærere, minde om Louis-Marie Grignion de Montforts skikkelse. Han foreslår indvielse til Kristus gennem Marias hænder som et effektivt middel for kristne til trofast at leve i overensstemmelse med deres dåbsløfter. Jeg er glad for at kunne konstatere, at der i vor egen tid ikke mangler nye udslag af denne spiritualitet og praktik".

Pave Johannes Paul II, - i sin rundskrivelse "Forløserens Moder", afsnit 48b. (Rom, 1987)

Forord af Hermann Josef Jünemann

Når mennesker af idag går igang med at læse Louis-Marie de Montforts "Afhandling om den ægte Maria-fromhed" (eller syntesen: "Marias nådehemmelighed"), - bliver det hurligt klart for læseren, at forfatteren indrømmer Maria en ret så massiv stilling i sit trosliv. Det vil støde an hos mange og irritere måske flere, fordi man klart fornemmer, at man ikke kan fortrænge dette faktum ved at påpege, hvad der selvfølgelig er sandt: at Montforts tænke- og udtryksform nu engang er affødt og afhængig af hans samtid og derfor så forskellig fra vor tids, hvorfor vi idag har svært ved at identificere os med såvel dét, der siges, som med dét, der tilrådes os. Montfort støder an og irriterer, fordi han med dét, han siger, udfordrer og provokerer. For indrømmes må det jo, at vor tids teologiske tænke- og talemåde efterhånden er blevet så abstrakt, så vi får vanskeligheder, når vi møder en så konkret tænke- og talemåde som Montforts. I sin afhandling om den ægte Mariafromhed kommer han iøvrigt selv ind på det, når han siger: "Mange har kun har et spekulativt, tørt, sterilt og ligegyldigt kendskab til Jesus og hans hellige mor!" (jvf. pkt. 64)

Når det drejer sig om total hengivelse, må vi imidlertid lægge teoretisk teologi bag os. Total hengivelse er nemlig noget personligt, noget personligt mellem Gud og et menneske. Total hengivelse er levet liv.

Montforts teologi er præget af hans samtids jansenistiske ideer. Han er vokset op i jansenismens begrebsverden og anvender dens udtryksmåder. Men med sin mariologi kritiserer han den og gennemhuller den indvendig fra. Imidlertid har den været bestemmende for Montforts Guds- og menneskebillede: Gud er den ophøjede konge og suveræne hersker, uendelig langt væk fra menneskene. Mennesket er ikke værdigt til at nærme sig denne ophøjede Gud og vil ikke kunne nærme sig ham uden at give køb på den ydmyghed, som mennesket skylder ham.

Montfort stiller nu spørgsmålet: Hvordan kan denne enorme afstand mellem Gud og mennesker overvindes; hvordan kan man bygge bro over adskillelsens dybe kløft? Svaret finder han i den hellige Skrift: Gud selv overvinder denne afstand, idet han lader sin Søn blive menneske. Guds Søn, vor Frelser Jesus Kristus, bli'r undfanget i jomfru Maria og født af hende. Herved får jomfru Maria afgørende betydning. Montfort ser hende som broen over den dybe kløft mellem Gud og mennesker. Når hun bringer menneskenes bønner frem for Guds trone, kan han lytte til dem uden at nedværdige sin majestæt. Gennem hende kan mennesket henvende sig til Gud uden at overskride dén grænse, som ydmygheden kræver.

Montforts tænke- og udtryksmåde er os fremmed, fordi vor tids gudsopfattelse er en anden. Og alligevel forekommer det mig, at denne vor gudsopfattelse er forberedt af Montfort. For med sine overvejelser omkring Maria og hendes plads i Guds frelsesplan sprænger han sin samtids gudsbilledes snævre rammer. Mange af de karakteristika, som Montfort tillægger Maria, tillægger vi idag Gud selv. Gud er for os det hele: Han er den ophøjede Konge og Herre og samtidig den elskende Gud og far. Han er den retfærdige dommer og samtidig kærligheden og barmhjertigheden i person. Derfor er det for os intet problem, at Gud selv, - uden 'omvejen' omkring Maria, - har en personlig, direkte relation til menneskene. Denne levende relation er Jesus Kristus: I mødet med ham sker menneskets forløsning. I bønnen, i evangeliets ord, i sakramenterne, ganske særligt i eukaristien, forvandles mennesket, fornyes menneskets hjerte, bli'r mennesket delagtiggjort i nyskabelsen, i det guddommelige liv. Dette betyder ikke, at menneskets elendighed fejles under gulvtæppet og at synden bagatelliseres. Guds kærlighed åbenbarer nemlig helt tydeligt menneskets ondskab og svaghed, men netop derved bli'r det så forståeligt, hvad frelse gennem denne kærlighed betyder. Først, når menneskets afmagt og ondskab bli'r taget alvorligt, åbner vejen sig for, - ved Guds hjælp, - at kunne lægge alt dette bag sig.

Vejen til Kristus, vejen til frelse er den totale hengivelses vej. Denne vej er for Montfort utænkelig uden Maria, fordi forløsningen er utænkelig uden Maria.

Den totale hengivelse har for Montfort sin begrundelse i dét faktum, at vi mennesker er Guds skabninger, og at vi derfor, om vi vil det eller ej, er afhængige af Gud. Men dét, at vi ér Guds skabninger, medfører samtidig, at vort liv altid har en mening, netop fordi vi ikke selv har kaldt os ind i livet, men fordi Gud har skænket os det. Total hengivelse til ham betyder derfor i første række, at vi anerkender dette afhængighedsfaktum. Men denne anerkendelse er samtidig en anerkendelse

af, at vi ikke selv kan give vort liv mening. Gud, som har skabt os, véd alene, hvad han har tænkt sig med hver enkelt. Kernen i den totale hengivelse er rent faktisk derfor ikke andet, end dén holdning, som Jesus møder dém med, der søger ham. Til enhver siger han: Læg dit liv i Guds hænder. Overgiv dig selv til ham! Og dette vár jo strengt taget, havd enhver af os har gjort, da vi blev døbt. Derfor er det yderst forståeligt, at Montfort sætter lighedstegn mellem den bevidste, totale hengivelse og dåbsløfternes fornyelse.

At vi i os selv i ordets bogstavelige forstand er fattige og i ét og alt afhængige af Gud, er ikke en abstrakt overvejelse. Vores fattigdom og afhængighed erfarer vi igen og igen, når vi oplever vore begrænsninger, når vi konfronteres med vor svaghed og hjælpeløshed, ja, selv i vore ydelser og vore succes'er erkender vi, at det er i kraft af forudgivne evner, at vi magter dette eller hint. Den fuldkomne hengivelse er således en radikal konsekvens af denne gjorte erfaring. Sagt anderledes. Når vi i ét og alt er afhængige af Gud, hvorfor så ikke indrømme det og sige et stort og helhjertet 'ja' til det? Dén, der siger dette já; dén, der hengi'r sig totalt til Gud og lægger sit liv i hans hænder, erfarer sig indlemmet i Guds kraft og ubegrænsethed og oplever dette som en stor rigdom. Marias 'ja' til dén kaldelse og dén opgave, som Gud lader hende blive til del, er hengivelse i allerhøjeste form. Fordi Maria, med alt, hvad hun ér og hár, stiller sig til Guds disposition, kan Gud, netop gennem hende, avle sig ind i verden. Men Maria er ikke kun forbillede på dét at hengive sig totalt til Gud. Netop fordi Gud gennem hende åbenbarer, hvad der er muligt, når hans kærlighed falder på menneske, der er parat til at besvare denne kærlighed ved totalt at hengive sig til ham, er den totale hengivelse på en måde identisk med Maria. I dén kærlighedens hengivelse til Gud, som Maria har levet, finder selve nyskabelsen sted: Kærlighedens uendelige kraft lader i Maria det aldrig før sete, det absolut nye, vokse frem: det ny menneske Jesus Kristus. Derved åbenbares for os alle, at den totale hengivelse ikke er et eller andet fromt, sentimentalt flip, men en meningsfuld livsholdning.

Den totale hengivelse er menneskets indsats i frelsesprocessen. For Jesu Kristi frelse bli'r kun virksom i de mennesker, der i frihed siger 'ja' til denne frelse. Den enkeltes 'ja' er en fortsættelse, en aktualisering af Marias 'ja', som hun gav/sagde for sig selv og for hele menneskeheden. Det 'ja', som den enkelte i tro og tillid siger til Gud og til hans forløsergerning i Kristus, gør Marias 'ja' aktuelt og virksomt, uanset, om den pågældende er sig det bevidst eller ej. Den totale hengivelse er derfor altid forbundet med Marias totale hengivelse. Hendes 'ja' fortsætter således igennem menneskeheden historie.

Gud åbenbarer sig, osse gennem Maria. I Maria bli'r det tydeligt, at frelse er en kærligheds-handling. Maria åbenbarer os noget om Gud: At Gud ikke kun er den uendeligt fjerne. Langt mere er hán dén, der henvender sig til menneskene og kommer dem i møde med ømhed, kærlighed og omsorg. Montfort selv siger: I Maria åbenbarer Guds godhed sig! Netop gennem Maria åbenbarer Gud, at han vil være til stede i verden med sin kærligheds fulde kraft og skabe nyt liv i menneskenes inderste hjertedyb. Dette er kernen i samtlige dogme-udsagn om Maria. Maria, uplettet undfanget = kærligheden gør mennesket uegnet til synd! Maria, moder og altid jomfru = udaf kærligheden mellem Gud og mennesket opstår det fuldstændige, nye liv! Maria, optaget i himlen = kærligheden gør, at mennesket ikke går fortabt, men at den elskende altid skal være hos Gud.

Den totale hengivelse er det elskende menneskes svar på Guds kærlighed; den er selve kærligheden til Gud, og den er forøvrigt kun mulig og meningsfuld gennem kærligheden. Netop derfor hører Maria uløseligt sammen med denne livsholdning. For at holde ud i den, eller for, påny at finde tilbage til den, når man lidt efter lidt har relativiseret den, lykkes kun, hvis man gennem meditation gør Guds åbenbaring aktuel og nærværende. Dette er noget fundamentalt andet end at holde en person op som et forbillede, som man så, ved egen indsats, prøver at efterfølge/efterligne. Total hengivelse er ikke resultat af egen indsats, ligesom meditation og bøn heller ikke har med egen indsats at gøre. Men meditationen gør Maria levende i den mediterende, og gennem hende når man frem til dén erfaring, at Gud virkelig er den elskende Gud.

Denne meditation med Maria vil før eller siden føre til et intimt møde med Gud selv, dén Gud, som er den elskende Gud. Meditationserfaringen med Maria vil afsløre hende som dén mor, der fører os til Kristus og dermed ind i selve det guddommelige, fordi hun i alle situationer vidner om dén

kærlighed, som Gud omgi'r os med. Igen og igen peger hun hen på, at det ikke er vore religiøse ydelser, det kommer an på, men om vi er åbne og modtagelige for Guds kærlighed.

Total hengivelse til jomfru Maria og dermed til Gud betyder, at vi, sammen med jomfru Maria, lader os drage ind i dén livsholdning, der er hendes: At vi kun kan videregive, hvad vi forud har modtaget, og at vi kun kan modtage, når vi forud har tømt os selv for alt, hvad der måtte spærre for modtagelse, - når vi totalt har givet os hen!

Hermann Josef Jünemann

tysk montfortaner-præst

(Bonn,1980)

AFHANDLING OM DEN ÆGTE MARIA FROMHED

INDLEDNING

(1) Jesus Kristus er kommet til verden gennem den hellige jomfru Maria. Gennem hende skal osse hans rige i verden komme.

(4) Gud Fader tillod, at Maria, mens hun levede her på jorden, ikke udvirkede nogensomhelst undere, selvom han havde kunnet lade store undere ske ved hende.

Gud Søn tillod, at ord fra Marias mund var ganske få, selvom han havde givet hende del i sin visdom.

Gud Helligånd tillod, at apostlene og evangelisterne kun yderst sjældent har berettet noget om Maria. Selvom hun var Helligåndens trofaste brud, har de kun nævnt dét, der er nødvendigt for at åbenbare Jesus Kristus.

(5) Maria er Gud Faders herlige mesterværk, som han helt har forbeholdt sig selv.

Maria er Guds Søns vidunderlige moder, Herrens tjenerinde, hvis ydmyghed og beskedenhed han styrkede. Herren Jesus tiltalte hende som 'Frue' (jvf. Joh. 2,4; 19,26), som en fremmed, skønt han elskede hende af hele sit hjerte.

Maria er Gud Helligånds forseglede kildevæld og trofaste brud. (Højs. 4,12). Helligånden alene har vundet indpas hos hende.

Maria er den hellige Treenigheds tempel. I hende fremtræder Gud herligere end noget andet sted i universet.

(6) Med mange helgener, som f. eks. Ambrosius, Johannes af Damaskus og Leo den Store, siger jeg: Gud gav Adam et legeme og satte ham i Edens have, som blev hans paradys. Maria er Kristi, den nye Adams jordiske paradys. I Maria har Kristus, ved Helligånden, modtaget sit jordiske legeme for at kunne udvirke store undere i hende. Hun blev Guds verden, den Allershøjstes herlighed. Her skjuler Gud, som i sit eget skød, sin enbårne Søn, og i hám hele sin herlighed.

(7) Helgenerne har sagt vidunderlige ting om Maria. Mange af disse helgener bevidner, at de aldrig var mere lykkelige, end når de kunne tale om hende.

(8) Englene i himlen, - siger den hellige Bonaventura, - tilråber Maria uden ophør. Tusinder af gange lyder Gabriels hilsen: "Hil dig, Maria!" Mikael, de himmelske hæskarers fyrste, er - siger den hellige Augustin, - den ivrigste, når det gælder om at ære og lovprise Maria. Mikael sætter en ære i, på hendes mindste vink, at ile hendes tjenere til hjælp.

(9) Maria æres over hele jorden. Mange lande, byer og bispedømmer har udråbt hende som deres særlige beskytterinde. Mange katedraler bærer hendes navn. Ingen kirke uden en Maria-statue, intet land uden et Maria-nådebillede, foran hvilket mange mennesker har opnået nåde-bistand og helbredelse. Hvor mange ordener og kongregationer bærer ikke Marias navn og står under hendes særlige beskyttelse! Hvert barn, som fremstammer et 'Hil dig, Maria', bidrager til hendes lovprisning. Den mest forstokkede synder oplever ved hende en gnist af håb.

(10) Hvor er det derfor sandt og på sin plads, med den hellige Bernhard af Clairvaux, at sige: DE MARIA NUNQUAM SATIS! Om Maria kan der aldrig siges for meget!

Men Maria æres ikke nok! Hun fortjener langt mere ære, lovprisning og kærlighed.

(11) Lad os så først med Helligånden sige: 'Kongedatterens pragt er i hendes indre!' (Sl. 45), - Al ydre ære, som himmel og jord viser Maria, er intet at regne mod den indre ære, dén pragt, som hun fra sin Skaber har modtaget i sit indre .

(12) Lad os derefter tilslutte os apostlen Paulus, når han siger: 'Intet øje har set, intet øre har hørt og intet menneskehjerte kan fatte....!' (1. Kor. 2,9). Nej, Marias storhed, skønhed og herlighed har intet øje set, intet øre hørt og intet menneskehjerte fattet.

(13) Udaf mit hjerte og med glæde har jeg skrevet ovenstående for at påpege, at Marias plads i Guds frelsesplan i det store og hele endnu ikke er blevet forstået og erkendt. Dét er én af grundene til, at verden som helhed ikke har erkendt Jesus Kristus. Hvis Jesus Kristus virkelig skal erkendes og hans rige vokse iblandt os, er Maria en nødvendig forudsætning. Hun var dén, der bragte Jesus til verden ved hans første komme til vor jord. Ved hende vil han også idag komme til os, og ved hende vil hans endelige komme finde sted!

Tilbage til toppen

FØRSTE DEL:

MARIA I GUDS FRELSESPLAN

(14) Med hele Guds hellige Kirke bekender jeg: Maria er Guds skabning, fremgået af Guds hånd. Sammenlignet med hans uendelige majestæt er hun mindre end et atom, faktisk slet intet, for Gud alene er den-der-er. (2. Mos. 3,14). Gud, der er evig uafhængig, og som besidder livet i hele dets fylde, har aldrig været nødt til, og vil heller aldrig blive nødt til at benytte sig af Maria, for at hans vilje skal kunne ske og hans herlighed åbenbares. Han behøver kun at ville, og alt skér, som han vil!

(15) Når så dét er sagt, må jeg også sige, at vi må tage tingene, som de nu engang ér. Og det ér jo sådan, at Gud, der har skabt Maria, har villet begynde og fuldende sit største værk netop ved hende.

Derfor er det velbegrunder, når vi tror, at dette er hans vedblivende handlemåde. For han ér Gud, og som sådan uomskiftelig. Han skifter hverken sindelag eller handlemåde.

(16) Gud Fader har villet, at hans enbårne Søn skulle komme til verden, netop ved Maria. Hvormeget den gamle pagts patriarker og profeter årtusinder igennem end havde længtes efter Messias og bønfuldt om, at han dog måtte komme, så skete det ved Maria. Hendes bøn og hendes sindelag åbenbarede, at hun var dén, der havde fundet nåde for Gud. Hun var dén, der skulle modtage ham og bringe ham til verden.

Ambrosius siger: Fordi verden ikke var værdig til, umiddelbart fra Guds hånd at modtage hans Søn, har Gud givet ham til Maria, for at verden kunne modtage ham gennem hende.

Guds Søn er, for vor frelses skyld, blevet menneske, - men i Maria og gennem Maria.

Gud Helligånd har dannet Jesus Kristus i Maria, - men først efter, at han ved englen havde modtaget hendes accept.

(17) Gud Fader har meddelt Maria sin egen frugtbarhed, - såvidt som en skabning er i stand til at modtage den, - for at give hende evne og kraft til at bringe Sønnen til verden. - med alle hans legemes lemmer.

(18) Ved sin menneskevordelse steg Guds Søn som den ny Adam ned i Maria og hun blev hans jordiske paradís. Så fri er Guds Søn, at han kan finde glæde i at være 'indespærret' i Maria. Han har åbenbaret sin suveræne magt ved at lade sig bære omkring af denne unge kvinde. Han har til Faderens ære skjult sin guddommelige herlighed for alle mennesker i Maria og kun ladet hende ane den. Han har forherliget sin majestætiske uafhængighed véd, i sin undfangelse og i sin fødsel, i sin fremstilling i templet og i sit tredive-årige, skjulte liv at gøre sig afhængig af Maria. Ved hende er han blevet stillet, næret, beskyttet, opdraget og ofret for os.

Hvor er det dog fantastisk at tænke på, at Gud gør sig selv så vidunderligt og ubegribeligt afhængig. Så værdifuldt er det, at Helligånden i evangeliet ikke har kunnet tie stille med det, - selv om han nok har ladet det meste af alt det vidunderlige, som Jesus, Guds menneskevordne Visdom, har udvirket i sit skjulte liv, forblive en hemmelighed. Jesus Kristus hár, gennem de tredive år, hvor han var lydíg mod Maria, vist Gud større ære, end hvis han i samme tidsrum ved usædvanlige undergerninger havde omvendt hele verden.

Hvor ville det dog tjene til Guds større ære og forherligelse, hvis vi, som har Jesus Kristus til forbillede, ville følge hans eksempel og underordne os Maria i lydighed mod hende. (jvf. Luk. 2,51).

(19) Når vi med opmærksomhed betragter Jesu offentlige virke, kan vi ikke undgå at bemærke, at Jesus begynder sine underer ved Maria. Johannes Døber blev helliget i sin moder Elisabeths skød, da Marias hilsen nåede hendes ører (Luk. 1,41-44). Dette er Jesu første og største under i nådens verden. Ved brylluppet i Kana forvandlede Jesus, på Marias forsigtige opfordring, vand til vin. (Joh. 2,1-12). Dette er hans første under i naturens verden. Jesus har begyndt sine undergerninger ved Maria. Han vil fortsætte dem og udvirke dem til tidernes ende, - ved Maria!

(20) Gud Helligånd er ufrugtbar i Gud selv, idet han hér ikke frembringer nogen anden guddommelig person. Men han er blevet frugtbar i Maria. I hende og méd hende har han dannet sit mesterværk: Gud-mennesket Jesus Kristus. I hende og méd hende danner han dagligt, indtil tidernes ende, med Jesus Kristus som hoved, dette legemes lemmer. Jo mere Helligånden derfor finder Maria i et menneske, desto mere kan han i det pågældende menneske danne Jesus Kristus.

(21) Naturligvis påstår jeg ikke, at jomfru Maria skænker Helligånden frugtbarhed, som om han ikke allerede havde den. Han er jo Gud og ér derfor frugtbarhed og evne til at frembringe, - i lighed med Faderen og Sønnen. Jeg vil blot understrege, at Helligånden, - selvom han ikke på ringeste måde behøvede Maria, - dog besluttede at gøre realiseringen af sin frugtbarhed afhængig af hende, idet han i hende og gennem hende danner Jesus Kristus og hans legemes lemmer. Dette er et nådens mysterium, som i det store og hele er ubekendt, - selv blandt lærde og fromme kristne.

(23) Gud Fader samlede ved skabelsen alle vanddråber og kaldte dem hav. Han har samlet al sin nåde og kaldt den Maria. Maria er som et pragtfuldt skatkammer, hvor Gud Fader gemmer alt det smukke, glansfulde, sjældne og kostbare, han ejer, - ja selv sin egen søn. Helgener har kaldt Maria for dét Guds skatkammer, hvorfra menneskene modtager nådens fylde.

24) Guds Søn lader sit legemes lemmer få del i sin nåde gennem Maria. Hun er som en kanal, som en vandledning, hvorigennem han lader sin barmhjertighed strømme.

(25) Gud Helligånd har meddelt Maria, sin brud, sine nådegaver, for at hun kan give videre, hvad hun selv har modtaget. (sml. 1. Kor. 11,23a). Ingen gave fra himlen når frem til menneskene udenom Maria, for det er Guds vilje, at vi skal modtage alt gennem hende.

(26) Hvis jeg skrev, hvad jeg nu skriver, for en intellektuel læserskare, ville jeg, ud fra den hellige skrift og kirkefædrenes værker, bevise og udførligt belægge, hvad jeg her fremlægger i en enkel og ligefrem stil. Men jeg henvender mig jo først og fremmest til jævne og ukomplicerede mennesker, til mennesker af god vilje. Ofte har de mere tro end de veluddannede, og de tror på en mere enkel og praktisk måde. Derfor indskrænker jeg mig til, på ganske ligefrem måde, at præsentere sandheden.

(29) Gud Fader vil, indtil tidernes ende, lade sine børn komme til verden gennem Maria. Derfor siger han til hende: "Tag bolig i Jakob!" (Sir. 24,8)

(30) Ligesom såvel en far som en mor er nødvendig, når biologisk liv skal videregives, således gælder det samme for det åndelige liv. Her er Faderen Gud selv, og moderen er Maria. Guds sande børn, som forud er kaldede og udvalgte i Kristus, har allesammen Gud til far og Maria til mor. Dén, der ikke har Maria til mor, har heller ikke Gud til far. Derfor har kættere, skismatikere og frafaldne,

som almindeligvis afviser at tale om Maria, - eller betragter hende med ligegyldighed eller måske foragt, - i deres åndelige liv ikke Gud til far, - heller ikke, selv om de mener at have det, - netop fordi de ikke har Maria til mor. For hvis de havde Maria til mor, ville de elske og ære hende, sådan som ethvert barn naturligt elsker og ærer sin mor, fordi det har fået livet ved hende. Et sikkert kendetegn på en tilhænger af en falsk kristendomsforståelse er derfor netop dette: At vedkommende kun har ligegyldighed og foragt tilovers for Maria, og både i ord og handling latterliggør enhver Mariafromhed, måske endda under dække af de ædlest motiver.

(31) Guds Søn, som lod sig danne i Maria, vil daglig nydanne sit legemes lemmer i hende. Det er jo i disse lemmer, at han bliver kød og blod. Han siger til Maria: 'Skaf dig ejendom i Israel.' (Sir. 24,8). Som en god mor skal du skænke lemmerne livet, nære dem og beskytte dem under deres opvækst!

(32) Det første menneske, som Maria har født, er Gud-mennesket Jesus Kristus. De følgende, hun har født, er Guds adoptivbørn. Når Jesus Kristus, - hovedet på hans mystiske legeme, som er kirken, - er født af Maria, så må nødvendigvis dette legemes lemmer osse fødes af hende. I den biologiske verden er det jo således, at dén mor, som føder et barns hoved, naturligt osse føder resten af barnets legeme. Ingen mor ville føde hovedet uden at føde resten af legemet. På samme måde i nådens verden: Hoved og lemmer er født af den samme mor.

(33) Jesus Kristus er den samme, igår og idag, ja til evig tid. (Hebr. 13,8). Derfor ér Jesus Kristus osse idag Marias frugt. Uden ophør tilråber himmel og jord hende: 'Velsignet er dit livs frugt Jesus!' (Luk. 1,42b). Det er hævet over enhver tvivl, at ethvert menneske, i hvilket Kristus lever, ligeledes er Marias frugt. Således kan enhver troende, som med Paulus konstaterende kan sige: 'Ikke længere jeg lever, men Kristus lever i mig' (Gal. 2,20) nøgternt tilføje: Takket være Maria! Kristus, som er dannet i mig, er Marias frugt. Uden hende ville han ikke være dannet i mig. Hvad Paulus et andet sted har sagt om sig selv, kunne egentlig med større ret lægges Maria i munden: 'Jer, mine børn, føder jeg atter og atter med smerte, indtil Kristus har vundet skikkelse i jer'. (Gal. 4,19). Den hellige Augustin går endnu et skridt videre, når han siger, at 'dém, Gud forud har kendt, dém, han forud har bestemt til at blive ligedannede med sin Søn ...' (jvf. Rom. 8,28), at disse mennesker er skjult i Maria for at kunne ligedannes med Guds Søn. Som deres kærlige mor beskytter og nærer hun dem, indtil hun i deres dødsstund føder dem ind i Guds herlighed. Derfor kalder kirken den troendes dødsdag for hans/hendes egentlige fødselsdag. Hvilket nådens mysterium!

(35) I kraft af Gud Helligånd har Maria frembragt det største, som man overhovedet ville kunne forestille sig, nemlig Gud-mennesket Jesus Kristus. Som følge heraf vil Gud Helligånd, indtil tidernes ende, frembringe sine største undere véd hende og i hende.

(36) Når Helligånden derfor finder Maria i et menneske, iler han derhen og opfylder dette menneske med sig selv, - i samme grad, som han i det pågældende menneske finder Maria. Èn af grundene til, at Helligånden nu om stunder ikke udvirker særlig mange påfaldende undere er dén, at han i mennesker af i dag så lidt finder sin trofaste brud, Maria.

(38) På samme måde, som Jesu Kristi rige først og fremmest manifesterer sig i menneskenes indre, sådan, som der står skrevet: 'Guds rige er indeni jer' (Luk. 17,21), således er osse Marias rige noget, som først og fremmest manifesterer sig i menneskenes indre, i deres hjerter. Sammen med sin Søn bliver Maria mere forherliget i menneskesjælene end i alle synlige skabninger. Derfor kan vi, med alle helgener, i sandhed kalde hende 'Hjerternes Dronning'.

(39) Dét faktum, at Gud har villet, at Maria skulle være en nødvendighed for ham, - selvfølgelig en hypotetisk nødvendighed, fordi den er villet af ham selv, - medfører dén konsekvens, at Maria er nødvendig osse for menneskene. Derfor kan relation til Maria aldrig sættes på linje med relation til nogensomhelst af de øvrige helgener.

(40) Mange lærte teologer har i deres skrifter ført bevis for, at hengivelse til Maria er en nødvendighed. De har støttet sig til tanker, som er overleverede fra kirkefædrene.

(43) Hvis hengivelse til Maria således er af vigtighed for alle mennesker, så ér den det først og fremmest for dém, som vil opnå særlig fuldkommenhed. Det er min personlige overbevisning, at ingen kan opnå en udpræget sensibilitet overfor Helligånden og derigennem en inderlig forening med Jesus Kristus, uden gennem dyb forening med Maria og i dyb afhængighed af hende.

(44) Jesus er altid og overalt Marias frugt, Marias Søn. Og Maria er altid og overalt det sande træ, som bærer livets frugt. Hun er den sande mor, som frembringer denne frugt.

(45) Jeg har tidligere anført, at Maria er den ny Adams jordiske paradis, og jeg vil senere vende tilbage til det. Maria alene giver den utro Evas arme børn adgang til dette paradis, hvor de, opfyldt af glæde og beskyttet mod alle fjender, kan leve for Guds åsyn. Hér kan de, uden frygt for døden, nær sig med frugten fra livets og kundskabens træ og drikke af livets kilde, der flyder med himmelsk vand.

(47) Gud og hans hellige mor vil, jo mere de sidste tider nærmer sig, fremelske store helgener, som i hellighed vil rage højt op over de fleste andre, - på samme måde, som Libanons cedre rager op over de mange småbuske.

(48) Disse store skikkelser, fulde af nåde og iver, er kaldede og udvalgte til at bekæmpe alle Guds fjender, som stormer ind fra alle sider. Af hele deres hjerte vil de være Maria hengivne. De vil være opfyldte af hendes lys, ført af hendes ånd, støttet af hendes arm, trygge under hendes beskyttelse. Med den ene hånd vil de bekæmpe og ødelægge hæretikers vranglærdomme, skismatikeres spaltninger, afgudsdyrkers overtro og synderes gudløshed. Med den anden hånd vil de opbygge Salomons sande tempel og en ny Guds by, dvs. Maria, som kirkefædrene kalder for Salomons tempel og Guds by. Gennem deres tale og ved deres eksempel vil de påvirke mange til at leve en

ægte Mariafromhed. Det vil skaffe dem mange fjender, men osse mange sejre og megen forherligelse af Gud.

(49) Verdens frelse er begyndt gennem Maria. Gennem hende vil den osse blive fuldendt.

(50) Maria er morgenrøden, som går forud for Jesus Kristus, retfærdighedens sol, og forkynder ham.

Maria er vejen, som Jesus Kristus benyttede, da han kom til os for første gang. Hun vil osse være vejen, han benytter, når han kommer til os for anden gang, omend på en helt anden måde.

Maria er 'motorvejen', den snor-lige og perfekte vej, der fører til Jesus Kristus. Kristus finder vi gennem Maria. Dén, der finder Maria, finder livet, for Jesus Kristus er vejen, sandheden og livet. (Joh. 14,6). Men man kan ikke finde Maria, hvis man ikke søger hende, og man søger hende ikke, hvis man ikke kender hende. Det er altså nødvendigt, at interessen for at lære Maria nærmere at kende, vækkes og øges, - til forherligelse af den hellige Treenighed.

(55) Det er Guds vilje, at hans hellige mor nu skal kendes, elskes og æres mere end nogensinde tidligere. De troende vil erfare, at Maria er den sikreste, den letteste, den korteste og den bedste vej til Jesus Kristus. De vil hengive sig til hende med legeme og sjæl, - uden reservationer, - for helt at tilhøre Kristus.

56) Hvm er så de mennesker, der ønsker at leve i tæt relation til jomfru Maria? De er Guds tjenere. De er flammende bål, som lader den guddommelige kærligheds ild flamme op overalt. I hjertet bærer de kærlighedens guld, i sjælen bønnens røgelse, i deres legeme dødens myrra. For de fattige og jævne vil de være Jesu Kristi vellugt, mens de for de rige og mægtige bliver en duft af død til død. (2. Kor. 2,15-16).

(57) De er som uvejrsskyer, der ved Helligåndens letteste åndepust vil sejle gennem luften. Uden at binde sig til noget, uden at undre sig over noget, uden at bekymre sig om noget, vil de lade Gudsordet og det evige livs regn falde ned over jorden. De tordner imod synden, brøler imod verden og rammer djævelen og alt hans blændværk med deres lyn. Med Gudsordets tve-æggede sværd gennemborer de til marven alle, som de sendes til!

(58) De er de sidste tiders sande apostle. Hærskarernes Herre lægger dem sit ord i munden og gi'r dem magt til at gøre undere.

De sover uden guld og sølv under puden, og , - hvad der er langt vigtigere, - uden bekymringer, - midt imellem levebrøds-præster og karriere-prælater. På deres sølvvinger flyver de dérhen, hvor Helligånden kalder dem, - til Guds større ære og til menneskenes frelse. Dér, hvor de prædiker, efterlader de kærlighedens guld, som er hele lovens opfyldelse.

(59) De vil være Jesu Kristi sande disciple. De følger ham efter i hans fattigdom, ydmyghed, illusionsafvisning og kærlighed. De bærer korset på deres skuldre, rosenkransen i deres hænder og Jesu og Marias navne i deres hjerter.

Det er altså fremtidens store personligheder, som Maria, på Guds befaling, vil danne og uddanne, så Gudsriget kan brede sig ud over afgudsdyrkere og gudløse.

Men hvornår og hvordan vil det ske? Gud alene véd det. ((Her vil ties, her vil bies, her vil bies, o svage sind!)). Jeg håber, ja, håber på Herren (Ps. 40,2)

Tilbage til toppen

ANDEN DEL:

KIRKENS RELATION TIL JOMFRU MARIA.

(60) Indtil nu har jeg klarlagt, at relation til Maria er en nødvendighed for os. Nu skal vi tale om, hvilken relation det drejer sig om. Med Guds hjælp vil jeg forsøge at forklare det, men først vil jeg dog nævne fem grundlæggende sandheder, som kan stille den væsentlige og ægte relation til Maria, den Maria-fromhedsform, som jeg her vil præsentere, i ret lys.

(61) Den første sandhed, jeg vil omtale, er denne: At målet for enhver fromhedsøvelse altid skal være vor Herre og Frelser Jesus Kristus selv, han, som er sand Gud og sandt menneske! Hvis målet skulle være noget andet, er fromhedsøvelsen falsk og bedragende.

Jesus Kristus er alfa og omega, alle tings begyndelse og fuldendelse. Vi arbejder alle med henblik på, - skriver apostlen, - at alle må blive fuldstændige mennesker, for at Kristus således kan fremstå i sin fuldendte skikkelse. For kun i Kristus bor hele Guds fylde, kun i ham er vi velsignede med den himmelske verdens åndelige velsignelse. (Ef. 1,3).

Han er den eneste lærer, der skal undervise os,

den eneste Herre, som vi skal gøre os afhængige af,

det eneste hoved, vi som lemmer skal være forbundne med,

det eneste forbillede, som vi skal efterligne,

den eneste læge, som kan helbrede os,

den eneste hyrde, som giver os at spise, hvad vi behøver,

den eneste vej, som kan føre os fremad,

den eneste sandhed, som vi skal tro på,

det eneste liv, som skal fylde os.

Han skal være vort et-og-alt, for der er ikke givet os noget andet navn, i hvilket vi frelses. (Ap. g. 4,12)

Gud har ikke givet os nogen anden årsag til frelse, fuldkommenhed og herlighed end netop Jesus Kristus. Enhver troende, der ikke er forbundet med Kristus som druerne er det med vinstokken, falder fra og visner, - og duer ikke til andet end til at kastes i ilden. (sml. Joh. 15,6).

Er vi derimod i Kristus og Kristus i os, er der ingen fordømmelse (Rom. 8,1). For véd ham og méd ham og i ham formår vi alt: at lade Faderen i enhed med Helligånden tilkomme al herlighed og ære.

(62) Når vi derfor nu vil tale for en sund og ægte relation til Maria, en sund og ægte Maria-fromhed, så er det kun med dette ene formål: at kunne ære Jesus Kristus så fuldkomment som muligt og for, på en enkel og sikker måde, at nå frem til forening med ham. Hvis relation til jomfru Maria ville føre os væk fra Jesus Kristus måtte en sådan relation afvises som djævelsk bedrag. Men, som jeg allerede har forklaret det, - og jeg gør det gerne en gang til, - så er det modsatte tilfældet. Relation til Maria er nødvendig for os, ene og alene for at vi må helt frem til Kristus, elske ham af hele vort hjerte og tjene ham trofast.

(63) Nu vil jeg et øjeblik i bøn vende mig til dig, kære Jesus, for, i kærlighed til dig, at udøse mit hjerte for din guddommelige majestæt:

Kære Jesus! De fleste kristne, selv de bedst skolede, véd ikke om dét bånd, som binder dig til din hellige mor. Du, Herre, er altid hos Maria, og Maria er altid hos dig. Hun kan ikke være til uden dig, for uden dig ville hun ikke være, hvad hun ér. Ved din nåde er hun så ligedannet med dig, at hun ikke mere lever for sig selv. Du alene, kære Jesus, lever og hersker i hende.

Åh, tænk hvis alle kristne vidste om dén kærlighed og dén ære, som du modtager gennem Maria, denne din vidunderlige skabning. Maria er så inderligt forbundet med dig, at det ville være lettere at skille lyset fra solen, heden fra ilden, ja endog englens og helgenerne fra dig, end det ville være at skille Maria fra dig. For hun elsker dig mere lidenskabeligt og ærer dig mere fuldkomment end samtlige andre skabninger.

(64) Kære Jesus! Må man ikke i sandhed sige, at menneskenes uvidenhed og blindhed i relation til din hellige mor, er både forbavsende og beklagelig?

Jeg tænker hér ikke på hedninger og afgudsdyrkere. De kender ikke dig og kan således heller ikke kende hende.

Jeg tænker heller ikke på hæretikere og skismatikere. De tænker ikke på at ære din mor, fordi de er skilt fra dig og din hellige kirke.

Jeg tænker på katolikkerne, i første række på de uddannede; - dem, som har gjort det til deres næringsvej at belære andre om sandheden, og som selv kun har et spekulativt, tørt, sterilt og ligeegyldigt kendskab til dig og din hellige mor.

Kun sjældent taler disse høje herrer om hende og om dén ærbødighed, de skylder hende, fordi de frygter, - det er deres mening, - at det fører til misbrug, og at man fornærmer dig, hvis man ærer din hellige mor for meget. Når de ser eller hører, at et menneske, som med kærlighed og kraft overbevisende nærer denne ærbødighed for hende, gerne taler om hengivelsen til hende som en kort og risikofri vej, råber de straks vagt i gevær og opmaler jeg ved ikke hvor mange grunde som bevis for, at der ikke bør tales så meget om Maria og at andagten til hende sætter så mange vildskud, som man må beflitte sig på at udrydde. I stedet for, - siger de, - skal man kun tale om dig! De betragter skapular, medaljer og rosenkrans som legetøj for gamle koner, børn og barnlige sjæle. Og når de træffer på mennesker, som beder rosenkrans eller praktiserer en eller anden form for Mariafromhed, træder de straks til og forsøger effektivt at bidrage til disse menneskers åndelig udvikling.

Kære Jesus! Er sådanne mennesker virkelig besjælet af din ånd? Kan deres handlinger virkelig være dig til behag? Som om dén ære, der vises din hellige mor, skulle være stjålet fra dig! Beholder Maria måske den ære, der vises hende, for sig selv? Og gemmer sig i et himmelsk hjørne og hygger sig med den?

Herre! Hold disse kloge herrers holdning langt væk fra mig. Giv mig istedetfor del i de følelser, du nærer for din mor, såsom højagtelse, ærefrygt, kærlighed og taknemmelighed, for at jeg, jo nærmere jeg er dig i efterfølgelse og lighedannelse, desto mere kan elske dig og forherlige dig.

(66) Skænk mig, Herre, nåde til at ære din hellige mor. Ingen skal bilde sig ind at kunne finde barmhjertighed hos din Far, hvis han ringeagter din hellige mor. Amen.

(68) Den anden sandhed, jeg vil omtale, er dén, at vi, der er døbt, ikke tilhører os selv, men i ét og alt tilhører Kristus. Vi er Kristi legemes lemmer og skal derfor med vort liv forherlige ham. Derfor sammenligner Helligånden os

- med træer, der ved nådens kilder er plantet på kirkens mark, og som til rette tid skal bringe frugt. (Ps. 1,3)

- med drue-grene, podet ind i vintræet Jesus Kristus; grene, som skal bære søde druer som frugt. (Joh. 15,5)

- med en hjord, hvis gode hyrde er Jesus Kristus, en hjord, som skal formere sig og give mælk (Joh. 10,1-6)

- med den gode jord, som Gud vil bebo, og hvor den plantede sæd skal give mangfoldig frugt. (Matt. 13,8)

Jesus Kristus forbandede det ufrugtbare figentræ og den unyttige tjener, som gravede sit talent ned. Dette viser os, at Kristus i os vil høste frugt, dén frugt, som alene tilhører ham. Vi er jo skabt til at gøre godt i Jesus Kristus (Ef. 2,10), fra hvem kraften til at gøre det gode kommer (Ef. 2,10). Således er han al godheds eneste kilde og mål. Vi skal derfor ikke tjene ham, som om vi var aflønnede

ansatte, derimod som mennesker, der af kærlighed lader os gøre afhængige af ham. Dette sidste vil jeg tale nærmere om.

(69) Der er i denne verden to måder, hvorpå man kan leve et afhængighedsforhold til et andet menneske. Den ene måde er, at man betragter sig selv som den pågældende persons ansatte tjener. Den anden måde er, at man af kærlighed til den pågældende person frit accepterer totalt at se bort fra sig selv for helt og fuldt at leve i afhængighed af netop denne person..

Som ansat tjener forpligter man sig til, i kortere eller længere tid, mod betaling eller belønning, at udføre denne eller hin tjeneste.

Hvis kærligheden derimod er drivkraften for afhængighedsforholdet, er dette afhængighedsforhold tidløst, al den stund, at kærligheden er evig. Og afhængigheden accepteres uden at man forventer betaling eller belønning. Man indtræder altså i en slags slave-status! ((Korset, som vi på vor pande betegnes med umiddelbart før vores dåb er "brændmærket", som gør os klart, hvem der har løskøbt os fra tidligere ejerforhold og hvem vi nu i ét og alt tilhører)).

(70) Der findes imidlertid tre former for slaveri, - nemlig:

- det naturgivne,
- det påtvungne,
- det frivillige.

Alle skabninger er naturgivent Guds slaver, jvf. psalme 24, hvor det hedder: 'Herrens er jorden og dens fylde' (Ps. 24,1). Alt og alle tilhører Herren, - også de skabninger, som ikke erkender det eller ikke kan erkende det. Dette er den førstnævnte form for slavestatus.

Den anden form for slaveri er den påtvungne. Under den må dæmoner og andre onde ånder leve. Osse de mennesker, der erkender, at de er Guds børn, men som ikke vil acceptere det.

Slaveri i den tredje form er den, helgener og retfærdige lever. Gud, som ser ind i hjerterne og ønsker sig hjerternes hengivelse, elsker denne frivillige, totale hengivelse. For med den har man valgt, frivilligt at ville tjene Gud fremfor alt, at gøre sig totalt afhængig af ham, selvom man af natur ikke umiddelbart er forpligtet til det.

(71) Der er stor forskel på en tjener og en slave:

- en tjener lægger ikke i sin herres hænder, hvad der angår hans privatliv, derimod kun det, som der er truffet aftale om.

En slave, derimod, har ingen reserverede områder.

- en tjener forlanger betaling for sin tjeneste, osse, hvis tjenesten er udført som venstrehåndsarbejde.

En slave, derimod, har intet at forlange, heller ikke, selvom tjenesten er udført flittigt og samvittighedsfuldt.

- en tjener er kun en tid i tjeneste hos sin Herre. Han kan sige sin stilling op,

En slave kan ikke sige sin tjeneste op. Han forbliver i sin herres tjeneste livet igennem.

- et herskab har ikke hals-og-håndsret over sin tjener og dennes ejendom.

En herre, derimod, har hals-og-håndsret over sin slave, som intet ejer, - heller ikke sig selv. Hvis herren synes, kan han sælge sin slave, ja, slå ham ihjel, hvis han vil.

(72) Der er intet, der kan knytte en kristen tættere til Jesus og Maria end netop det frivillige slaveforhold. Dette forhold er helt i forlængelse af Jesu eget eksempel. Af kærlighed til os mennesker påtog han sig et menneskes/en slaves skikkelse (Fil. 2,7) og døde på korset som en slave. Det er helt i forlængelse af Marias eksempel, da hun svarer englen: 'Ecce ancilla' -'Se! Jeg er Herrens slavinde' (Luk. 1,38). Paulus giver sig selv ærestitlen 'Servus Christi' 'Kristi slave' (Rom. 1,1; Gal. 1,10), og mange steder i det ny testamente omtales de kristne som 'Servi Christi'. 'Kristi slaver'.

En klog mand har så rigtigt gjort opmærksom på, at ordet 'servus' i det latinske ny testamente bør altid oversættes med ordet 'slave', idet der på ny testamentes tilblivelsestid ikke fandtes tjenere i vor tids forstand. Herskaber lod sig kun betjene af slaver.

Den af koncilet i Trient udarbejdede katekismus lærer klart, at vi er Jesu Kristi slaver og bruger i den forbindelse ordet 'mancipia', som ikke rummer mulighed for andre tolkninger.

(75) Vor Herre Jesus Kristus hengav sig til jomfru Maria, da han ville komme til os. På samme måde skal vi hengive os til hende, når vi vil komme til ham. Maria er ikke som andre skabninger, der snarere fjerner os fra Gud end bringer os til ham. Maria vil kun ét: Forene os med Kristus! Således viser vi Kristus den største ære, når vi fuldkomment hengiver os til hans mor og ærer hende som dronning.

(77) Hvorfor bruger jeg egentlig tid og kræfter på at begrunde selvfølgeligheder? Hvis der skulle være én og anden, som ikke vil kaldes Marias slave, kan det osse være lige meget. Bare han eller hun accepterer sig selv som værende Jesu Kristi slave og ikke er bange for at kalde tingene ved rette navn. Er man Jesu Kristi slave er man osse Marias slave, for Jesus Kristus er Marias frugt og grunden til hendes herlighed.

(78) Den tredie sandhed, som jeg hér vil nævne, er dén, at selv vore bedste og ædleste handlinger aldrig er fri for at bære præg af vore onde tilbøjeligheder.

Hvis man hælder friskt, klart vand i et ildelugtende fad eller hælder god vin i en karaffel, hvor der i bunden af karaffen er en rest af gammel, sur vin, så bliver det friske vand stinkende og den gode vin dårlig. Nøjagtig det samme sker der, når Gud hælder sin nådes himmelske vand og sin kærligheds kostelige vin over os, som arvesynden og den personlige synd har forurennet.

(79) Derfor er det af største vigtighed, at vi gør os fri af al dette forurenende. Men for at opnå en sådan befrielse er selverkendelse naturligvis en nødvendig forudsætning. I Helligåndens lys ser vi klarere vore onde tilbøjeligheder og vor uværdighed, osse i dé af vore handlinger, som er motiverede ud fra det bedste i os.

Vi mennesker, som skulle være en højere enhed af sjæl og legeme, er blevet så legemlige, så kødelige, så den hellige skrift slet og ret kalder mennesket for 'kød' (1. Mos. 6,12.) Vor arv er intet andet end stolthed, forblændelse, hårdhjertethed, svaghed og ubestandighed, begærlighed, fortærende lidenskaber og nedbrydende sygdomme. Af natur er vi stoltere end påfugle, mere klæbende til jorden end padder, styggere end bukke, mere misundelige end slanger, grådigere end svin, mere hidsige end tigre, trægere end skildpadder, svagere end siv, mere flagrende end vimpler.

(80) Derfor kan det ikke undre os, at vor Herre har sagt, at dén, der vil følge ham efter, må fornægte sig selv, dvs. tage afstand fra alle illusioner omkring sig selv (Mt. 16,24; Luk. 9,23). Jesus Kristus, Guds evige Visdom, giver ingen anvisninger uden grund.

(81) For at kunne befri os fra vore illusioner omkring os selv, må vi daglig tage afstand fra alt dét, vi tror, er os selv; 'daglig dø væk fra os selv', sådan som Paulus udtrykker det (1. kor. 15,31).

(82) En hjælp i denne proces er en relation til jomfru Maria. Man må vælge den form for Mariafromhed, der bedst hjælper én til at dø væk fra samtlige illusioner omkring sig selv. En sådan form vil jeg beskrive hér, men til at begynde med vil jeg nævne en fjerde sandhed, som udspringer af den her behandlede tredje sandhed.

(83) Denne fjerde sandhed kan vi nærme os på følgende måde: Når vi i vor stræben for at nå frem til Gud og være ham til behag, satser på os selv, på vor egen planlægning og vore egne anstrengelser, da har vi lige set, at disse gode handlinger bliver forurenede af os selv og vore urene motiver. Således vil de kun have ringe værdi hos Gud.

(84) Men Jesus Kristus er givet os af Gud som "mellemand", som midler mellem os og Faderen. I ham har vi fået adgang til Gud, som vi jo altid henvender os til 'ved Kristus, vor Herre!' 'Ingen kommer til Faderen uden ved mig', siger Jesus. (Joh. 14,6b). Vi dækker os altså ind under Kristus på samme måde som Jakob dækkede sig ind under fåreskindet, da han skulle træde frem for sin far Isak.

(85) Men: Dække os ind under Kristus, iklæde os Kristus, iføre os Kristus, som apostlen Paulus siger (Rom. 13,14), - kan vi dét af egen kraft? Er Kristus ikke Gud og i alt sin far lig? Bør der ikke tilkomme Kristus samme ærefrygt som der tilkommer Gud Fader? Selvom Guds Søn i sin uendelig store kærlighed er blevet menneske og dermed blevet os lig i alt, undtagen i synd, skulle vi så have mindre agtelse for háns majestæt, for háns hellighed?

Derfor siger vi frimodigt med den hellige Bernhard, at vi har brug for et mellemlid til 'Mellemanden' selv, og at dette mellemlid er Maria. Gennem hende er Jesus kommet til os, og gennem hende når vi frem til ham. I en salme kaldes Jesus "Du soles sol!". Maria er ikke som solen, der blænder os svage mennesker med sine strålers styrke. Hun er smuk og blid som månen, der modtager sit lys fra solen og genspejler det med en styrke, der er tilpasset vore øjne.

(86) Sammen med Skt. Bernhard siger Skt. Bonaventura, at der er en tre-trins-trappe, vi må bestige for at nå frem til Gud: Maria er det første trin, Jesus Kristus det andet og Gud Fader selv det tredje.

Vi må iklæde os Maria for at kunne iklæde os Kristus. Vi må iklæde os Kristus for at kunne nå helt frem til Gud.

(87) Femte sandhed! På grund af vor menneskelige svaghed og skrøbelighed er det svært for os at bevare dén nåde og de kostbare gaver, som vi modtager fra Gud, for, - som Paulus siger, - bærer vi det skinnende lys i skrøbelige lerkar (2. kor. 4, 6-7).

(88) Tænk på, hvor mange stolte træer og hvor mange funklende stjerner på himlen, du gennem tiderne har set. Og tænk samtidig på, hvordan mange af dem på ganske kort tid mistede deres højhed og hele deres glans. Hvordan kan det være, at en sådan totalforandring er mulig? Det var ikke nåde, der manglede, for alt skabt står under Guds nåde. Dét, der manglede, var ydmyghed! Disse træer og stjerner anså sig selv for stærkere og dygtigere, end de vár. De troede, af de af egen kraft kunne opretholde deres styrke og skønhed. Omend de nok mente at støtte sig til Guds nåde, satsede de i virkeligheden kun på sig selv. Og fordi de satsede alene på sig selv og anså sig selv for stærke nok til at bevare dén nådeskat, der var givet dem, netop derfor overlod den retfærdige Gud dem til sig selv og tillod, at de blev alt berøvet og mistede alt. Havde de kendt den vidunderlige åndelige praksis, som jeg i det følgende vil beskrive, havde de lagt alt i jomfru Marias beskyttende hænder, var dette aldrig sket.

(89) Fordi verden er fordærvet, er det svært for et menneske at forblive i nådens stand. Verden er så åndelig forurennet, at osse de fromme uvægerligt rammes, om ikke af dens søl, så dog af dens smuds og støv. Egentlig er det et under, hvergang nogen holder stand og ikke skylles med i fordærvens rivende strøm. Et under, når nogen på fordærvens oprørte hav ikke går under, eller bliver udplyndret af sørøvere eller smittes med dét virus, der på kort tid svækker og nedbryder det åndelige immunforsvar.

Men dette under har sit udspring i den hellige jomfru Maria. Kun hun, der aldrig er blevet besejret af ondskab og djævel kan udvirke et sådant under i dém, der hengi'r sig til hende med barnlig tillid og kærlighed.

Tilbage til toppen

FALSKE FORMER FOR MARIA-FROMHED.

(90) Jeg har i det foregående nævnt fem grundlæggende sandheder for at stille den væsentlige og ægte Maria-fromhed, som jeg her vil præsentere, i ret lys. Jeg har gjort det, fordi jeg mener, at disse sandheder er en forudsætning for at kunne forstå, hvad ægte Maria-fromhed ér! Og for at kunne beslutte sig for at gøre denne fromhedsform til sin egen.

For der praktiseres idag, - mere end nogensinde før, - et utal af, hvad jeg vil kalde for falske former for Maria-fromhed, former, der desværre let kan forveksles med dén Maria-fromhed, som er sand og ægte. Ligesom en dygtig falskmøntner kan fremstille mønter, der til forveksling ligner de ægte.

(91) Det er derfor af allerstørste betydning at kende de falske former for Maria-fromhed for at kunne afvise dem til fordel for dén Maria-fromhed, som er sund og ægte.

(92) Skematisk har jeg optalt følgende former for falske Maria-fromhedsformer, nemlig: 1. den kritiske, 2. den frustrerede, 3. dén, der kun er i det ydre, 4. den illusoriske/postulerede, 5. den overfladiske, 6. den hykleriske, 7. den egocentriske, ((og 8. den sensationsprægede.)) Lad mig omtale dem i nævnte rækkefølge.

(93) 1. Den kritiske Maria-fromhed praktiseres sædvanligvis af hovmodige lærde, af 'store ånder', der anser sig selv som skarpsindige. De er ikke uden relation til jomfru Maria, men de er kritiske overfor alt dét, der er typisk for jævne folks forhold til hende, fordi det ikke falder i deres smag. De hidser sig op, når de ser mennesker knæle foran en Maria-statue, der måske ikke er kunstnerisk forsvarlig og skyder sågar disse mennesker i skoene, at de tilbeder figuren! De afviser enhver ydre fromhedsøvelse og naiviserer Maria-legender og -undere. Når man så overfor dem påpeger kirkefædrenes lovprisning af Maria, bortforklarer de det som sproglige overdrivelser eller giver deres egne, subjektive tolkninger af fædrenes ord.

Denne holdning tilføjer Maria-fromheden stor skade. For under påskud af at ville afskaffe misbrug, fører disse overlegne og sækulariserede mennesker de troende bort fra en levende, personlig relation til jomfru Maria.

(94) 2. Den frustrerede Maria-fromhed praktiseres af de mennesker, der frygter, at der går noget fra Sønnen, når man ærer moderen! De kan ikke holde ud at høre, når nogen idag lovpriser Maria med de gamle kirkefædres ord. De tæller op og ærgrer sig, hvis de kan konstatere, at der i en kirke kommer flere til maj-andagt end til første fredags tilbedelse foran det udstillede sakramente; - som om de to ting skulle stå i modsætningsforhold til hinanden og som om de, der beder til Maria, ikke beder til Jesus. De er bange for, at der tales 'for meget' om Maria og bedes 'for meget' til hende. Ofte siger de: 'Lad os tale og prædike om Jesus Kristus. Hám skal vi påkalde! Hán er vor eneste midler!' Hvad de dér siger, er selvfølgelig rigtigt. Men når de anfører det for at forhindre en levende relation til jomfru Maria, er det meget farligt. For Jesus Kristus bliver aldrig æret mere, end når Maria bliver æret. Vi ærer nemlig Maria, for på mere fuldkommen måde at ære Jesus Kristus.

(95) Med Helligånden lovpriser kirken nemlig først jomfru Maria og derefter Jesus Kristus. Ærkeenglen siger: "Velsignet er du, Maria, iblandt kvinder"..."og velsignet er dit livs frugt: Jesus" (Luk. 1,42). Selvfølgelig ikke forstået på dén måde, at Maria skulle være mere end Jesus, - eller lig med ham! Det ville være en utålelig vranglære. Men: Vi må først lovprise Maria for mere fuldkomment at lovprise Jesus Kristus. Uanset, hvad de mennesker, der har et frustreret forhold til Maria-fromhed end måtte mene.

(96) 3. Dén Maria-fromhed, som kun er i det ydre, praktiseres af dém, som holder meget af ceremonierne omkring Maria-kulten, men som ingen fornemmelse har for Maria-fromhedens indre væsen. De beder mange rosenkranse, men i lyn-tempo; de går gerne med i lys-processioner til Marias ære, omend de samtidig snakker til højre og venstre. De melder sig ind i de Maria-foreninger, der findes på stedet, og løber fra det ene Maria-valfartssted til det andet, uden at det har den ringeste indflydelse på deres åndelige liv. Kort sagt: De elsker det ydre, det ceremonielle ved Maria-fromheden, men fatter ikke dens indre væsen, - og verden er fuld af den slags mennesker.

(97) 4. Den illusoriske, postulerede Maria-fromhed praktiseres af dém, der nok er kristne af navn, men langt fra af gavn. De sover sødt i deres dårlige vaner og er ikke det ringeste interesserede i at ændre sig. De følger kirkens skikke med hensyn til Maria-fromheden og mener derfor at kunne tælle sig blandt dém, der ærer Maria. Når man så foreholder dem, at deres påståede fromhed er illusion og blændværk, så tror de det ikke. De henviser til, at Gud er god og barmhjertig. Han har ikke skabt os for at fordømme os, siger de, og tilføjer så, hvad vi vidste i forvejen: At intet menneske er perfekt.

(98) Intet er i kristenlivet så forkasteligt som en sådan hyklerisk postuleringen. Hvem kan dog af et ærligt hjerte påstå, at han elsker og ærer jomfru Maria, samtidig med at han med sine synder fornærmer vor Herre Jesus Kristus, gennemborer hans hænder og fødder og ubarmhjertigt korsfæster ham??

(101) 5. Den ustabile Maria-fromhed praktiseres af dem, der kun af og til, når lyst og lejlighed gives, ærer Maria. Snart er de ivrige, snart er de ligeglade. Deres fromhed tiltager og aftager som månen. Derfor sætter jomfru Maria sin fod på dem, som hun gør det på månen (Åb. 12,1).

(102) 6. Den øjentjenende, hykleriske Maria-fromhed hører osse til i gruppen af falske former for Maria-fromhed. De, der praktiserer den, gør det for at gøre indtryk på andre mennesker.

(103) 7. Endelig er der den egocentriske noget-for-noget Maria-fromhed. Denne form praktiseres af dém, der kun henvender sig til Maria, når de vil have hende til at opnå ét eller andet for dem selv, såsom udfrielse af en overhængende fare, helbredelse af en sygdom, vinde i tips, bestå eksamen eller lignende egocentriske anliggender. Har de ikke noget, som de personligt vil opnå, skænker de ikke Maria en tanke.

((8. Glemmes må heller ikke den sensationsprægede Maria-fromhed, der hos sine tilhængere har sit grundlag i, hvad jomfru Maria skulle have sagt og siger på alle mulige forskellige steder i verden i forbindelse med alle mulige privatåbenbaringer, hvoraf de fleste end ikke har kirkens anerkendelse. Uden at være bevidst om det, sætter de ofte disse åbenbaringer højere end åbenbaringen.))

(104) Lad os altså passe på, at vi ikke selv er at finde

- blandt dém, der praktiserer den kritiske Maria-fromhed, idet de kun kritiserer og intet tror.
- blandt dém, der praktiserer den frustrerede Maria-fromhed, idet de af ærefrygt for Jesus Kristus er bange for at ære jomfru Maria "for meget".
- blandt dém, for hvem Maria-fromhed kun er noget ydre, der indskrænker sig til overfladisk deltagelse i ceremonier.
- blandt dém, hvis Maria-fromhed blot er en illusion, et postulat, idet dens væsen aldrig er gået dem i blodet og således heller ikke ændrer dem.
- blandt dém, hvis Maria-fromhed er præget af ustabilitet, idet de snart er ivrige, snart er lunkne, og ved den mindste fristelse glemmer alt og opgí r alt.
- blandt dém, der praktiserer den øjentjenende, hykleriske Maria-fromhed, idet den udelukkende består i, at de gerne vil, at andre anser dem for at være helstøbte mennesker.
- blandt dém, hvis Maria-fromhed er præget af en egoistisk noget-for-noget-holdning, idet de kun henvender sig til Maria, når de ønsker, at hun skal opnå dette eller hint for dem.

((- blandt dém, der praktiserer den sensationsprægede Maria-fromhed, idet deres relation til Maria først og fremmest har sin kilde i, hvad Maria skulle have sagt ved samtlige privat-åbenbaringer, hvoraf de fleste ikke er anerkendt af kirken.))

DEN ÆGTE MARIA-FROMHED

(105) Efter at have afsløret og fordømt de falske former for Maria-fromhed, skal nu defineres, hvad der forstås ved sund og ægte Maria-fromhed. Maria-fromheden er ægte, når den: 1) kommer fra menneskets indre 2) er inderlig, 3) er hellig, 4) er stabil og 5) er fri for enhver noget-for-noget-mentalitet.

106) 1. Den ægte Maria-fromhed bor i menneskets indre. Den kommer fra hjertet og er opfyldt af ånd, udsprunget af kærlighed til Maria.

(107) 2. Den ægte Maria-fromhed er inderlig og tillidsfuld. Fuld af den samme tillid, som et lille barn nærer overfor sin mor. Dén, der tilegner sig en sådan holdning og lever den, vil i alle anliggender, - materielle såvel som åndelige, - enkelt og tillidsfuldt gå til Maria som den gode og sande mor, hun ér!

(108) 3. Den ægte Maria-fromhed er hellig. Den er virksom i kampen mod syndens blændværk og hjælper til ligedannelse med Maria i hendes dybe ydmyghed, i hendes levende tro, i hendes radikale lydighed, i hendes udholdende bøn, i hendes totale fornægtelse af illusioner omkring sig selv, i hendes guddommelige renhed, i hendes glødende kærlighed, i hendes ufattelige tålmodighed, i hendes engleblide sagtmodighed, i hendes gudgivne visdom.

(109) 4. Den ægte Maria-fromhed er stabil. Den bestyrker dén, der lever den, i det gode, og giver mod til at tage kampen op mod tidens modeluner og slogans.

Derfor er dén, der lever den ægte Maria-fromhed, ikke religiøst overfladisk og sporadisk. Hvilket imidlertid ikke betyder, at han vedvarende følelsesmæssigt er på højde med situationen. Af og til kan hans religiøse begejstring ligge på et meget lille sted, men selv, når han intet føler eller oplever, tager han det afslappet, for dén, der virkelig praktiserer den ægte Maria-fromhed, lever ud fra en nøgtern tro på Jesus og Maria og er ikke udleveret til sine vekslende følelser og fornemmelser!

(110) 5. Den ægte Maria-fromhed er fri for enhver noget-for-noget-mentalitet. Dén, der praktiserer den, ærer Maria for at ære Gud alene. Han elsker Maria, ikke for at opnå noget, heller ikke, fordi hun har gjort ham godt. Han elsker hende ene og alene, fordi hun er det værd. Han elsker og ærer hende i medgang og modgang, når hjertet er fyldt med begejstring, såvel som når det er tomt og trist. Han elsker og ærer hende ved brylluppet i Kana såvel som under korset på Golgata-bjerget! Hvor kostbar i Guds øjne er dog mennesker, der lever en sådan Maria-fromhed, fri for al selvished og egocentrik! Men hvor er der dog i vore dage langt mellem dem!

For at disse mennesker i fremtiden ikke længere skal høre til blandt sjældenheder, har jeg fattet pennen. Dét, som jeg hér skriftligt formulerer, er blot, hvad jeg gennem mange år, offentligt såvel som privat, har formidlet i min undervisning ved mine missioner, - med succes!

(111) Med dét ene formål at bane vej for Helligåndens dannelse af virkelige Jesus-efterfølgere; - disciple, der lever en ægte Maria-fromhed, - har jeg allerede sagt ret meget netop om jomfru Maria. Men jeg har endnu mere at sige! Selvom det meste om hende, - på grund af min uvidenhed, min uformåenhed og min mangel på tid, - vil forblive usagt

(112) Hvor ville mine anstrengelser dog være belønnede, hvis dette lille skrift faldt i hænderne på kristne med den rette holdning; kristne, som ved Helligåndens nåde ville opdage værdien af den

ægte Maria-fromhed, som jeg i det følgende vil beskrive mere indgående. Hvis jeg vidste, at mit syndige blod ville kunne medvirke til, at dén sandhed om min kære mor og dronning, som jeg hér beskriver, ville kunne rodfæstes i menneskehjerter, så ville jeg skrive disse linjer med mit blod i stedet for med blæk. I stedet tror og håber jeg, at skriftet vil falde i hænderne på kristne, der i troskab til dén Maria-fromhed, som jeg hér gør opmærksom på, vil kompensere hos jomfru Maria for dén skade, som hun gennem min utaknemmelighed og utroskab har måttet lide.

(113) Mere end nogensinde før har jeg fået mod til at tro og håbe, at dét, som jeg bærer dybt i mit hjerte og som jeg igennem så mange år har bedt Gud om, må blive virkelighed: At jomfru Maria, før eller siden, må blive æret mere og af flere mennesker end nogensinde før, for at Jesus Kristus, min Herre og min Gud, mere end nogensinde før må herske i menneskehjerter.

(114) Jeg forudsér, at vilde dyr, optændt af djævelsk raseri, vil gå løs på dette lille skrift for at sønderflå det med deres hvæssede tænder. Og de vil heller ikke skåne há, som Helligånden har benyttet til at affatte det. Ihvertfald vil det lykkes for dem at få den lille bog begravet i en kistes mørke og stilhed og dermed hindre dens offentliggørelse. De, som sidenhen læser den og omsætter dens lære i deres liv, vil blive angrebet og forfulgt. Men så meget desto bedre! Disse udsigter gi'r mig mod og lader mig imødesee en stor succes; lader mig se en stor skare af tapre og modige forkæmpere for Jesus og Maria; mænd og kvinder, som i de meget vanskelige tider, der nu nærmer sig, vil bekæmpe djævelen og dét i menneskenaturen, der er fordærvet.

Den, som læser dette, vil forstå det. (Mt. 24,15). Den, som kan fatte det, han fatte det! (Mk. 19,12).

(115) Der er forskellige former for den ægte Maria-fromhed.

(116) Selvom det er en fromhed, der har sæde i menneskets indre, kender den dog osse forskellige ydre former.

Her skal særligt nævnes:

Rosenkransbønnen, som består af femten gange ti Hil-dig-Maria til ære for de femten vigtigste "stationer" i Jesu Kristi liv.

Man kan nøjes med at bede en trediedel af rosenkransen: Enten den glædesfulde (Jesu mennesketilblivelse og barndom), den smertefulde (Jesu lidelse og død) eller den herlighedsfulde (Jesu og Marias/kirkens ophøjelse og fuldendelse).

Bønnen "Jomfru Marias lille krone". Den består af tre Fader-vor og tolv Hil-dig-Maria til ære for jomfru Marias tolv stjerne-gaver (Johs. Åb. 19,1).

Kirkens officielle Maria-antifoner, passende til de forskellige perioder i kirkeåret, samt tidebønnen i mindet om jomfru Maria.

Andre hymner og salmer til Marias ære.

Medhørende er det, højtideligt at indvie sig til Maria og bære hendes billede som et "våben" mod alt ondt.

(117) Osse en række andre ydre udtryksformer, som Helligånden har inspireret fromme kristne ned gennem tiderne til, hører méd til ægte Maria-fromhed. Mange af disse former er samlede i bøger, som kan anbefales. For alle ydre udtryksformer gælder det, at de skal praktiseres på den rigtige måde, d. v. s.

- med den oprigtige hensigt, at alt skal tjene til Guds større ære,
- at målet for det alt sammen er dybere forening med Jesus Kristus,
- at de praktiserede, ydre fromhedsformer kan virke inspirerende på de medmennesker, som måtte blive vidne til dem.

(118) Efter at have nævnt dette, vil jeg højtideligt erklære følgende: Jeg har læst så at sige alle bøger, som handler om Maria og om Maria-fromhed. Og jeg har talt om emnet med vor tids mest fromme og mest vidende personligheder. Men ingen har præsenteret mig for dén form for Maria-fromhed, som jeg nu vil berette om.

(119) Da det væsentlige ved denne fromhedsform består i formning af ens indre liv, vil den ikke blive forstået af alle i lige høj grad. Ret mange vil blive hængende i de nævnte ydre former, - i sig selv gode, - og ikke komme videre. Færre vil overskride grænsen og nå frem til fromhedens indre form. Men hvem vil trænge helt ind i dens centrum og forblive der?? Kun dén, som Helligånden åbner og fører frem, indtil samme vedkommende forvandles til lighed med Kristus, når sit jordelivs fuldendelse og opnår sin himmelske herlighed.

Tilbage til toppen

TREDIE DEL:

DEN ÆGTE MARIA-FROMHEDS KÆRNE:

DEN FULDKOMNE HENGIVELSE TIL JESUS KRISTUS,

- GENNEM TOTAL AFHÆNGIGHED AF MARIA.

(120) Som kristne er vi kaldede til fuldkommenhed. Jesus siger: 'Vær fuldkomne!' (Matt. 5,48). Det er en fuldkommenhed, som består i at være så tæt forenet med Jesus Kristus, at vi så at sige ligedannes med ham. Derfor er dén åndelige form, der bedst egener sig til at forene og ligedanne os

med Kristus, den mest fuldkomne. Blandt alle Guds skabninger er jomfru Maria dén, der mere end nogen anden er forenet og ligedannet med Jesus Kristus. Derfor ér, - blandt alle fromhedsformer, - Maria-fromheden dén form, der er mest egnet til at forene og ligedanne os med Kristus. Jo inderligere vi hengi´r os til Maria, desto inderligere forenes og ligedannes vi med Jesus Kristus.

Den totale hengivelse til Jesus Kristus virkeliggøres således gennem en total hengivelse til jomfru Maria. At indvie sig til hende og leve denne indvielse er i virkeligheden en vedvarende fornyelse af dåbspagten, al den stund det jo var i dåben, at vi indviede os til Jesus Kristus.

(121) Den fromhedsform, som jeg lærer alle, består altså i: totalt at gøre sig afhængig af jomfru Maria, for, gennem hende, totalt at tilhøre Jesus Kristus. Vi må stille alt, hvad vi ejer og gør og fremover vil komme til at eje og gøre, såvel i vort åndelige som i vort fysisk-materielle liv, til jomfru Marias disposition og ikke reservere bare det mindste til os selv. Og ikke forvente eller håbe på nogen anden belønning end dén ære, det ér, véd og i Maria, at høre Jesus Kristus til.

(123) Den totale hengivelse til Jesus Kristus gennem Maria er en fromhedsform, der går dybere end nogen anden form. For ingen anden fromhedsform kræver én totalt. Ikke engang dét at indtræde i et ordenssamfund kræver én totalt. Når man indtræder i en orden, giver man Gud sine materielle goder gennem fattigdomsløftet, sit legemes goder gennem kyskhedsløftet og sin personlige vilje gennem lydighedsløftet. Men man overlader ikke Gud sin indre frihed og sin ret til selv at disponere over værdien af egne gode gerninger og fortjenester.

(126) Jeg har allerede nævnt, at den totale hengivelse til Jesus Kristus i afhængighed af Maria udmærket kan kaldes: en radikal fornyelse af ens dåbsløfter.

I dåben har enhver kristen, personligt eller gennem en gudfar eller gudmor, højtideligt taget afstand fra djævelen og alle hans gerninger og alt hans blændværk og sagt ja til Jesus Kristus som sin højeste Herre og Mester.

Nøjagtig det samme gør man i dén fromhedsform, som jeg så varmt anbefaler, ja, man gør faktisk mere. For mens man i dåben for det meste forsager og siger ja gennem en gudfaders respektive gudmoders mund og således overgiver sig til Kristus gennem en stedfortræder, handler man, når man vælger denne fromhedsform, personligt, frivilligt og bevidst.

(127) Den hellige Augustin siger, at dåbsløftet er det største løfte, et menneske aflægger i sit liv. Men hvem tænker i det daglige på det store løfte, som man har givet Gud, da man lod sig døbe? Hvem lever i troskab mod dåbspagten? Bryder ikke så at sige alle kristne dén troskab, som de har lovet Kristus i dåben? Hvordan kan det være, at en sådan nærmest almindelig uorden indtræder? Mon ikke, fordi man så let glemmer, hvad man har lovet i dåben, og fordi så at sige ingen personligt bekræfter/fornyser og ratificerer dén dåbspagt, som andre stedfortrædende for én har sluttet med Gud?

(128) Jo, sådan hænger det sammen, - så sandt, som det er sagt! Således var koncilet i Sens (år 839) overbevist om, at hovedårsagens til sædernes forfald var at finde deri, at mange kristne glemte

dåbens hellige forpligtelse eller slet ikke var sig selv denne forpligtelse bevidst. Som bedste middel mod dette omsiggribende onde anbefalede koncilet dåbsløfternes fornyelse.

(129) Dén katekismus, som blev 'født' af koncilet i Trient i sidste halvdel af 1500-tallet, var en tro udlægning af samme koncils hensigter. Den formaner sognepræsterne til at foranledige de troende til at forny dåbsløfterne, idet man holder dem for øje, at de netop gennem dåben er indviet og dermed fast knyttet til Jesus Kristus, vor Herre og Frelser.

(130) Når altså koncilerne, kirkefædrene, ja, almindelig gjort erfaring viser, at det bedste middel til helbredelse af mistilstande i det kristne liv består i at erindre de kristne om dé forpligtigelser, som de har påtaget sig i dåben for derefter at lade dem forny deres dåbsløfter, er det så ikke fornuftigt at foretage denne dåbsløfternes fornyelse på en så effektiv og fuldkommen måde som muligt, nemlig gennem indvielsen til Jesus Kristus i afhængighed af hans hellige mor Maria? Jeg taler om en fuldkommen måde, fordi man hér benytter sig af det mest fuldkomne middel, der findes, når man vil indvie sig til Jesus Kristus, - nemlig jomfru Maria.

Eventuelle indvendinger imod at leve den ægte Maria-fromhed

(131) Ingen skal komme og indvendende anføre, at denne fromhedsform er noget nyt, som ikke har været praktiseret før, og som man derfor så udmærket kan undvære. Selvfølgelig kan den ikke være noget nyt, al den stund koncilerne, kirkefædrene og skribenter af ældre såvel som af nyere dato hævder, at indvielsen til Jesus Kristus som en dåbsløfternes fornyelse er blevet praktiseret og anbefalet de kristne siden de ældste tider. Den kan bestemt heller ikke være uden betydning, når hovedårsagen til opløsningen af troslivet hos mange kristne netop har sin grund deri, at mange kristne har lagt denne fromhedsform bag sig og nu kun har foragt tilovers for den.

Otte gode grunde til at leve den ægte Mariafromhed.

(134) Lad os istedet for indvendinger pege på ihvertfald otte gode grunde til, at denne fromhedsform med dens vidunderlige frugter på det varmeste kan anbefales.

(135) Første gode grund ligger i det fortræffelige i at indvie sig til Jesus Kristus netop gennem Maria, fordi man derved tjener Gud optimalt. Og ens havesyge reduceres.

Når der her på jorden ikke findes noget engagement, ikke findes noget embede, der er større, finere og mere ærefuldt end dét at tjene Gud. Og når den ringeste Guds tjener er mægtigere end samtlige monarker og statsoverhoveder, som ikke ønsker at være Guds tjenere, hvor stor er så ikke dén rigdom, magt og ære, som bliver en tro og fuldkommen Guds tjener til del, når han hengiver sig i denne sin tjeneste? Nøjagtig sådan er det osse med dén, der i sin tjeneste for Kongernes Konge vil hengive sig selv til ham i afhængighed af hans moder Maria og således ikke reserverer nogetsomhelst til sig selv. Alle værdier på jorden og al skønhed i himlen ville ikke kunne dække en sådan tjeners løn.

(136) Hengivelsen til Jesus i afhængighed af Maria kræver, at man tømmer sig selv for sig selv og uden forbehold stiller alt, hvad man ér og hár, til jomfru Marias disposition: alle tanker og ord, alle gode gerninger og alle lidelser, hvert øjeblik i ens liv. Om man er vågen eller sover, om man spiser eller drikker, om man foretager sig vigtige ting eller bare er beskæftiget med dagligdagens gøremål. Altid kan man helt enkelt sige, at alt, hvad man ér, hár og gør, i kraft af denne hengivelse, tilhører Jesus og Maria, - osse, selv om man ikke hele tiden bevidst tænker på det.

(137) Hertil kommer så, hvad jeg allerede hár været inde på: At der ikke findes nogen anden fromhedsform, der er bedre egnet, når det drejer sig om at gøre sig fri af havesygens ånd, dén havesyge, som misfarver selv de bedste af vore handlinger. Jesus har lovet, at dén, der af kærlighed til ham giver slip på denne verdens materielle goder, allerede hér på jorden skal få alt hundrede gange igen. (Matt. 19,29). Hvor meget mere vil da ikke dén modtage, som giver slip på både materielle og åndelige goder?

(138) Jesus, vor bedste ven, har uden forbehold givet sig selv til os. Er det så ikke kun ret og rimeligt, at vi af taknemmelighed giver ham alt? Han har fra begyndelsen af været rundhåndet overfor os! Lad os være det samme overfor ham, og vi vil erfare ham som værende endnu mere rundhåndet, mens vi lever, i vores død, ja, i al evighed.

(139) Anden gode grund ér, at vi hjælpes til at følge Kristus mere helhjertet efter, hjælpes til større ydmyghed. Vi vil se, at det for den kristne er rigtigt, ja fordelagtigt at gøre sig selv totalt afhængig af jomfru Maria for mere fuldkomment at være indviet til Jesus Kristus.

Jesus Kristus veg ikke tilbage for, først gennem ni måneder at være 'fanget' i jomfru Maria og derefter, gennem tredive år at underordne sig hende, gøre sig afhængig af hende og være lydige imod hende. Man bliver målløs, når man tænker dybere over, hvorledes den menneskevordne Guds Visdom har forholdt sig! Selvom Gud havde kunnet gøre det, ville han ikke umiddelbart give sig selv til menneskene. Han ville ikke komme ned fra himlen og træde ind i verden som voksent, uafhængigt menneske, derimod som et lille, fattigt barn, der helt og holdent var afhængigt, anvist til sin mors omsorg og pleje.

Den guddommelige Visdom, vor Herre Jesus Kristus, der havde som livs-program at forherlige Gud, sin Far og frelse menneskene, fandt intet middel, som var mere fuldkomment, ingen vej, der førte hurtigere til målet end i ét og alt at underordne sig Maria, og dét ikke kun barndommen igennem, men igennem hele tredive år!

I denne underordningens og afhængighedens tid har Jesus vist sin Far i himlen mere ære, end hvis han samme tredive år igennem havde udvirket store undere og prædiker omvendelse for alle mennesker udover hele jorden! For ellers havde han vel gjort det?? Hvor højt og hvor meget bli'r Gud dog æret, når vi følger Jesu eksempel og underordner os Maria!

Med et så klart og alment kendt eksempel stillet for øje kan vi vel næppe være så tåbelige at tro, at vi kunne finde en bedre og dybere måde at ære Gud på, end netop ved at underordne os Maria, sådan som hendes Søn har gjort det.

(140) Som bevis for, at det er rigtigt at leve i bevidst afhængighed af Maria, vil jeg anføre, hvad jeg i begyndelsen af denne afhandling nævnte, da talen var om dét eksempel på hengivelse til jomfru Maria, som den treenige Gud: Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd selv giver. Lad mig repetere:

Gud Fader gav og giver os sin Søn udelukkende gennem Maria. Kun gennem hende skaber han sine børn og meddeler dem sin nåde.

Gud Søn, der er blevet menneske for alle menneskers skyld, er blevet menneske gennem jomfru Maria. Dag efter dag, osse idag, bliver han ved Helligånden dannet i hende og frembragt gennem hende.

Gud Helligånd har dannet Jesus Kristus alene i og gennem jomfru Maria. Helligånden danner osse Kristi legemes lemmer, kirkelegemet, alene i hende og gennem hende.

Når vi tager de tre guddommelige personers eksempel i betragtning, må vi så ikke være totalt blinde, hvis vi mener at kunne forbigå Maria? Kan vi virkelig undvære at indvie os til hende og gøre os afhængige af hende, hvis vi ønsker, at vort gudsforhold skal vokse?

(141) Jeg har udvalgt nogle tekster fra kirkefædrenes hånd som belæg for dén tankegang, jeg hér har skildret:

Maria var mor i dobbelt forstand: Åndelig mor til Gudmennesket (den anden person i Treenigheden) og biologisk mor til mennesket (Jesus). (Konrad af Sachsen/Origenes)

Det er Guds vilje, at vi skal modtage alt gennem Maria. Vi må altså være på det rene méd, at alt håb, al nåde og al frelse bli'r os til del gennem hende. (Bernhard af Clairvoix)

Helligåndens nådegaver målrettes gennem Maria, til hvem hun vil, når hun vil, hvordan hun vil og hvormeget hun vil. (Bernadin af Siena).

(143) Den fuldkomne hengivelse til Jesus gennem Maria er en fromheds-øvelse, der osse medfører større ydmyghed, dén dyd, som Gud elsker mere end alle andre dyder. Dén, der ophøjer sig selv ved at ville alt af egen kraft, vil Gud fornede, hvorimod dén, som forneder sig selv, vil blive ophøjet af Gud. Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge gi'r han sin nåde (Jak. 4,6). Hvor Gud dog elsker hjertets ydmyghed!

Og til netop en sådan ydmyghed fører den fuldkomne hengivelse.

(144) Tredie gode grund er at drage nytte af dén hjælp, som kan hentes i Marias moderlige bistand.

Maria er mildhedens og barmhjertighedens moder. Ingen har større kærlighed, ingen er mere rundhåndet. Dén, som fuldt og helt gi´r sig selv til Maria for at ære og tjene hende og således giver slip på alt, hvad der måtte være ham kært for at smykke hende med det, vil opleve, at Maria på en måde, som jeg ikke finder ord for, osse gi´r sig selv til ham. Hun lader ham bade i sin nådes hav, iklæder ham alle sine fortjenester, oplyser ham med sit lys, opflammer ham med sin kærlighed, sætter sig ind for ham, udfylder, hvad han måtte mangle og forener ham helt med Jesus.

Som denne person helt tilhører Maria, således tilhører Maria osse helt ham, - sådan som Jesus fra korset sagde det til disciplen Johannes: 'Se, din mor!', Og fra den stund af tog disciplen hende hjem til sit! (Joh. 19,27).

(145) Når nævnte person i sin relation til jomfru Maria trofast bevarer nævnte åndelige holdning, vil den i ham udvirke en større tillid og en dybere hengivelse til Maria. Samtidig vil den gøre ham mere og mere skeptisk overfor dét, man almindeligvis kalder 'sig selv'. Han vil ikke længere satse på egne færdigheder og reelle hensigter, egne gode gerninger og positive karaktertræk, for alt hár han - ved Maria, - givet til Jesus Kristus. Alt, hvad der er kostbart og positivt i hans person, opbevarer han ikke længere hos sig selv. Alt værdifuldt har han samlet på et sikkert sted, og dette sikre sted er Maria.

(146) Gennem dén fromhedsform, som jeg her beskriver, skænker man gennem Maria Jesus Kristus alt dét gode, man måtte gøre. At man gør det 'gennem Maria' betyder, at hun renser det gode for enhver plet og ufinhed, således at det gode bliver endnu bedre, og bereder hendes Søn en større glæde!

Maria renser det gode, vi måtte gøre, for de pletter, som vor egoisme og vor materialisme altid efterlader sig. Hun gør vore gode gerninger til 'noget skønt for Gud', idet hun renser dem og smykker dem med intet mindre end sig selv.

(147) Lad mig forklare dét, jeg her siger, med et eksempel:

Lad os forestille os en fattig bonde, hvis eneste rigdom er et æble, som bestemt ikke er af bedste kvalitet! Dette æble vil bonden tilbyde sin konge som gave. Men da han samtidig er flov over at måtte tilbyde et æble, som kvalitetsmæssigt ligger i den absolut tunge ende, går han til dronningen og beder hende om at overbringe kongen den fattige gave. Dronningen ta´r imod æblet, skærer det plettede og ormstukne fra, lægger æblet dekorativt i en smuk skål af guld og bringer det så til kongen i bondens navn. På dén måde bliver det simple æble, - som bestemt ikke var en gave, som man kunne tilbyde en konge, - ham dog en værdig gave, fordi han modtager den i en guldsål, overrakt ham af dronningen personligt.

(148) Maria ønsker på ingen måde at beholde noget af dét, hun modtager, for sig selv. Hun betragter intet, der gives hende, som var det givet til hende personligt. Alt, hvad vi gi´r til Maria, er givet til Jesus Kristus. Osse vor lovprisning! Når vi lovpriser Maria, lovpriser vi vor Herre Jesus Kristus. Dengang Elisabeth lovpriste Maria, som besøgte hende, besvarede Maria hendes hilsen med at

lovprise Gud, idet hun sagde: 'Min sjæl højlover Herren! (Luk. 1, 42-46). Sådan sker det osse idag: Når vi lover og priser Maria, lover og priser hun Gud.

(149) Maria udvirker, at Jesus Kristus tager imod vore gaver, hvor små og uanselige de end måtte være for hám, der er kongernes Konge. Når vi, i kraft af vore talenter og anstrengelser, umiddelbart og spontant vil overrække ham noget, da undersøger han vore gaver og afslører, hvordan de er plettede af selvtilfredshed, - hvorfor han afviser dem, ligesom han afviste jødernes ofre, der var fulde af selvtilfredshed. (Hebr. 10,5-7.)

Hvis vi imidlertid overlader Maria at bære gaven frem for Gud, da tager Jesus imod den og betragter den med stor velvilje. Dette var netop, hvad den hellige Bernhard af Clairvoix rådede dém til, som han var åndelig vejleder for. Han sagde: 'Hvis du vil give Gud noget skønt og undgå at blive afvist, så læg det i Marias hænder og lad hende overrække det til Gud!'

(150) Den bibelske fortælling om Jakob og hans mor Rebekka er et glimrende eksempel på denne sandhed. Senere vil jeg gennemgå og belyse fortællingen.

(151) Fjerde gode grund til at praktisere denne fromhedsform ér, at den fremmer, at alt sker til Guds større ære!

Hvis denne fromhedsform trofast gennemføres, er den et udmærket middel til at få alt, hvad vi gør af godt, til at tjene til Guds større ære. Selvom vi alle er forpligtigede til at gøre alt til Guds større ære, hvor mange handler så med netop dette for øje? Mange véd ikke, hvordan man skal forholde sig for at lade alt, hvad man fo-retager sig, tjene til Guds større ære, andre er slet ikke interesserede i det. Men Maria véd, hvad der tjener til Guds større ære, og alt, hvad hun gør, har dette formål for øje. Derfor kan dén, der ved sin indvielse til Maria har stillet alt til hendes disposition med sikkerhed sige, at alt godt, som vedkommende tænker, siger og gør, tjener til Guds større ære!

(152) Femte gode grund til praktisering af nævnte fromhedsform er dén, at man på en nem, hurtig, perfekt og sikker måde føres frem til forening med Kristus og dermed når frem til kristen fuldkommenhed.

En nem måde:

Måden er Jesu Kristi egen. Han viste os den som en vej, da han kom til os. Og vejen vil, uden hindringer, føre os til ham. Det er sandt, at der findes andre veje, der fører til forening med Gud, men vælger man disse veje, må man være forberedt på mange hindrende vanskeligheder, som kun svært lader sig overvinde. Man må igennem mørke nætter, gennemgå store kampe og døds kvaler, trænge over bjerge og gennem buske med spidse torne og gennemkrydse skrækkelige ørkener.

På Marias vej går man lettere og roligere. Selvfølgelig fører denne vej osse gennem kampe, der skal udkæmpes og gennem vanskeligheder, der skal overvindes, men: Man er ikke alene! Maria er som en god mor sine børn ganske nær. Hun støtter dem i deres kampe og opmuntrer dem, når de møder vanskeligheder. Derfor er hendes vej, sammenlignet med alle andre veje, som den skønneste skovvej, der er smykket med roser.

Kun få helgener har været opmærksomme på dén vej, omend de af hjertet ærede Maria. Derfor måtte de på deres vej til Gud igennem alle de hårde og farlige prøvelser, som vi kan læse om i helgenbiografierne.

(153) På baggrund af dét, jeg her har sagt, kunne man med rette spørge: Hvordan er det så at forklare, at netop de, som ærer Maria, ofte må lide meget mere end de, der ikke ærer hende? Man modsiger dem, forfølger dem og bagvasker dem, - man kan ikke lide dem! Hvis hengivelsen til Maria virkelig er den nemmeste vej til forening med Kristus, hvorfor skal så de, der vælger den, bære så tunge kors?

(154) Mit svar er følgende: Det er sandt, at jomfru Marias tro tjenere, som hun elsker, gennem hende modtager de største gaver fra himlen, og disse gaver er ofte store kors. Men det er osse sandt, at disse jomfru Marias tro tjenere bærer deres kors langt lettere og mere værdigt. Hvor korset i andre tilfælde ofte bremser, ja, måske fører til fald, beforder det i vort tilfælde og fører frem mod fuldkommenhed. For jomfru Maria, som er fuld af nåde og salvet med Helligånd, forsøder korset med sin moderlige sødme og med sin rene kærligheds honning-salve. På den måde bli'r korset "spiseligt". På samme måde, som sure ribs og stikkelsbær bli'r spiselige, når der kommer sukker på. Jeg er overbevist om, at dén, som er virkelig from, som lever i Kristi efterfølgelse og derfor er villig til daglig at tage sit kors op, aldrig vil kunne bære korset, - ihvertfald ikke vedvarende og med glæde, - hvis ikke vedkommende har en ægte hengivenhed til jomfru Maria, for Maria er dén, der forsøder korset. På samme måde, som ingen kan spise sure ribs og stikkelsbær, der ikke er kommet sukker på, uden at øve vold på sig selv, - hvad ingen i længden holder ud.

(156) En hurtig måde:

Hvorfor har Jesus Kristus mon kun levet på jorden så kort tid, og hvorfor har han tilbragt langt de fleste af sine leveår i lydighed mod sin mor? Fordi han hurtigt nåede frem til sin Gud og følgelig havde levet længe nok, faktisk langt længere end Adam, hvis ulydighed han kom for at råde bod på, skønt Adam levede næsten tusind år. Jesus har på kort tid levet rigt og længe, fordi han i lydighed mod sin far underordnede sig Maria. (sml. Visd. 4,13)

'Dén, der ærer sin mor er som et menneske, der samler sig skatte', siger Helligånden. Dén, der altså ærer sin moder Maria, idet han i alt, hvad han tænker, siger og gør, er lydig imod hende, vil meget hurtig blive rig, fordi han daglig øger sine skatte (Sir. 3,4).

Maria rummede Hám, som hele verden ikke kan rumme! I Maria vil mennesker, i løbet af få år, kunne nå frem til modenhed, til dét mål af vækst, hvor Kristi fylde kan rummes. (Ef. 4,13)

(157) En perfekt måde!

Den totale hengivelse til Maria er en perfekt vej til Jesus Kristus og til fuldkommen forening med ham, for Jesus Kristus, Guds Søn, som fuldt og helt er kommet til os, valgte netop dén vej, da han skulle foretage sin store og vidunderlige rejse fra himmel til jord.

Den Allerhøjeste, den ufattelige, 'den-der-ér', vil komme til os små mennesker, der i os selv intet ér! Hvordan er det dog muligt?

Den Allershøjeste er på fuldkommen og guddommelig måde steget ned til os gennem den ydmyge Maria, - uden at miste noget af sin guddommelighed og sin hellighed. Så må da osse de allermindste, gennem Maria, - uden frygt -, på fuldkommen og guddommelig måde vokse op til den Allershøjeste.

Den Ufattelige, den Umålelige har på fuldkommen måde ladet sig indfange i den lille Maria, uden at miste det mindste af sin ufattelighed, sin umålelighed. Osse vi må uden forbehold lade os indfange i Maria og lade os føre af hende.

Den Unærmelige er kommet os nær og har på en tæt, fuldkommen og personlig måde gennem Maria forenet sig med vor menneskenatur, - uden at miste det mindste af sin majestæt. Osse vi må gennem Maria nærme os Gud for tæt at kunne forenes med hans majestæt..

'Den-der ér' kom til os, der i os selv intet ér. Han gjorde det, idet han totalt hengav sig til jomfru Maria og i ét og alt underordnede sig hende. Han, der er evig, gik i hende ind i tiden, uden at ophøre med at være 'Den-der-ér'! Gennem Maria kan osse vi, omend vi i os selv intet ér, ved Guds nåde og herlighed vokse frem mod at ligne Gud. (Ef. 5,1)

(158) Hvis nogen ville vise mig en ny vej til Kristus, og denne vej var asfalteret med samtlige helgeners samtlige fortjenester og smykket med alle deres vidunderlige fortrin; hvis den genspejlede samtlige engles skønhed, og hvis dén, der ville følge den, blev ført af samtlige engle og helgener, så indrømmer jeg ærligt, at jeg alligevel ville foretrække dén vej, som jomfru Maria ér! Og når Vor Herre Jesus Kristus, sådan som det helt sikkert skér, igen vil komme til jorden, denne gang i sin herlighed for at oprette sit herredømme, så vil han ikke vælge nogen anden vej end dén, han valgte første gang. Og denne vej er Maria! Forskellen vil ene og alene bestå déri, at hans første komme for cirka totusind år siden i stalden i Betlehem var skjult, ja, næsten hemmeligt, mens hans andet komme på den yderste dag vil være strålende og synligt for alle! Hvilken ufattelig hemmelighed!? Man bliver fuldstændig paf!

(159) En sikker måde:

Den totale hengivelse til Maria er en sikker vej til Jesus Kristus og til fuldkommen forening med ham.

Erfaringen viser, at det er en sikker vej. Praktiseret kristenliv ad dén vej er nemlig ikke noget nyt. Metoden er allerede så gammel, at man ikke præcist kan angive noget om dens oprindelse. Sikkert er det ihvertfald, at man i kirkens liv kan spore den mere end syvhundrede år tilbage.

(160-61-62) Jeg kan optælle en lang liste, af personer, der har levet deres kristenliv i total afhængighed af Maria, sådan som jeg i denne afhandling beskriver det og anbefaler det.

(163) Når fromhedsformen så, trods dens ærværdige alder, ikke er alment udbredt, så skyldes det ene og alene, at den er for værdifuld til at blive værdsat og praktiseret af alle.

(164) Den totale hengivelse til jomfru Maria er en sikker vej til Jesus Kristus, fordi jomfru Marias egentlige kald ér: Sikkert at føre os til Kristus, ligesom Kristi sendelse ér: Sikkert at føre os til Faderen. Ingen må fejlagtigt anse Maria som en hindring på vejen frem mod Gud. Hvordan skulle det dog være muligt, at hun, som i dén grad har fundet nåde for Gud; hun, i hvem Gud selv er blevet menneske, hvordan skulle hun kunne være en hindring på vejen frem mod fuldkommen forening med Gud?

Én af grundene til, at så få kristne når frem til Kristi modenhed og fylde, er dén, at Maria, Jesu moder og Helligåndens frugtbare brud, ikke har fået plads nok i de kristnes hjerter.

Dén, der vil høste velvoksne og modne frugter, må eje dét træ, som bærer de nævnte frugter. Dén, der vil høste livets frugt, som ér Vorherre Jesus Kristus, må have livets træ, som er Maria, til disposition! Dén, der i sit liv vil erfare Helligåndens virke, må i sit hjerte lade Helligånden mødes med Maria, for i Maria er Helligånden blevet frugtbar.

(165) Vær altså overbevist om, at jo mere du i enhver livssituation forener dig med Maria, desto mere fuldkomment vil du blive forenet med Kristus. Det er virkelig det rene vrøvl at påstå, at Maria, der i dén grad har hengivet sig selv til Gud, ja, mistet sig selv i ham, skulle være en hindring på vejen frem mod forening med Kristus. Langt mere er det sandt, at der aldrig har været nogen skabning og heller ikke i fremtiden vil komme det, som bedre kan hjælpe os med dette end netop Maria.

(166) Dér, hvor Maria ér, dér er det onde ikke! Et sikkert kendetegn på, at man er ledet af det gode, ér, at man ærer Maria, ofte tænker på hende og ofte taler om hende. Der er en hellig mand, som engang har sagt: 'På samme måde som en persons åndedræt er et sikkert tegn på, at hans legeme ikke er dødt, således er hans Maria-fromhed et sikkert tegn på, at hans åndelige liv ikke er dræbt af synden!'

(167) Maria alene har afvist og tilintetgjort alle former for kætteri. Derfor vil, - uanset hvor meget kritikerne end mukker, - dén, der virkelig ærer Maria, heller aldrig i længden blive offer for kætteri. Selvfølgelig kan pågældende person for en tid holde løgn for sandhed og anse en ond ånd for værende god, - omend ikke så let som andre. Men før eller siden vil samme person erkende sin illusion og forlade den!

(168) Dén, der altså vil gøre fremskridt på fuldkommenhedens vej og på sikker og fuldkommen måde nå frem til forening med Jesus Kristus, skal af ganske hjerte tilegne sig dén form for Maria-fromhed, som jeg hér beskriver. Han skal vælge denne perfekte vej, som han måske ikke før har hørt om, og som derfor indtil nu har været ham ubekendt, dén vej, som jeg nu viser ham! (jvf. 1. kor. 12,31b). Det er dén vej, som Jesus Kristus, den menneskevordne Guds Visdom og kirkelegemets eneste hoved, har banet for os. Vi, Jesu Kristi lemmer, kan ikke fare vild, når vi slår ind på netop dén vej!

Det er en let vej, fordi den er fuld af Guds nåde og salvet med Helligånd. Dén, der slår ind på dén vej, bliver ikke træt.

Det er en kort vej, fordi den i løbet af kort tid fører os til Jesus Kristus.

Det er en perfekt vej, fordi den er fri for støv og smuds.

Det er en sikker vej, fordi den er lige, - som en motorvej, uden højre- og venstresving.

Lad os slå ind på denne vej! Og lad os holde os på den, dag og nat, sådan at vi kan nå frem til Jesu Kristi modenhed og fylde.

(169) Sjette gode grund til at praktisere den nævnte fromhedsform ér, at den skænker dém, som trofast lever den, en stor, indre frihed: Gudsbørnenes herlige frihed! (Gal. 5, 1+13).

Centralt i fromhedsformen ér jo, at man erkender sig selv som værende Jesu Kristi 'slave', dvs. i eet og alt afhængig af ham, og at man, med baggrund i denne erkendelse, indvier sig til ham, for at han kan være, hvad han ér.

((Med Paulus kan man så sige: 'Ikke længere jeg lever, men Kristus lever i mig'. (Gal. 2,20a). Når man således erkender og accepterer sandheden, at Gud er alt i alle, vil alle bekymringer vige og friheden i Gud bryde frem. 'Sandheden skal gøre jer fri', siger Jesus (Joh. 8,32). Dém, der altså erkender sig selv som slave, dvs. erkender, at 'uden mig kan I slet intet gøre' (Joh. 15,5), vil i sit liv opleve Gudsbørnenes herlige frihed, hvorimod dém, der ustandselig påberåber sig såkaldt personlig frihed vil erfare, at han konstant er slave af sig selv.))

(171) Syvende gode grund til at leve den totale hengivelse til Jesus Kristus ved Maria, ér, at tilegnelsen af denne fromhedsform på fremragende måde fremmer opfyldelsen af næstekærlighedsbudet, fordi man, - når man overlader alt til Maria og intet reserverer til sig selv, - gennem Maria stiller netop alt, - uden ringeste undtagelse, - til hendes disposition, - til glæde for næsten! Man har jo indvilliget i at lægge alt i Marias hænder med dém forhåndsviden, at hun intet vil beholde for sig selv!. Er dét at overlade alt til Maria da ikke fuldkommen næstekærlighed? Kendes ikke enhver sand Jesu discipel netop på denne kærlighed? (Joh. 13,35)

(172) Glemmes skal det heller ikke, at vore kærlighedsgerninger, når de går gennem Marias hænder, renses og derved får større værdi og forøget effekt.

(173) Ottende gode grund til at leve den totale hengivelse til Jesus ved Maria ér, at man erkender, at denne fromhedsform er et vidunderligt middel til at opnå udholdenhed i det gode!

Hvordan kan det være, at så mange menneskers omvendelse til Gud er af så kort varighed? Hvorfor falder de så let frá igen?

Som jeg tidligere har påpeget, skyldes det, at mennesket, omend det er så svagt og så ubestandigt, ofte er i besiddelse af en illusorisk selvsikkerhed, som medfører, at man tror, at man af egen kraft kan holde ud og opretholde dét, som er blevet givet een og endda bygge videre på det. Men praktiserer man den totale hengivelse til Jesus ved Maria, lægger man dét, man har vundet og opnået, i hendes hænder. "Bevar dét, der er dig betroet". (1. Tim. 6,20a).

Således beder den hellige Bernhard: 'O, gode Moder! Jeg véd af bitter erfaring, at jeg bærer mine himmelske skatte i lerkar (2. kor. 4,7a) og at jeg er for svag og for elendig til på sikker måde selv at kunne opbevare dem. Tag derfor alt, hvad jeg ejer, i dine hænder og bevar det for mig. Når alt er i din varetægt mister jeg intet, når du holder mig fast, falder jeg ikke. Når du beskytter mig, kan ingen fjende nå mig.'

(174) Den hellige Bernhards bøn er en anbefaling for den fromhedsform, som jeg hér taler om. Han siger om Maria: 'Når hun holder os fast, falder vi ikke; når hun beskytter os, har vi intet at frygte; når hun fører os, bli'r vi ikke trætte. Når hun er os nådig, når vi frem til frelsens havn.'

(175) Maria er trofast! Ved sin trofasthed overfor Gud genopretter hun, hvad Eva i sin svigten mistede, idet hun opnår trofasthed overfor Gud for dém, som betror sig til hende. Den hellige Johannes af Damaskus sammenligner Maria med et anker, der fastholder dém, som slutter sig til hende og forhindrer, at de driver med alle mulige strømme eller lider skibbrud og drukner. Lykkelige er derfor dé kristne, som trofast binder sig til Maria som til et sikkert anker. Det vil ikke lykkes denne verdens stormfulde bølger at få dem til at kæntre og dermed frarøve dem deres himmelske skatte. Lykkelige er de, der redder sig hos Maria som i Noas ark. Syndflodens vande, som skyller så mange bort, vil ikke kunne rive dem med, for Maria siger, med den guddommelige Visdom: 'De, som stiller sig i min tjeneste, undgår at synde' (Sir. 24,26b). Lykkelige er den utro Evas utro børn, som kan klamre sig til så trofast en mor, en mor, der som sin søn ikke fornægter sig selv. (2. Tim. 2,13). Dén, hun elsker, elsker hun trofast; - ikke kun rent følelsesmæssigt, men først og fremmest i kærlighedens virksomme gerning.

(176) Af ren kærlighed tager denne gode mor imod alt, hvad vi lægger i hendes hænder og bevarer det for os. Når man normalt betror noget i menneskers varetægt, løber man dén risiko, at dét, man betror dem, måske bliver bortødet, bortkastet eller forlagt. Sådan er det ikke hos Maria! Intet af dét, vi betror i hendes varetægt vil gå tabt, - tværtimod! Snarere ville himmel og jord forgå.

(177) Kære Maria-børn! Jeres svaghed er grænseløs, jeres ubestandighed er stor, jeres handlingsbevæggrunde er ufine. Jeg indrømmer gerne, at osse I er vokset ud af Adams og Evas syndeskadede børns store skare. Men derfor behøver I ikke at tabe modet! Tværtimod! Trøst og glæd jer! Lad være med at lægge dét, der er værdifuldt i jer, på steder i jer, som allerede er brudt op og udplyndret af onde ånder. På de steder er der forresten heller ikke plads nok. Lad være med at hælde rent og klart kildevand ned i jeres kar, som er fordærvede og forurenede af synden. Selvom synden ikke længere skulle være der, så er lugten af den nok til at fordærve det klare vand. Hæld ikke jeres kvalitetsvin på gamle fade, som tidligere har rummet en ringere vin. Risikoen for, at kvalitetsvinen bli'r dårlig og må smides ud, er reel.

(178) Selvom I, der er af god vilje, nok har forstået mig, så vil jeg dog være endnu tydeligere og skære dét, jeg hér siger, ud i pap:

Altså: Lad være med at betro jeres kærligheds guld, jeres renheds sølv, jeres himmelske nådes klare vand og jeres gode gerningers kostelige vin til dén gennemhullede sæk, til dét snavsede kar, til dét stinkende trug, som enhver af jer ér! Ellers vil det onde, der lurder på jer dag og nat, finde et gunstigt øjeblik for udplyndring, og jeres egoismes, jeres egenviljes og jeres falske selvtillids ækle stank vil fordærve alt det skønne og rene, som Gud har givet jer.

Læg jeres gudgivne nådeskatte i jomfru Marias hænder, hun, som er åndens kar, ærens kar, andagtens udvalgte kar. Gud selv i hele sin fuldkommenhed har ladet sig indeslutte i dette kar, der er rigt som et gyldent hus, stærkt som Davids tårn og rent som et elfenbenstårn. (sml. det laurentanske litani).

(179) Hvor lykkeligt er dog dét menneske, som har overgivet alt, hvad han ér og hár, til jomfru Maria. Han tilhører nu helt hende, og Maria tilhører helt ham. Og dén, der tilhører Maria, tilhører Jesus, som har bedt til sin Far: 'Alt, hvad der er mit, er dit, og alt, hvad der er dit, er mit!' (Joh. 17,10a).

(180) Hvis én eller anden kritisk person læser, hvad jeg hér har skrevet og mener, at jeg overdriver eller afspejler en slags overspændt fromhed, da kan jeg kun konkludere, at vedkommende desværre ikke har forstået mig. Måske, fordi han har en sækulariseret og materialistisk indstilling, der blokerer hans sensibilitet overfor det åndelige liv. Måske, fordi han er en opblæst kværlant, der fordømmer og afviser alt, hvad han ikke selv fatter. Men alle, som ikke er født af blod eller af mands vilje, men af Gud (Joh. 1,13) og Maria, forstår mig og værdsætter mine ord.

Og netop for dém skriver jeg!

(183) Alt, hvad jeg har fortalt om Maria og om dém, som fuldt og helt hengiver sig til hende og gør sig afhængige af hende, kan belyses ved et pragtfuldt eksempel, som Guds hellige Ånd giver os i den hellige Skrift. Det drejer sig om det gamle testaments historie om Jakob, der på grund af sin mors omsorg modtager sin fars velsignelse.

Men nu først selve historien, sådan som Helligånden i skriften beretter den. Derefter min udlægning!

Tilbage til toppen

ET BIBELSK FORBILLEDE

PÅ DEN TOTALE HENGIVELSE TIL JESUS KRISTUS GENNEM HANS MOR MARIA

Historien om Isak og Rebekka, Esau og Jakob,

1. Mosebog, kapitel 27.

(184) Den bibelske beretning, frit gengivet:

Isaks og Rebekkas tvillingsønner Esau og Jakob var blevet voksne. Den førstefødte, Esau, var temmelig behåret og var altid ude. Den lidt senere fødte, Jakob, havde glat og sart hud og var næsten altid derhjemme. På et tidspunkt solgte Esau i letsind og til spotpris sin dyrebare førstefødselsret til sin bror Jakob. Brødrenes mor, Rebekka, som elskede Jakob med øm kærlighed, sikrede ham nogle år senere, ved et helligt og hemmelighedsfuldt kup, at hans vundne ret blev ham til del.

Det var, da hendes mand Isak var nået det punkt i sit liv, hvor han erfarede, at alderen truede ham. Han var blevet blind og følte, at døden når som helst kunne komme til ham. Derfor ønskede han at meddele sine børn sin velsignelse. Han bad Esau, den førstefødte, som han særligt elskede, om at gå på jagt og skyde et stykke vildt og deraf tilberede ham et lækkert måltid, således at han kunne spise og bagefter meddele velsignelsen. Men Rebekka havde hørt samtalen, og straks fortalte hun Jakob, hvad der var på færde. Hun sagde: 'Adlyd mig nu, min søn og gør, hvad jeg siger til dig!'. Så bød hun Jakob gå ud og slagte to gedekid, hvorefter hun af kødet tilberedte Isaks livret. Derpå hentede hun noget af Esaus tøj, som hun befalede Jakob at tage på. Endelig lagde hun gedekidsskind på hans hals, håndled og ankler. Således, forklædt som Esau, sendte hun Jakob ind til Isak med maden. Den gamle Isak, som ventede Esau, var overrasket over stemmeklangen. Den mindede om Jakobs, anførte han. Men da han bad drengen træde nærmere for at dufte til hans tøj og føle på ham, sandede han, at denne behårede dreng var Esau. Han spiste og gav drengen førstefødselsvelsignelsen med alle de fortrin, som denne velsignelse rummer.

Men knap havde han sagt Amen, før Esau trådte ind for at servere den vildt-ret, som Isak havde ønsket sig. Den gamle patriark kom næsten i chocktilstand, da han erkendte, hvad der var sket. Men han tænkte ikke et øjeblik på at tilbagekalde, hvad han lige havde fuldbyrdet. Istedet bekræftede han sin handling, for han så i hele forløbet tydeligt Guds styrelse.

Esau græd 'højt og hjerteskræende', læser vi i den hellige Skrift. Han spurgte sin far, om han kun havde denne ene velsignelse? Kirkefædrene har bemærket til det spørgsmål, at Esau hér står som billede på dem, der gerne vil forbinde Gud og verden på en sådan måde, at de kan nyde både himlens og jordens trøst. Isak blev rørt over Esaus gråd og meddelte ham til slut velsignelsen, men en 'lavere' velsignelse, som stillede ham under broderens autoritet. Dette opfyldte Esau med en sådan vrede mod Jakob, at han planlagde, at han, når Isak engang var død, ville dræbe Jakob. Og denne død havde Jakob ikke undgået, hvis ikke hans kloge og gode mor Rebekka havde givet ham gode råd, som han fulgte.

(185) Før jeg nu udlægger denne smukke fortælling vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at samtlige kirkefædre og exegeter, f. eks. Ambrosius, Bernhard, Antoninus og Richard de St. Laurent, har tolket Jakob som forbillede på Kristus og de i ham udvalgte, mens Esau har været tolket som forbillede på de forkastede. Vi behøver kun at betragte de to brødres livsstil for at kunne forstå dette:

Først om Esau:

- Han var den ældste, var legemlig stærk, smart og veltrænet, en erfaren bueskytte, som med succes altid nedlagde stort bytte, når han var på jagt.

- Han opholdt sig sjældent hjemme, men arbejdede altid i det fri og på egen hånd. På egen hånd, fordi han havde en ubegrænset tillid til egen cleverhed og kraft.
- Om hans mor Rebekka syntes om ham eller ej, var ham ligegyldigt. Derfor gjorde han heller ingenting, for at hun skulle kunne glæde sig over ham.
- Han var begærlig. Og så mad-glad, at han solgte sin førstefødselsret for et duftende måltid mad.
- Han var, ligesom Adam og Evas Kain, konstant misundelig på sin bror, som han derfor forfulgte og generede, hvergang mulighed var tilstede.

(186) Hvorledes former dagliglivet sig for de forkastede?

I enhver situation satser de på egen kraft og smartness. Og de er osse virkelig smarte og snu, når det drejer sig om denne verdens anliggender, hvor de hurtigt når frem til at kunne øse af deres erfaringer. hvorimod de i åndelige ting er svage og uvidende. Eller sagt med pave Gregor den Stores ord: 'I det jordiske mobile, i det himmelske debile'.

(187) Af samme grund er de aldrig eller kun sjældent 'hjemme hos sig selv', dvs. i deres sjæls indre, hvor Gud har opslået sin bolig i hvert menneske, for at mennesket, efter Guds eksempel, selv kan være hjemme dér. For Gud er altid hos sig selv og i sig selv. De forkastede kan ikke holde ud at være hos sig selv, de tåler ikke at være alene med sig selv. Og de betragter dé mennesker, som trækker sig tilbage fra verdens larm og adspredelser for mere at arbejde inden i sig selv end uden for sig selv, som værende verdensfremmede, som værende drømmere og småtossede, der har mistet enhver form for et realistisk syn på tilværelsen.

(189) De forkastede sælger tankeløst deres førstefødselsret, - nemlig det evige livs glæde, - for et godt måltid mad, altså for materialistiske glæder. De æder og drikker. De larmer og danser til øredøvende, støjende musik, uden at bekymre sig det mindste om at opnå deres himmelske Fars velsignelse, - nøjagtig som Esau. Kort sagt: De tænker kun på det jordiske og taler kun om jordiske ting, hvilket naturligvis præger deres handlinger. For et kort øjeblik fornyelse, for en smule guld, sølv og ære, i ærgerrighed efter at være noget stort i andres øjne sælger de deres dåbsnåde, deres dåbsklædning, deres himmelske arvepart.

(190) De er deres egen lykkes smed, de svælger i materiel velfærd, de elsker at gøre sig ansete, de beriger sig på andres bekostning, de bruger albuerne for at komme fremad og fører i det hele taget et såkaldt behageligt liv.

(191) Nu noget om Jakob:

Han var den yngste af de to, han var legemligt svagere end Esau, han var blid, han elskede fred og foretrak at være derhjemme. Han var meget opmærksom overfor sin mor Rebekka, som han inderligt elskede.

(192) Netop fordi Jakob elskede sin mor, blev han hjemme hos hende. Han undlod alt, hvad der kunne skuffe hende og gjorde i det hele taget meget for at glæde hende. Dette gjorde naturligvis Rebekkas kærlighed til ham endnu større.

(193) I ét og alt adlød Jakob sin mor. På Rebekkas mindste vink gjorde han, hvad hun ønskede, og han nærede fuld tillid til hende. Et eksempel har vi i dén fortælling, som vi hér beskæftiger os med: Da Rebekka bad Jakob om at bringe hende to (slagtede) gedekid for at hun kunne lave mad til hans far Isak, indvendte han ikke, at ét gedekid ville være mere end nok, når det drejede sig om mad til én person! Tværtimod! Han gjorde, hvad hun bad ham om, - uden indvendinger.

(194) Jakob havde stor tillid til sin mor. Fordi han aldrig blindt stolede på sin egen formåen, støttede han sig altid til hende og spurgte hende til råds, når han kom i tvivl angående ét eller andet. Da han for eksempel spurgte hende, om hun ikke troede, at han, ved at tiltuske sig faderens velsignelse, istedet ville nedkalde forbandelse over sig, da troede han hende, da hun svarede, at hun i så tilfælde selv ville tage forbandelsen på sig.

(195) En yderligere grund til, at Jakob så gerne opholdt sig derhjemme, kunne være dén, at han havde indset, at han kunne lære ret så meget af sin mor, samtidig med, at han undgik at komme i dårligt selskab, hvad de, der sjældent er hjemme, sjældent undgår.

(196) Hvordan former hverdagslivet sig for de udvalgte??

De har det godt, når de er hjemme, dvs. de beskæftiger sig med deres indre liv og udvikler et bønsliv efter dét mønster, som deres mor Maria viser og lærer dem. Når de træder frem i offentligheden er det kun for at gøre Guds vilje og opfylde deres pligter. Dét, de udretter i offentlighed, kan være imponerende, men selv sætter de langt mere pris på dét, de får udrettet derhjemme, dvs. hvad de i forening med Maria vinder i deres indre, åndelige liv ad vejen frem mod Kristi fuldkommenhed. Sammenlignet hermed oplever de alt andet som barnepjat.

Herre Jesus! Hvor elskelige er dine boliger. Spurven fandt sig et hjem og svalen en rede, hvor den har sine unger. Lykkeligt er dét menneske, som bor i dét hus, som Maria ér, dér, hvor du, o Herre, selv har taget bolig. (Ps. 84, 1,3,5a)

(197) Med en hengivenhed som et barns elsker de Maria og ærer hende af hjertet som deres mor og dronning. Det er en kærlighed, der ikke kun udtrykkes i ord, men langt snarere i holdning. Det er en ære, der, fordi den udspringer af hjertedybet, ikke indskrænker sig til ydre manifestationer. Som Jakob ta´r de afstand fra alt, hvad der kunne mishage deres gode mor og gør i stedet alt dét, som de skønner ville kunne glæde hende. De gi´r hende ikke to gedekid, sådan som Jakob gav Rebekka, derimod gi´r de, hvad de to kid er billede på: nemlig deres legeme og sjæl.

De gør det, for at Maria

- skal tage imod dem som sin ejendom.
- skal flå egoismens og illusionernes skind af dem.
- skal 'tilberede dem' efter deres himmelske Fars smag, som hun kender bedre end nogen anden skabning.

Det nys nævnte er kendetegnende for dém, der af kærlighed til Gud praktiserer den totale hengivelse til Jesus Kristus gennem Maria. Mange, som ikke praktiserer denne fromhedsform, påstår, at de elsker Jesus og at de elsker og ærer Maria, 'men...', tilføjer de. Og netop dette 'men' svækker deres udsagn.

(198) De, som praktiserer den totale hengivelse, underordner sig Maria og er lydige imod hende. De følger dermed Jesu Kristi eget eksempel. Treogtredive år levede han her på jorden, og i tredive af disse år ærede han sin himmelske Far véd, helt og holdent at underordne sig sin mor. De underordner sig Maria og lader hendes eksempel være rådgivende og retningsvisende for deres liv, nøjagtig som den unge Jakob gjorde det, da Rebekka sagde til ham: 'Min søn, adlyd mig nu, og gør, hvad jeg siger til dig!' (1. Mos. 27,8), - eller som tjenerne ved brylluppet i Kana gjorde det, da Maria sagde til dem: 'Hvad som helst min Søn siger til jer, dét skal I gøre!' (Joh. 2,5).

Fordi Jakob havde lyttet til sin mor, fik han ved et mirakel dén velsignelse af sin far, som faktisk ikke tilkom ham. Fordi tjenerne ved brylluppet i Kana havde lyttet til Maria og således gjorde ált, hvad Jesus sagde til dem, oplevede de forvandlingens under.

Sådan dengang, sådan nu! Dem, som Herren til tidernes ende vil give sin velsignelse, modtager den, fordi de i hele deres holdning lytter til Maria og afspejler hendes trosholdning. Esau'erne, derimod, vil, indtil tidernes ende, gå glip af velsignelsen, fordi de aldrig er hjemme og derfor heller ikke lytter til deres mor og underordner sig hende.

(199) De udvalgte har stor tillid til deres gode mor og betragter hende som deres troslivs ledestjerne, der sikkert vil føre dem i havn, - i modsætning til de forkastede, som satser alene på sig selv og på de ting, som er til at se og føle på.

(200) Hellige jomfru Maria, du gode Mor! Hvor lykkelige er dog de, - jeg gentager med glødende hjerte: Hvor lykkelige er dog de, som ikke ærer dig på overfladisk og ufuldkommen måde, på måder, som fører dem ind på sidespor, - men som ærer dig ved trofast at lytte til dine råd og gå den samme vej som du.

(201) Lad os nu betragte alt dét gode, som Maria, den bedste blandt alle mødre, deler med sine børn; de børn, der, - på samme måde som Jakob i relation til sin mor Rebekka, - har givet sig selv til hende.

'Jeg elsker dém, der elsker mig!' (Ordsp. 8,17a)

Maria elsker dem,

- for det første, fordi hun virkelig ér deres mor, og en mor elsker jo naturligt sine børn, fordi de er hendes livs frugt.

- for det andet, fordi børnene virkelig elsker hende, som børn jo altid naturligt elsker deres mor.

- for det tredje, fordi Gud selv elsker sine udvalgte: 'Jakob elsker jeg, men Esau hader jeg!', siger han. (Mal. 1,1-3; Rom. 9,13).

- for det fjerde, fordi disse Guds udvalgte fuldt og helt har indviet sig til hende og som følge heraf er blevet hendes ejendom: 'Tag bolig i Jakob, skaf dig ejendom i Israel' (Sir. 24,8).

(202) Hvilken stor kærlighed nærer Maria dog til sine børn! Lad os forestille os, at vi i hele verden kunne indsamle alle mødres naturlige kærlighed til deres børn for derefter at lægge al denne indsamlede kærlighed ind i en enkelt mors hjerte, som så ville rette den mod ét enkelt barn.... Der vil vist næppe være tvivl om, at denne mor ville elske sit barn udover alle grænser.

Og alligevel er det en sandhed, at Maria elsker sine børn langt mere end dén mor, som vi netop har forestillet os.

Hendes kærlighed er ikke indskrænket til det følelsesmæssige. Den er først og fremmest virksom. Langt mere virksom end Rebekkas kærlighed til Jakob, der dog var så virksom, at den bragte Isaks velsignelse over ham.

Lad os nu se, hvad Maria gør for sine børn, for at de skal kunne modtage deres himmelske Fars velsignelse:

(203) Som Rebekka benytter hun enhver lejlighed til at gøre godt for sine børn. Hvis Gud har overdraget en vigtig opgave til et menneske, og dette menneske får lov til at opleve dén velsignelse, det ér, i troskab at have fuldført opgaven, da er dét, fordi Maria har været méd i det og for den pågældende har opnået udholdenhedens gave. Som en helgen engang har udtrykt det: 'Maria gør vore anliggender til sine egne!'

(204) Maria er det gode råds mor. Hun gi´r sine børn gode råd, ligesom Rebekka gav Jakob gode råd. Rebekka bad Jakob bringe hende to gedekid. Og hun sagde til ham: 'Min søn, adlyd mig nu, og gør, hvad jeg siger til dig!' (1. mos. 27,8). Maria siger det samme til os. De to gedekid, hun ønsker, vi skal bringe hende, er vort legeme og vor sjæl. Denne gave vil hun tilberede, så den falder i Guds smag. Hun råder os til at gøre, hvad Jesus Kristus i ord og handling har tilskyndet os at gøre. Og råder hun os ikke personligt, da uddelegerer hun det til den enkeltes værneengel. Det er ikke uden grund, at Maria kaldes for "Englenes Dronning". Englenes største glæde er det at være i hendes tjeneste og stå til hendes disposition.

(205) Som jeg nævnte det, skulle vi se på, hvad vor gode mor Maria gør for dém, som har indviet sig selv til hende, - med alt, hvad de ér og har!

Hun gør det samme, som Rebekka gjorde med de to gedekid, som Jakob overgav til hende:

1. Hun slår den gamle Adam i dem ihjel
2. Hun flåer deres tykhudethed af dem, d.v.s. befrier dem for deres egoisme og egenvilje.
3. hun renser dem for al synd og skade.
4. hun tilbereder dem efter Guds smag, som hun kender bedre end nogen anden. Sikkert og uden fare for fejlbedømmelse vil hun bearbejde dem, så de falder i hans smag og kan tjene til hans større ære.

(206) Når vi har indviet os til Maria, jævnfør dén fromhedsform, som jeg hér gør opmærksom på, begynder hun at gøre os i stand, så vi kan træde frem for vor himmelske Far. Efter at have flået tykhudetheden af os, lægger hun alt dét, der er godt i os, henover hals, håndled og ankler. Hun gør det for at styrke os, så vi bliver i stand til at bære dét kors, som måtte blive lagt på os. Endelig ifører hun os den førstefødtes (Esau) nye, kostbare, duftende klæder, d.v.s. hun ifører os Jesus Kristus, den førstefødte blandt de døde, så vi kan sprede hans vellugt omkring os.

(207) Således opnår hun for sine børn den himmelske Fars velsignelse; dén velsignelse, som intet menneske har krav på. Faderen hører og genkender børnenes stemmer, som er syndernes stemmer. Han berører alt dét gode, som hals, håndled og ankler er belagt med, og han mærker duften af klæderne og genkender sin Søns og sin mors vellugt. Maria har 'tilberedt' børnene, de falder i Faderens smag, og han ta'r dem til sig med glæde og velsigner dem.

(208) Som overtøj gi'r Maria dem sine egne klæder på, og hun serverer de dejligste retter fra Guds eget bord, først og fremmest livets brød, som er bagt i hende selv. I Visdommens navn siger hun til sine børn: 'Mæt jer med mine frugter!' (Sir. 24, 19b). Marias frugt er Jesus, som hun har bragt til verden for os. 'Kom', siger hun, 'og spis mit brød, som er Jesus, og drik hans kærligheds vin, som er blandet og krydret med min modermælk'. (jvf. Ordsp. 9,5).

(209) Maria fører og leder sine trofaste børn efter sin Søns vilje, ligesom Rebekka førte og ledte Jakob, for at han kunne modtage faderens velsignelse, og for at han kunne være i sikkerhed for sin bror Esau, når han, opfyldt af had, forfulgte ham.

Maria, Havets Stjerne, leder sine trofaste tjenere sikkert i havn. Hun viser dem vejen til evigt liv, fører dem ved hånden og støtter dem, når de vakler; - hjælper dem op igen, når de falder. Hvorledes skulle et barn, som er lydige mod jomfru Maria, forfejle sin vej frem mod det evige liv. 'Hvis du følger hendes eksempel', siger den hellige Bernhard, 'er du på ret vej'. Dén, der virkelig har Maria til mor, bliver ikke offer for onde ånders bedrag og for kætteriernes fristelser. Dér, hvor Maria ér, har ingen onde ånder og ingen vranglærdomme nogetsomhelst chance.

(210) Ved sin omsorg for Jakob reddede Rebekka ham ud af alle farer og frelste ham fra dén død, som hans bror Esau i had og misundelse havde planlagt for ham, - ligesom Kain i relation til Abel.

På samme måde redder Maria sine børn: Som en høne, der dækker sine kyllinger under sine vinger. Som en høg, som en ørn kredser hun over dem, ja, hun ledsager dem som en hær, der er ordnet til kamp. Hvem ville frygte en fjende, hvis han vidste sig omgivet af hundredtusind bevæbnede mænd? Dén, der trofast tjener jomfru Maria og derfor er beskærmet af hendes beskyttende magt, har endnu mindre grund til frygt!

I bønnen 'Memorare' taler kirken ud fra sin erfaring. Her hedder det: 'Kom ihu, o nådefulde jomfru Maria, at man aldrig har hørt, at dén, der ta´r sin tilflugt til dig, påkalder din hjælp og anråber om din forbøn, er blevet forladt'.

(211) Rebekka lod Jakob træde frem for sin far, og faderen omfavnede ham og kyssede ham med stor glæde, - osse, fordi han var mæt og godt tilfreds efter det lækre, perfekt tilberedte måltid, som Jakob havde bragt ham. Da faderen samtidig nød den dejlige duft fra Jakobs klæder, udbrød han: 'Åh! Duften fra min søn er som duften fra en fuldmønt mark, som Herren har velsignet!' (1. mos. 27,27).

Duften af den modne mark, som i dén grad glæder faderens hjerte, er ingen anden duft end Marias. Hun er dén jordbund, som Gud helt har opfyldt med sin nåde. I dén jordbund har han sået dét hvedekorn, som er hans eneste Søn.

(212) Og når så Maria for sine børn har opnået deres forening med Jesus Kristus og den himmelske Fars velsignelse, så bevarer hun dem i Jesus Kristus og bevarer Jesus Kristus i dem. Og våger over dem dag og nat!

Dette var udlægningen af den gamle, store fortælling om Esau og Jakob, om de forkastede og de udvalgte. En fortælling, som ikke er særlig kendt og dog er så rig på betydninger.

((For de, som måtte have vanskeligheder ved at følge mig i min udlægning af historien, kunne følgende måske tilføjes: Vor Herre Jesus Kristus har sagt: 'Når I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Far, som er i himlen, give gode gaver til dém, der beder ham!' (Matt. 7,11). Altså: Når Rebekka, som ikke er nogen helgen, forstår at sørge for så stor en gave til Jakob, der heller ikke var nogen helgen, - hvor meget mere vil så ikke Maria, som er god og gennemtrængt af Helligånden, sørge for dé syndige Guds børn, som tager deres tilflugt til hende!))

DE VIDUNDERLIGE VIRKNINGER,

SOM DENNE FROMHEDSFORM KAN OPNÅ FOR DEM, DER TROFAST LEVER DEN I DERES INDRE.

(213) Kære ven! Hvis du trofast lever dén fromhedsform, hvis indre og ydre former jeg nu nærmere vil komme ind på, kan du være sikker på, at du vil høste dens frugter.

Helligånden vil, ved Maria, sin elskede brud, skænke dig et lys, som afslører enhver illusion, du måtte nære omkring dig selv. Du vil indse, at alt godt i dig ikke skyldes dig selv, men Guds initiativ, ligesom hele din eksistens har sit udspring i Guds initiativ. En følge af denne selverkendelse vil være, at du klarere ser, hvor ufine dine såkaldte gode hensigter egentlig ér! Du vil kunne se ligheder mellem dig selv og en snegl, som besudler dét, den passerer, med sit slim, du vil føle dig selv som en padde, der fordærver alt med sin gift; som en slange, der bare søger at bedrage. Herrens ydmyge tjenerinde vil give dig del i sin ydmyghed.

(214) Maria vil give dig del i sin tro. Her på jorden var hendes tro større end patriarkernes, profeternes, apostlenes og alle helgenes tro. I himlen, hvor hun nu hersker med Kristus, ser hun alle ting klart i Guds herligheds lys. Og dog har Gud villet, at hun skulle beholde sin tro, for at hendes trofaste tjenere i den stridende kirke på jorden skulle kunne få del i den.

Jo mere du derfor lever dit liv i Maria, desto mere vil din livsholdning være præget af en oprigtig tro.

Det er en ren tro, som gør, at du ikke længere alvorligt lader dig bekymre af dette eller hint.

Det er en levende tro, besjælet af kærlighed, som lader dig handle ud fra netop denne kærlighed.

Det er en klippefast, urokkelig tro, der fuldt og helt holder stand, - trods storm og blæst.

Det er en aktiv og gennemtrængende tro, der som en kodenøgle lægger Jesu Kristi og dit eget livs mysterier åbne for dig, ja, som åbner vejen for dig til Guds eget hjerte.

Det er en modig tro, der får dig til, uden tøven, at gå i gang med at gøre store ting for Herren og for medmenneskene, - og gennemføre disse ting.

Endelig er det en tro, der vil være som en lysende fakkell for dig; en tro, der vil være dit guddommelige lys, den guddommelige Vidsoms skjulte skat og dit mest effektive våben.

Ved hjælp af denne tro vil du kunne bringe lys til dém, der sidder i mørkets og dødens skygge (Luk. 1,79); du vil kunne opflamme dém, der er blevet lunkne og nu mangler kærlighedens flammende guld; du vil kunne opvække dém, hvis trosliv er blevet dræbt af synden. Med din kraftfulde og dog milde tale vil du kunne bore dig ind i stenhjarter og vælte træer så store som Libanons cedre. Og endelig vil denne tro være dit bedste immunforsvar overfor alle illusioners samlede angreb.

(215) Maria, som er Guds kærligheds mor, driver al frygt og alle skrupper ud af dit hjerte. Hun åbner dit hjerte og gør det vidt favnende, så det, opfyldt af kærlighed, i Guds børnenes herlige frihed, kan følge hendes Søn efter. (1. Joh. 4,18-19). I fællesskab med ham opdager du, at du ikke behøver at være bange for Gud. Du lærer tværtimod Gud at kende som kærlighedens Gud, som din kærlige far; som du med barnlig tillid kan betro dig til. Selv, når du gør, hvad der er ham imod, véd du, at du, når du i al ydmyghed beder ham om tilgivelse, roligt kan bevæge dig henimod ham. Og han vil kalde på dig, så du, uden på mindste måde at give efter for modløshed, kan fortsætte din vej mod fuldendelse i ham.

(216) Maria vil give dig stor tillid til Gud og til hende selv! Fordi hun gi'r dig denne tillid, kan du med hende sige til Gud: 'Se, jeg står til din disposition! Det ske mig efter dit ord! (Luk. 1,38).

Du har hengivet dig totalt til Maria med alt, hvad du ér og hár. Og hun, som er gavmild mod de gavmilde, ja, endnu mere gavmild end dém, giver sig selv på vidunderlig måde. Sig derfor roligt til hende: 'Tuus totus ego sum! Jeg er helt og holdent din! Alt, hvad der er mit, er dit, o velsignede Jomfru. Vær da, moder Maria, som et segl på mit hjerte, for at jeg, i dig og véd dig må forblive trofast mod Gud!'

Du kan osse vende dig til Gud med psalmistens ord, idet du siger: 'Herre, mit hjerte er ikke hovmodigt, mine øjne er ikke stolte, jeg sysler ikke med store ting, med ting, der er mig for høje. Nej! Jeg har lullet og tysset min sjæl, som afvant barn hos sin mor har min sjæl det hos Herren!' (Ps. 131,1-2)

Hvad der osse får din tillid til Maria til at vokse, er dén kendsgerning, at hun nu er dén, der besidder alt, hvad du ér og hár! Hun er blevet din åndelige bankbox, og din tidligere, falske selvtillid, som så ofte spillede dig et puds, er på retur. Hvilken glæde er det dog at have anbragt sin samlede kapital på netop dét sted, hvor Gud anbragte sin allerstørste skat: sin egen, elskede Søn!

(217) Hvis du trofast lever dén form for Maria-fromhed, som jeg her forelægger dig, vil du efterhånden blive så meget ét med Maria, at du med hende kan sige: 'Min sjæl højlover Herren og min ånd fryder sig i Gud, min Frelser!' (Luk. 1,46-47). For dette er Maria: Med sjælen at højlove Herren og i ånden at fryde sig over Gud, sin frelser! Derfor hedder det i en bøn til jomfru Maria: 'Din sjæl, Maria, være i mig, for at højlove Herren; din ånd være i mig for at frydes over Gud, min Frelser' En helgen med stor kærlighed til Maria har funderet over, hvornår mon den lykkelige tid vil komme, da Maria som dronning vil herske i menneskenes hjerter, så hun kan føre dem ind i sin elskede Søns rige? Hvornår vil den lykkelige tid komme, da sjælene indånder Maria på samme måde, som legemeerne indånder luftens ilt?

Når dén tid kommer, vil der ske vidunderlige ting på jorden, for Helligånden vil da finde Maria, sin elskede brud, i menneskenes hjerter. Derfor vil han kunne opfylde disse menneskehjerter med sine gaver i hele deres fylde, ganske særligt vil han med dén gave, som hans Visdom ér, udvirke sin nådes helt store undere.

Kære ven! Hvornår kommer denne lykkelige tid, denne marianske tid, hvor virkelig mange mennesker er blevet så ligedannede med Maria, at de ved, med og i hende elsker og forherliger Jesus Kristus?

Dén tid vil komme, når dén fromhedsform, som jeg hér fortæller om, vil være alment bekendt og praktiseret.

For før Jesu rige kan komme, må Marias rige komme!

(218) Når Maria som livets træ, - i kraft af den hér nævnte fromhedsform, - har slået rod i vore hjerter, og dette træ plejes og passes, da vil det til rette tid bære frugt. Og frugten er Jesus Kristus.

Jeg oplever mange fromme kristne, som søger forening med Jesus Kristus på mange forskellige måder. Men deres anstrengelser fører ikke til noget. Med apostlen må de erkende: 'Herre, vi har slidt og slæbt på havet natten igennem og ikke fanget noget!' (Luk. 5,5). Og med profeten Haggai kunne man sige til dem: 'I har arbejdet meget og bragt kun lidt i hus!' (Hag. 6,1), for Jesus Kristus fremtræder kun svagt i jer. Går man imidlertid vejen med Maria, da arbejder man ved højlys dag på et helligt sted og behøver kun at mobilisere ganske få kræfter. I Maria er det nemlig altid højlys dag, fordi syndens mørke aldrig kom hende nær. Hun er et helligt sted. Maria er dén helligdom, hvor helgenerne bli'r formet og omdannet til lighed med Jesus Kristus.

(219) Det er med fuldt overlæg, når jeg siger, at helgenerne er omdannede og formede i Maria. Lad mig illustrere det ved et eksempel:

En mand har fået til opgave at fremstille en statue, som skal have et ganske bestemt udtryk. Han kan vælge mellem to fremgangsmåder. Enten kan han af en stenblok hugge den ud med hammer og mejsel, - eller han kan støbe den i en færdig form. Der er stor forskel på de to metoder. Første metode er hård og langsom. Billedhuggeren må arbejde længe, før statuen ta'r form og endnu længere, før den er færdig, og med et enkelt forkert hug kan han ødelægge hele projektet. Anden metode kræver kun lidt arbejde og ikke megen tid. Den hellige Augustin kalder Maria for 'Guds støbeform'. I en prædiken lovpriser han Maria med følgende ord: 'Fordi Gudmennesket Jesus Kristus er dannet i dig, er du værdig til at kaldes Forma Dei, Guds form!'. Dén, der lægger sig selv i dén form, som Maria ér, vil hurtigt blive omdannet og formet i lighed med Kristus. Og Kristus vil fremtræde i vedkommende, netop fordi vedkommende har lagt sig selv i dén form, som har formet Gudmennesket Jesus Kristus.

(220) Helt ærligt synes jeg, at åndelige vejledere, ja, kristne i det hele taget, der mener, at lighedannelse med Jesus Kristus udmærket kan finde sted udenom Maria, ganske godt er at sammenligne med førnævnte billedhuggere, der sætter hele deres tillid til egne talenter, egen kunnen og egen udholdenhed. Med utallige hammer- og mejselslag bearbejder de en hård stenblok eller en rå træklods for at omdanne den til en statue, der genspejler Jesus Kristus. Som regel lykkes det ikke, fordi billedhuggerne mangler kendskab til og erfaring med Jesu Kristi person. Strengt taget véd de jo ikke, hvordan han så/ser ud. Og, som nævnt: Et forkert hammerslag eller et uforsigtigt mejselslug kan ødelægge hele blokken/klodsen.

Men dén, der har gjort dén fromhedsform, som jeg hér har præsenteret, til sin egen, kan sammenlignes med førnævnte støber, som har fået den fuldendte form i hånden og som bruger den. Han løber ingen risiko, idet han ikke satser på egne talenter og kunnen. Han har opdaget Maria som den gode og smukke støbeform, hvori Jesus Kristus er blevet dannet. Derfor lægger han sig selv i dén form, som Maria ér, for dér at blive et originaltro billede af Jesus Kristus.

(221) Er det ikke en perfekt sammenligning, jeg hér er kommet med? Men hvem forstår den? Jeg ville ønske, at du, som læser dette, forstår! Men samtidig må du overveje det yderst vigtige, som jeg nu føjer til, nemlig: At kun dét, som er blødt og smidigt, ja, man kunne næsten sige: kun dét, der er smeltet og flydende, kan hældes ind i en støbeform! Sagt anderledes: Du må tage afstand fra den gamle Adams hårdhed i dig og blive blød og smidig for, i dén form, som Maria ér, at kunne lighedannes med den ny Adam: Kristus!

(222-23) Hvis du trofast praktiserer dén fromhedsform, som vi hér taler om, vil du i løbet af en måned nå frem til at ære Jesus Kristus mere end mange vil gøre det efter flere år! Jeg skal gerne begrunde denne påstand:

Når du overlader Maria alt, lægger du alle dine gode tanker, hensigter og handlinger i hendes hænder. Derved er disse gode ting blevet befriet for dén stolthed og dén selvtilfredshed, som kunne have hængt ved dem og som, fordi du så selv havde taget en del af æren, havde formindsket dén ære, du ønsker at vise Gud i Kristus. Nu ærer du Gud i langt højere mål, for det er kun fra små og ydmyge mennesker, at Gud kan forherliges på fuldkommen måde.

(224) Sagt anderledes: Når du overlader Maria alt, iklæder hun det sin egen skønhed og rækker det til Jesus Kristus. Uden tvivl bli'r det således Kristus til større ære, end hvis du havde rakt ham det med dine egne hænder, som så mange forkerte handlinger har gjort urene.

(225) Hvergang du tænker på Maria, tænker hun på Gud for dig! Når du ærer og lovpriser Maria, ærer og lovpriser hun Gud for dig. Maria er Guds ekko, et ekko, der ikke siger og gentager andet end: Gud! Sig: 'Maria!' og du hører hende som ekko sige: 'Gud!'.

Nøjagtig sådan var det ved Marias besøg hos Elisabeth. Elisabeth sagde: 'Du er lykkelig, Maria, fordi du troede!'. Maria, Guds trofaste ekko, svarede: 'Min sjæl højlover Herren, hans navn er helligt!' (Luk. 1,46). Hvad Maria gjorde dengang, gør hun altid! Når man lovpriser Maria, ærer hende og elsker hende, bliver Gud lovpriset, æret og elsket.

Tilbage til toppen

FROMHEDSFORMENS YDRE UDTRYKSMÅDER.

(226) Indledningsvis skal det atter understreges og fastslås, at kernen i dén fromhedsform, som jeg nu har klarlagt, er en indre holdning. Ikke desto mindre kan denne indre holdning finde udtryk i nogle forskellige ydre ting eller tegn, som ikke skal undlades. Jesus har selv sagt: 'Det ene skal I gøre og ikke forsømme det andet!' (Matt. 23,23b). For dels støtter det ydre, - hvis det gøres godt, - det indre, dels erindrer det ydre svage mennesker om, hvad man i det indre har lovet at gøre eller skal gøre. Endelig kan det for de mennesker, der ser de ydre ting, være god reklame, der vækker til spørgsmål og eftertanke.

Jeg vil ihvertfald afvise enhver kritisk person, som skulle blande sig og påstå, at når den ægte fromhedsform er en hjertesag, så skal man tage afstand til enhver ydre manifestation og ikke på nogen måde udstille sin fromhed, så stolthed og selvtilfredshed kan snige sig ind. Jeg afviser sådanne kristiske røster med min guddommelige Mesters egne ord: 'Lad menneskene se jeres gode gerninger, så de kan prise jeres Far, som er i himlene!'. (Matt. 5,16b).

Jeg vil nu kort nævne nogle ydre fromhedsformer. Jeg kalder dem ydre, ikke, fordi de skal udføres uden inderlighed, men fordi de, netop fordi de er bundet til noget ydre, adskiller sig fra de rent indre.

Treogtredive dages forberedende retræte

(227) Hvis man vil gøre den af mig beskrevne form for hengivelse til Jesus Kristus ved Maria til sin egen, (der er i skrivende øjeblik ikke oprettet nogen forening, som kan optage og hjælpe én, - det ville være dejligt, hvis en sådan eksisterede), skal man i det mindste bruge tolv dage på at frigøre sig for indflydelse af alt dét i verden, som er Jesu ånd imod. I første del af denne min skrivelse om 'Beredelse af vejen for Kristi riges komme' har jeg skrevet om det.

(228) Derpå skal man bruge tre uger på, ved Maria, at lade sig fylde med Kristi ånd. Det kan gøres på følgende måde:

I den første uge skal alle bønner og fromhedsøvelser tjene til større selverkendelse og medfølgende anger over éns synder. Alt skal gøres i ydmyghedens ånd. Hvis man vil, kan man som hjælp betragte, hvad jeg har sagt om vore onde tilbøjeligheder (afsnit 78 flg) og sammenholde det med Sankt Bernhards ord: 'Betragt, hvad du engang vár: en smule snavs; hvad du nu er: en stinkende skraldespand; hvad du snart skal blive: Æde for ormene!' Man skal bede vor Herre Jesus Kristus om Helligåndens oplysning med ordene: 'Kom, Helligånd, gør mig seende. Hjælp mig til at lære at kende mig selv!' Man skal tage sin tilflugt til Maria og, - idet man dagligt beder hymnen 'Hil dig, Havets Stjerne' og Marialitaniet, - osse kaldet det laurentanske litani, - bede Maria om denne grundlæggende nåde.

(229) I den anden uge skal man bede Helligånden om hjælp til at lære Maria at kende, hvorfor alle éns bønner og gerninger bør kredse om netop dette. Man kan læse og gennemmeditere, hvad vi indtil nu har sagt om hende, - bedst i forbindelse med meditation over rosenkransens femten mysterier, eller ihvertfald fem af dem. Som i den første uge skal man bede til Helligånden og bede Mariahymnen 'Hil dig, Havets Stjerne'.

(230) Den tredje uge skal bruges til at lære Jesus Kristus at kende. Man kan læse og gennemmeditere, hvad vi her har sagt om ham. Med den hellige Augustin kan man igen og igen sige: Noverim te! Herre, giv mig at erkende dig!, - eller: Domine, ut videam! Herre, hjælp mig til at kunne se dig. Som i de foregående uger skal man bede til Helligånden og bede Mariahymnen 'Hil dig, Havets stjerne'. Litaniet til Jesu hellige navn kan tilføjes.

(231-32) Når de tre uger er afsluttet, skal man gå til skrifte og til messe i dén intention, i frihed, fuldt og helt at ville give sig selv til Jesus Kristus gennem jomfru Maria. Ved messens slutning, efter kommunionen, beder man indivielsesbønnen. ((Ordlyden til denne bøn har jeg noteret som afslutning på mit første skrift: 'Kærligheden til den guddommelige Visdom'. Jeg vil afslutte osse dette skrift med indivielsesbønnen)). Man kan bede denne bøn ved at tage et trykt eksemplar af den til hånden, men bedre er det at benytte et eksemplar, som man forud selv, - med sin egen håndskrift, - har skrevet af.

Uanset, hvad man vælger, bør man på indvielsesdagen underskrive det anvendte eksemplar af bønnsformularen og bringe Gud et lille sønoffer for tidligere utroskab mod dåbspagten. Dette offer, som samtidig skal udtrykke den ofrendes afhængighed af Jesu og Marias herredømme, skal tilpasses den enkeltes fromhedskaraktter og de faktiske muligheder. Ofrets størrelse er ikke afgørende, derimod at dét, der ofres, frembæres af et godt hjerte, for det er viljen, som Jesus ser på.

Som minimum fornyer man årligt, på indvielsesdagen, sin hengivelse til Jesus ved Maria, en fornyelse, som forberedes ved re-overholdelse af de netop nævnte tre uger. Men den totale hengivelse kan osse fornyes hver måned, ja, hver dag, idet følgende korte formel så anvendes: 'Totus tuus ego sum! Jeg er helt din, og alt, hvad der er mit, er dit, kære Jesus, - gennem Maria, din hellige moder!'

Bønnen "Den lille krone"

(234-35) Uden at føle sig forpligtiget til det, beder man dagligt, livet igennem, den såkaldte: 'jomfru Marias lille krone', bestående af tre Fadervor og tolv Hil dig, Maria! Denne bøn, som lovpriser jomfru Marias kvaliteter, er meget gammel og er inspireret af den hellige skrift. Den hellige apostel og evangelist Johannes skriver i sin apokalypse, at han i et syn så en kvinde vise sig på himlen, kronet med tolv stjerner, klædt i solen, med månen under sine fødder. (Åb. 12,1). Kvinden ér, - således udlægger man teksten, - jomfru Maria. Man indleder bønnen med ordene: 'Gør mig værdig til at lovprise dig, hellige jomfru Maria!' Og man kan afslutte med bønnen: 'Til din beskyttelse tyer vi, hellige Gudsmoder.....!'

Dét at bære kæder

(236) Når man har overgivet sig selv totalt til Jesus Kristus, kan dét at bære små, indviede jernkæder være et udmærket og nyttigt tegn.

Selvfølgelig er et sådant ydre tegn ikke væsentligt, og man kan roligt undlade det, hvis man synes. Alligevel kan jeg ikke lade være med at beundre dém, som har brudt de frastødende lænker, der holdt dem fangne som syndens og illusionernes slaver, og som nu frivilligt, - som Paulus siger det, - har lagt sig selv i lænker for Jesus Kristus. (Fil. 1,7). Det er kæder af jern, kæder uden glans. Og alligevel er dé kæder mere værd end en kejsers guldkæder!

(237) Det nøgne trækors var oprindeligt et skændselens og forargelsens tegn, men nu er det i hele kristenheden blevet tegnet på den mest glørværdige sejr, som nogensinde er vundet, hvorfor gyldne kors kroner ethvert kirketårn og bæres på biskoppers bryst.

Det samme kunne siges om jernkæderne, som lænkede slaverne. For de gamle romere og for hedninger af idag er der ikke noget, der er mere vanærende. Men for de kristne er det en uovertruffen ære at være lænket til Jesus Kristus, fordi netop denne binding giver frihed. Den befrier nemlig for enhver binding til illusioner. 'Jeg drog dem med kærlighedskæder', siger Gud Herren gennem profeten Hoseas (Hos. 11,4). Kæder, der for dém, der trofast bærer dem indtil

døden, er stærkere end døden. For selvom døden ødelægger kroppen og gør den til jord og støv, så er jernkæderne bestandige. Måske vil det vise sig, at de kæder, der i opstandelsesøjeblikket omslutter det gamle legemes knogler, vil være en del af opstandelseshæderne, idet de forvandles til lysets og triumfens gyldne kæder.

(238-39) Der er derfor gode grunde til at bære sådanne kæder.

For det første minder de os kristne om, at vore dåbsløfter er forpligtende. Således er de i sig selv en vedvarende dåbsløfternes fornyelse. Ofte er menneskers følelser og fornemmelser en større drivkraft end deres vilje. Ofte 'glemmer' mennesker deres forpligtelser overfor Gud. Derfor er det godt med et ydre tegn, som igen og igen kan være en påmindelse til én selv. (('Et tegn om din hånd, et erindringsmærke' (5. Mos. 6,8))). På effektiv måde henleder kæderne den døbt til refleksion over syndens og illusionernes kæder, som dåbens befriende kraft har sprængt, samtidig med, at de minder om den binding til Jesus Kristus, som blev etableret i dåben, og som man ved dåbsløfternes fornyelse personligt har bekræftet. Én af grundene til, at så få kristne reflekterer over deres dåb og istedet lever, som om de var udøbte hedninger, der aldrig har lovet Gud noget, kunne være, at de mangler dette ydre påmindelses-tegn.

For det andet er sådanne kæder en offentlig bekendelse om, at man ikke skammer sig over sin binding til Jesus Kristus. Og et tegn på, at man frasiger sig alle andre bindinger.

For det tredje kan kæderne hjælpe én til, ikke at falde tilbage i syndens og illusionernes lænker. For man må vælge: Enten er man i syndens eller i kærlighedens lænker!

(240) Kære venner! Lad os bryde syndens, illusionernes, djævelens gerningers og væsens lænker. 'Lad os sprænge deres bånd og kaste rebene af os!' (Ps. 2,3). Lad os lytte til Helligånden, Råds og Guds frygts ånd; lad os strække vore hænder frem mod Jesu Kristi gyldne håndjern og lade vor hals omslutte af hans halsbånd, for Helligånden siger selv: 'Hør, mit barn, og afvis ikke mit råd: Stik dine fødder i Visdommens lænker og din hals i dens jernbøjle!' (Sir. 6, 23-24). Lad os så bøje ryggen, bære Guds Visdom: Jesus Kristus og ikke beklage os over, at vi har bundet os fast til ham: 'Tag Visdommen på din ryg og bær den uden at ærgre dig over dens bånd. Bind den til dig af hele din sjæl.' (Sir. 6,25-26a).

(241) Lad mig så, med Helligånden, give det samme råd: 'Lænkerne skal blive dig en sikker tilflugt' (Sir. 6,29). For Visdommens kæder er frelsens kæder.

(242) Som 'Jesu Kristi fange' (Ef. 3,1) kan man bære kæderne om halsen, om håndleddene, om hoften eller om anklerne.

En særlig kærlighed til inkarnationens mysterium.

(243) De, der indvier sig til Jesus ved Maria, betragter med særlig kærlighed og ærefrygt mysteriet om 'Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os' (Joh. 1,14). Den 25. marts, på Marias bebudelsesdag, fejrer kirken højtideligt dette mysterium, som er centrum i dén fromhedsform, som jeg her har beskrevet; en fromhedsform, som er inspireret af Helligånden selv:

- for at vi kan ære Maria og leve i total afhængighed af hende, som Guds Søn, - til forherligelse af sin Far og til frelse for os, - gav sig selv hen til. For i dette mysterium, hvor Jesus selv ni måneder igennem var fange og slave i Maria og i ét og alt afhængig af hende, kommer den totale afhængighed ganske særlig til udtryk.

- for at vi kan takke Gud for den usigelige nåde, han har vist os, da han udvalgte og kaldte Maria.

(244) Jeg vil gerne gøre opmærksom på følgende:

For os, der er prægede af dén teologiske retning, som kaldes 'den franske skole' er det normalt at tale om total hengivelse til jomfru Maria. Men jeg synes, at det er bedre og mere præcist, hvad jeg har vænnet mig til at gøre, nemlig at tale om total hengivelse til Jesus Kristus ved Maria. Jeg lærte det af forstanderen på Saint-Sulpice-præste-seminariet, og som begrundelse for at gøre det, vil jeg anføre følgende:

(245) Vi lever i en tid, hvor et stort antal af opblæste teologer og nævenyttige lægfolk angriber enhver form for traditionelle folkelige fromhedsøvelser og med lys og lygte leder efter argumenter imod dem. For ikke at give disse kvævulanter unødigt vind i sejlene og for ikke selv at give nogen grund til misforståelse, er det bedst at tale om hengivelse til Jesus Kristus ved Maria. Fordi det så gøres helt klart, hvem det selvfølgelig drejer sig om; altså om, hvém, der er mål, og hvém, der er middel. Selvfølgelig kan den gængse formulering så udmærket bruges. Hvis én for eksempel kører fra Slagelse til Roskilde og lægger vejen over Holbæk, så kan man med rette sige, at han kører til Holbæk og til Roskilde. Men der ér en forskel: Holbæk er på vejen til Roskilde. Men Roskilde er rejsens egentlige og endelige mål.

(246) Da menneskevordelsens mysterium er centrum for dén fromhedsform, som jeg har beskrevet; dén fromhedsform, som netop ser Jesus i Maria, da er det osse bedre at tale om hengivelse til Jesus i Maria. Den smukke bøn, som mange store personligheder har bedt, lader netop dét komme til udtryk, når det i bønnen hedder: 'O, Jesus, du, som lever i Maria! Kom og lev i os, dine tjenere, i din helligheds Ånd!'

(247) Udtrykket 'indviet til Jesus i Maria' tydeliggør dét ubrydelige bånd, som består mellem Jesus og Maria! Jesus er helt i Maria, og Maria er helt i Jesus. Maria tydeliggør, hvad Paulus senere udtrykker, når han siger: 'Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig!' (Gal. 2,20a), hvilket hér vil sige: Det er ikke længere Maria, der lever, men Kristus, der lever i hende. Det ville være lettere at fjerne lyset fra solen end at fjerne Maria fra Kristus.

(248) Med hensyn til 'Jesus, som lever i Maria', altså menneske-vordelsens mysterium, vil jeg komme med nogle korte henvisninger:

Menneskevordelsen er Jesu Kristi første og største mysterium, det mest skjulte og mindst kendte.

- i dette mysterium har Jesus i Maria udvalgt alle sine udvalgte. Derfor kalder den hellige Ambrosius og andre helgener Maria for 'aula sacramentorum', dvs. Guds mysteriers hal.

- i dette mysterium har Jesus fuldbragt alle sine øvrige mysterier, for med henblik på menneskevordelsens øjeblik siger Hebræerbrevet: 'Da Kristus træder ind i verden, siger han: 'Se, Herre, her ér jeg, kommet for at gøre din vilje!' (Hebr. 10,5-9). Således er dette mysterium fællesnævner for alle Jesu mysterier og viser hans vilje til total hengivelse til Faderen, - i tillid til Guds nåde.

- i dette mysterium møder vi barmhjertighedens, nådens og ærens trone:

Det er Guds barmhjertigheds trone i relation til os, for i dette mysterium kan man kun komme Hám nær, der er Guds barmhjertighed i person, gennem Maria. Man kan ikke se ham og tale med ham uden gennem hans mor. Således bliver Maria dén barmhjertighedens og nådens trone, som Hebræerbrevet taler om, når det hedder: 'Lad os med frimodighed træde frem for nådens trone for at finde barmhjertighed!' (Hebr. 4,16).

Det er Guds nådes trone i relation til Maria, for i menneskevordelsen har Jesus, den ny Adam, taget bolig i Maria som i et jordisk paradís og har hér i det skjulte udvirket så store undere, at hverken engle eller mennesker er i stand til at fatte det. Derfor er der helgener, som har kaldt Maria for 'Magnificentia Dei', Guds store herlighed! -

Det er Guds æres trone i relation til Jesus, for gennem dét offer, som Jesus, ved sin totale hengivelse til sin Far, frembar, har Jesus ladet sin Far blive mere ære til del, end samtlige ofre fra den gamle pagt har kunnet give ham. Og endelig har han personligt æret sin Far på en så storslået og fuldkommen måde, at intet andet menneske ville kunne gøre ham det efter.

Hil-dig-Maria-bønnen og rosenkrans-bønnen.

(249) De mennesker, der har fornemmet Maria-mysteriets betydning, vil altid med stor andagt bede englens hilsen til jomfru Maria, bønnen 'Hil dig, Maria', hvis værdi og nødvendighed kun i ringe grad er erkendt, selv blandt velorienterede kristne.

Verdens frelse er begyndt med 'Hil dig, Maria!'. Derfor er hver enkelts personlige frelse knyttet til denne bøn! 'Hil dig, Maria'-bønnen var begyndelsen til, at himlens dug kunne dale ned på den udtørrede og ufrugtbare jord, således at livets frugt kunne fremspire i kraft af denne dug. Og idag lader samme bøn himlens dug falde, således at Guds Ord kan slå rod i os, og livets frugt, vor Herre Jesus Kristus, kan vokse i os. Dén, der ikke be'r 'Hil dig, Maria'-bønnen, kan ikke kalde himlens dug ned i sig, kan ikke bære himmelsk frugt, derimod kun torne, tidsler og ukrudt.

(250) Igen og igen kan man konstatere, at gudløse, kættere, hovmodige og sækulariserede mennesker hader og afskyer både 'Hil dig, Maria'-bønnen og rosenkransbønnen.

Kættere beder nok 'Fadervor', men hverken 'Hil dig, Maria' eller rosenkransen. Disse bønner gi'r dem kuldegysninger. De vil hellere have en hugorm i lommen end en rosenkrans. Samme tilbøjeligheder har osse mange høj-snobbede katolikker. De betragter rosenkransbønnen som noget ligegyldigt, som en bønnsform, der kun egner sig til gamle koner og smådumme, jævne mennesker.

Kirkens erfaring viser imidlertid noget ganske andet. Nemlig, at de mennesker, som Gud gennem tiderne har brugt til noget stort, altid har elsket 'Hil dig, Maria!', har elsket at bede til og méd jomfru Maria. Jo mere disse menneskers liv har været i Gud, desto mere har de elsket Maria og bønnen til hende.

(251) Jeg véd ikke, hvorfor det ér sådan, men jeg véd, at sådan ér det! Derfor kender jeg heller ikke nogen bedre målestok, hvis jeg vil 'afmåle', om dette eller hint menneske 'ér i Gud'. Jeg undersøger ganske enkelt, om pågældende beder 'Hil dig, Maria' og rosenkransen!

(252) I mennesker, som ønsker at leve i total afhængighed af Jesus Kristus ved Maria: Vær forvissede om, at efter 'Fadervor' er 'Hil dig, Maria' den smukkeste af alle bønner! Den rummer den mest fuldkomne lovprisning af jomfru Maria, fordi den begynder med den samme hilsen, som Gud, den Allerhøjeste, gennem ærkeenglen, mødte hende méd for at vinde hendes hjerte. Osse I vil vinde Marias hjerte, når I andægtigt møder hende med englens hilsen.

(253) Mange helgener bevidner, at bønnen 'Hil dig, Maria', når den bedes med opmærksomhed og andagt, driver djævelen på flugt. Bønnen virker som en hammer, der sønderslår hans planer. 'Hil dig, Maria'-bønnen er lægedom for sjælen, glæde for englens, fryd for jomfru Maria og forherligelse af den hellige Treenighed.

Helgener har lovprist 'Hil dig, Maria'-bønnen med udtryk som: 'himmelsk dug, der gør sjælen frugtbar', 'et ydmygt kindkys', som man gi'r Maria, 'en skål honning', som man tilbyder hende, 'en rød rose', som man forærer hende, 'en kostbar perle', som man rækker hende!

(254) Med dén kærlighed, som jeg i Jesus og Maria nærer til jer alle, be'ér jeg jer så inderligt: Bed hver dag rosenkransen, - gerne alle femten led, hvis I kan afse tid. I jeres dødstime vil I glæde jer over, at I har fulgt min opfordring, for efter at I så mange gange under lovprisning af Jesus og Maria har sået den gode sæd, vil I osse kunne høste Himlens evige velsignelse. Den hellige skrift bevidner det, når den siger: 'Dén, der sår rigeligt, skal osse høste rigeligt!' (2. Kor. 9,6).

Marias lovsang "Magnificat!"

(255) Efter mange helgeners eksempel bør Marias tjenere ofte bede eller synge hendes lovsang 'Magnificat' for at takke Gud for hans nådegaver. (Luk. 1,46-55)

'Magnificat' er den eneste bøn, ja, det eneste overhovedet, som vi har fra Jomfru Maria selv, ja, strengt taget fra Jesus selv, for skjult i hendes indre har han lagt hende ordene i munden. Bortset fra sin elskede Søns enestående offer er 'Magnificat'-sangen det største lovprisningsoffer, som Gud har modtaget, den mest ophøjede, den mest fornemme og den mest ydmyge taksigelses-sang. Den

gemmer i sig så store og dybe mysterier, at selv englene ikke kan udgrunde dem. En kendt, nu afdød biskop af Loreto bevidner, at de onde ånder med djævelen i spidsen ryster og flygter i skræk, når de hører de stærke ord fra 'Magnificat': 'Gud øver vælde med sin arm; han adsplitter dém, som er hovmodige i deres hjertes tanker og nedstyrter de mægtige fra deres troner!'"

FROMHEDSFORMENS INDRE UDTRYKSMÅDER

(257) Ved siden af de nævnte ydre udtryksmåder, som hører méd, når man lever den totale hengivelse til Jesus Kristus ved Maria, og som man derfor ikke skal forsømme, hverken fordi man ser nád på dem eller af dovenskab, så findes der osse nogle indre udtryksmåder, som befordrer til større helliggørelse for dém, som Helligånden kalder til højere kristen fuldkommenhed. Lad mig med få ord fortælle, hvad dét er, jeg sigter til. Det kan faktisk siges med et par sætninger, nemlig:

I alt, hvad du tænker og gør: Lad det ske ved Maria, med Maria, i Maria og for Maria, - med dét formål at gøre alt mere fuldkomment ved Jesus, med Jesus, i Jesus og for Jesus.

Véd Maria, - d. v. s. i Marias ånd

(258) Vi må gøre alt véd (gennem) Maria, vi må lade os lede af hendes ånd, som afspejler Guds hellige Ånd. 'Alle, som lader sig drive af Ånden, er Guds børn' (Rom. 8,14). Herpå kendes et menneske, der lever i sand og trofast relation til jomfru Maria: At dette menneske lader sig føre af Marias ånd.

Jeg har sagt, at Marias ånd afspejler Guds Ånd. Det siger jeg, fordi Maria aldrig har ladet sig lede af sin egen ånd, derimod altid af Guds Ånd, der opfyldte hende i en sådan grad, at hun tilegnede sig dens væsen. Derfor beder den hellige Ambrosius således: 'Din sjæl, Maria, være i mig for at højlove Herren; din ånd være i mig for at frydes i Gud, min Frelser!' Marias ånd er stærk og mild, ivrig og ydmyg, modig og sagtmødig, ren og frugtbar. Lykkeligt dét menneske, som er opfyldt af Marias ånd og lader sig drive af den!

(259) Vi må virkelig lade os lede af Marias ånd, hvilket konkret vil sige:

- før hver handling, vi foretager os, må vi tage afstand fra vor egen ånd, vor egen indsigt, vor egen vilje. Hvis vi ikke gør dét, vil vor egen ånds mørke, vor egen indsigts begrænsning og vor egen viljes egoisme være en hindring for Marias ånds virke.

- vi må lægge os selv i Marias hænder som et værktøj i håndværkerens hænder, som et musikinstrument i musikerens hænder, som en pensel i kunstmalerens hænder. Vi må fortabe os selv i Maria som en sten, der er kastet i havet. Dette kan ske helt enkelt, - på et øjeblik, - gennem en viljes-akt eller gennem et viljes-ord, som f. eks.: 'Ikke, som jeg vil, men som du vil, kære mor!' Og

selv om vi, når vi foretager en viljes-akt eller udtaler et viljes-ord, ikke skulle føle nogetsomhelst, så afføder denne akt en realitet. Ligesom en sådan viljes-gestus ville afføde en realitet, hvis én, - hvad Gud forbyde, - uden følbare forandring ville sige: 'Jeg indvier mig til Satan!'

Méd Maria, - d. v. s. i Marias efterfølgelse

(260) Alt, hvad vi gør, skal vi gøre méd Maria. Det betyder: Vi må tage Maria som forbillede i alt, hvad vi gør, idet man spørger sig selv, hvad Maria i denne eller hin aktuelle situation ville have gjort eller ville gøre!

I denne forbindelse bør vi særligt holde os for øje:

- Hendes levende tro! Ved bebudelsen har hun uden tøven troet englens ord, og trofast har hun holdt fast ved sin tro, selv da hun på Golgata-højen måtte stå ved foden af sin Søns kors.

- Hendes ægte ydmyghed! Hun har altid foretrukket det skjulte, det stille, lydigheden, den 'nederste plads'.

- Hendes lysende renhed, - og alt andet smukt, som osse kan siges om hende.

Lad mig gentage, hvad jeg allerede har sagt: Lad os aldrig glemme, at Maria er Guds store og eneste form, der i løbet af relativ kort tid er i stand til at frembringe et livagtigt billede af hans Søn. Dén, der finder denne form og benytter den, d. v. s. dén, der 'hælder sig selv i den', vil hurtigt blive ligedannet med Jesus Kristus, som denne form 'originaltro' frembringer.

I Maria, - d. v. s. i tæt forbundethed med Maria

(261) Alt, hvad vi gør, skal vi gøre i Maria. For at forstå denne holdning rigtigt, må vi holde os følgende for øje:

Jomfru Maria er den nye Adams sande, jordiske paradís. Den gamle pagts paradís var et forbillede på dette Jesu Kristi paradís, det nye, jordiske paradís. I dette paradís er der skønheder og værdier, som den nye Adam, Jesus Kristus, har efterladt sig, - efter at han gennem ni måneder fandt sin glæde i at være dér.

Gud skabte den første Adam af paradísens muld. Maria, det nye paradís, er den rene muld, i hvilken Helligånden har dannet og næret den nye, syndefrie Adam: vor Herre Jesus Kristus. (sml. 1. Mos. 2,7)

I centrum af dette nye, jordiske paradís står det sande livets træ, som har båret livets frugt, vor Herre Jesus Kristus, træet, der virkelig gir os at skelne mellem godt og ondt, træet, som skænker verden det evige lys. (sml. 1. Mos. 2, 16-17)

I Maria, det nye, jordiske paradís, står der andre træer, som Gud har plantet og vandet. De har båret og bærer stadig frugter med himmelsk smag. Der er bede med de smukkeste blomster, der udsender en duft så skøn, at den beruser selv englens. Der er grønne enge, der udstråler håb; der er skønne

huse med indbydende, åbne døre, der er stærke og befæstede tårne, så haven ikke kan indtages eller erobres. (sml. 1. Mos. 2, 9-10)

I dette jordiske paradys lufter renhedens sunde brise. Dagen er evig, for den guddommelige Sol skinner uden skygge på en helliggjort menneskehed, der er befriet for alt mørkt. Flammerne fra kærlighedens ildovn smelter uden ophør alt jern, som kastes i den og omdanner det til purt guld. (sml. Mal. 3,3). Og hele haven vandes af ydmyghedens flod.

263) Hvor svært er det dog for os syndere at få adgang til denne pragtfulde have, der ikke, - som den gamle pagts paradys, - bevogtes af keruber, men af Helligånden selv! Helligånden er havens rette ejermand og med tanke på jomfru Maria har han sagt: ' En lukket have er du, min brud, en lukket kilde, et kildevæld under segl' (Højs. 4,12) . Maria er en lukket have, et forseglet kildevæld. Adams og Evas efterkommere, som blev vist ud af det gamle paradys, kan ikke betræde det ny paradys uden Helligåndens særlige nåde.

(264) Opnår man imidlertid denne nåde, får man adgang til haven og kan så, med tillid, med glæde og i fred, - befriet for alle djævelske illusioner, - leve sit liv i Maria. Derfor er det som lagt i munden på Maria, når det i Jesu Siraks bog hedder: 'Dén, der stiller sig i min tjeneste undgår at synde!' (Sir. 24,22).

For Maria, - d. v. s. i Marias tjeneste.

(265) Alt, hvad vi gør, skal vi gøre for Maria. For når vi har gjort os total afhængig af hende, må vi osse, som tjenere, ja, som slaver, gøre alt for hende. Men dermed er ikke sagt, at Maria er at betragte som det egentlige mål for vor tjeneste. For dén, vi tjener; dén, vi tilhører, er alene Jesus Kristus. Vi tjener Maria, fordi vi véd, at vi dermed tjener Jesus Kristus bedst! Vi tilbageviser til enhver tid alle falske former for Maria-fromhed, samtidig méd, at vi forsvarer, beforder og fremmer alt, hvad der i samme forbindelse er sandt og ægte.

Og selv vil vi opleve dén lykke, det ér, i tid og evighed at være bundet til Marias Søn: Jesus Kristus!

Ære være Jesus i Maria.

Ære være Maria i Jesus.

Ære være Gud alene!

Tilbage til toppen

INDVIELSE TIL JESUS KRISTUS, GUDS VISDOM,
I AFHÆNGIGHED AF JOMFRU MARIA

- frit bearbejdet indvielses-formular

efter den originale bøn fra

'Kærligheden til den guddommelige Visdom' (afs. 223-27)

af den hellige Louis-Marie de Montfort.

Bedes højtideligt på indvielsesdagen,

samt den 8. december og den 25. marts, - på festerne for

Marias uplettede undfangelse og Marias bebudelse:

EVIGE VISDOM, JESUS KRISTUS!

sand Gud og sandt menneske,

eneste Søn af den evige Fader

og af Maria, altid jomfru.

Jeg tilbeder dig, Jesus Kristus,

som Guddom i din Faders evige guddomsherlighed,

og som menneske i din moder Marias favn.

Jeg takker dig, Herre,
fordi du blev menneske for os menneskers skyld,
fordi du, der er Herre over alt og alle,
gav afkald på himlens herlighed
og gjorde dig til tjener for at frelse os fra det ondes overmagt.
Jeg takker dig, fordi du gjorde det på så menneskelig en måde:
fordi du lod et menneske indgå i din frelses-plan,
fordi du lod dig føde af jomfru Maria,
fordi du var lydige imod hende.

Herre Jesus Kristus!

Dengang jeg blev døbt, gjorde du mig til ét med dig,
gjorde du mig til et Guds barn.
Men hvor ofte har jeg ikke været i situationer,
hvor jeg som døbt svigtede og skuffede.
Mange gange ville jeg det gode og gjorde alligevel det onde.
Mange gange lovede jeg dig evig troskab,
og glemte det dog alt for hurtigt.
Hver dag får jeg bevis på min utilstrækkelighed,
og det skær, at jeg ængstes for, at det onde skal sejre.

For at undgå dette, og for at forblive tro mod dig, min Gud
og dermed knyttet til dig,
vælger jeg, - i den hellige Montforts ånd, -
at se hén til Maria, som dét eksempel,
der skal være bestemmende i mit liv.
Af hende kan jeg lære,

helt og holdent at være åben for Gud, din Fader.

Gennem hende vil jeg kunne leve et dybere religiøst apostel-liv.

Sammen med hende vil det lykkes bedre for mig,

at være fattig i ånden, lydige mod Helligåndens tilskyndelser

og total disponibel i Guds kærligheds tjeneste.

Jeg, (N. N.), vender mig derfor til dig, jomfru Maria,

Visdommens Sæde og Himlens og jordens dronning.

Du er som et levende tabernakel,

hvor den guddommelige Visdom skjult vil tilbedes og æres.

Jeg hilser dig, Maria, og be'r dig,

idet jeg totalt overgi'r mig til dig,

om din beskyttelse og forbøn.

I dine hænder, Maria, fornyer og bekræfter jeg idag min dåbspagt:

Jeg forsager den onde

og alle hans gerninger og alt hans blændværk.

Påny siger jeg 'ja' til Jesus Kristus, Guds Søn og verdens Frelser

og stiller mig helt og holdent til hans disposition.

Gennem dig, Maria,

i afhængighed af dig,

hengi'r jeg mig totalt til ham

med ålt, hvad jeg ér og hár,

med alt, hvad jeg véd og kan,

med alt, hvad jeg virker med,

med min fortid og min fremtid,

med alle de muligheder og realiteter der ér i min person.,

med mine synder og svagheder,
med mine gode sider,
med dét, der belaster min bevidsthed,
med mit hjerte,
med alt, hvad der ér mig betroet,
med alt, hvad der måtte komme til mig af lidelser og glæder
alle mit livs dage.

Herre Jesus Kristus!

Modtag gennem din Moders hænder denne min hengivelse.

Lad din Ånd, din Faders kærlighed,

hjælpe mig til at virkeliggøre den på en sådan måde,

at det gennem min tale og mine handlinger

må blive synligt i min omverden,

hvad du ved din menneskevordelse åbenbarede:

Gud som kærligheden i person!

Så vil, Herre Jesus, - ligeledes gennem din Moder Marias hænder, -

dit rige komme for tid og evighed.

Amen

Tilbage til toppen

FORSLAG TIL DAGLIG FORNYELSE

AF INDVIELSEN TIL JESUS KRISTUS VED MARIA

- kan bedes i forlængelse af bønnen "Jomfru Marias lille krone"

Daglig indledning:

Vær hilset, Jomfru Maria,

du Gud Faders Datter,

du Gud Søns Mor,

du Gud Helligånds Brud

du den hellige Treenigheds Tempel.

Vær hilset, jomfru Maria, du Hjerternes Dronning.

f. eks. mandag og torsdag:

Jeg hengi'r mig helt til dig med alt, hvad jeg ér og har.

Af dig lærer jeg

helt og holdent at være åben for Gud

og modtagelig for hans Ånds initiativer i mig.

Sammen med dig vil det lykkes bedre for mig

at være fattig i ånden, lydige mod Helligåndens tilskyndelser,

og total disponibel i Guds kærligheds tjeneste.

Måtte da, Maria, din tilstedeværelse i mit liv, udfylde i mig,

hvad endnu ikke er ren åbenhed for Gud og hans rige.

Hjælp mig, Maria,

at det også gennem mit liv

må blive synligt for min omverden,

hvad i dig og véd dig blev åbenbaret:

Jesus Kristus, Gud som kærligheden i person,

så vil hans rige komme for tid og evighed. Amen.

f. eks. tirsdag og fredag:

Jeg hengi'r mig helt til dig med alt, hvad jeg ér og har.

Modtag mig da som dit barn og din tjener,

og opnå for mig hos Jesus, din Søn, mine synders forladelse

og den guddommelige Visdoms gave.

Hellige Moder Maria, hør mit hjertes bøn!

Inderligt ønsker jeg at elske dig og at tjene dig trofast.

Du, mit håb og mit liv:

Beskyt mig, undervis mig og bønhör mig. Amen.

f. eks. onsdag og lørdag/søndag:

Jeg er helt din,

og alt, hvad jeg kan kalde for mit, er dit,

o velsignede Jomfru.

Din sjæl være da i mig for at højlove Herren,

din ånd være i mig for at frydes over Gud, min Frelser.

Vær da, Moder Maria, som et segl på mit hjerte,

for at jeg, - i dig og ved dig, - må forblive trofast mod Gud.

Vejled mig og beskyt mig livet igennem,

og dan i mig, - ved Helligånden og ved dig, -

din Søn Jesus Kristus til Gud Faders ære. Amen.

kortformel ad libitum

"Totus tuus ego sum!

Jeg er helt din,

og alt, hvad der er mit, er dit, kære Jesus,

- gennem Maria, din hellige moder!'

Tilbage til toppen

SALME/HYMNE AF DEN HELLIGE MONTFORT,

- som bringer indvielsesbønnens indhold til udtryk:

Omkvæd: Pour aller à Jésus,
allons, chrétiens, allons par Marie.

Pour aller à Jésus,
c'est le devin secret des élus.

Til Jesus vil vi gå
gennem hans mor, jomfru Maria,
Og Jesus vil vi nå
ad dén vej, han kom til os!

1. Til min Frelsers pris og ære vil jeg synge denne sang,
og takke for hans lære i eksemplets stærke magt.

2. Om Maria skal du høre, hun er mor til dig og mig,

er vor hjælp i livets føre og i dødens bange nat.

3. Maria er min dronning, jeg hører hende til.

Jeg vil være hendes tjener og gå dén vej, hun vil.

4. Jeg er helt i hendes væрге og dermed nær ved Gud.

hun lærer mig at lytte og følge Herrens bud.

5. Maria, klare kilde, i dig min ringhed jeg ser,

så styrk mig, Jomfru milde, i tro og håb på Gud.

6. 'I Maria!', 'ved Maria!' - dét er hellighedens rod.

Da vil Gud mig trofast finde og kærligt gi' mig mod!

Tilbage til toppen

KIRKENS BØN

i forbindelse med

festen for den hellige Louis Marie de Montfort

og festen for den salige Marie-Louise Trichet!

Almægtige, evige Gud.

I den hellige Louis-Marie de Montfort

har nu tændt en brændende længsel

efter at forkynde Kristi evangelium for medmenneskene.

På hans forbøn be´r vi dig om,

at vi, - under jomfru Marias ledelse, -
må være modtagelige for din Ånds tilskyndelser,
sådan at vi kan være dit riges utrættelige apostle,
der tjenstvilligt lytter til de trængendes råb.

Ved vor Herre Jesus Kristus, din Søn,
som med dig og Helligånden lever og regerer,
én sand Gud fra evighed til evighed. Amen.

Almægtige Gud.

Du gav den hellige Louis-Marie de Montfort
en usædvanlig evne og kraft
til at prædike om din menneskevordne Søn
og om hans hellige Moder.

Ved ham har du skænket din kirke en ny ordensfamilie.

Giv os, be'r vi dig, at vi efter hans lære og eksempel,
- i en vedvarende lydighed mod den salige jomfrumoder Maria, -
altid må tjene den guddommelige Visdom,
din elskede Søn, vor Herre Jesus Kristus,
som med dig og Helligånden lever og regerer,
én sand Gud fra evighed til evighed. Amen.

Nådige og gode Gud!

I dit forsyn har du villet, at den salige søster Marie-Louise Trichet,
- under jomfru Marias ledelse, -
skulle blive Kristi, din Vidsoms, tro discipel.

Giv os efter Marie-Louises eksempel,
aldrig at overse de små og fattige.

Hjælp os til at sætte os selv ind for dem,

inspireret af dét evangelium,
som for mange er en forargelse og en tåbelighed,
men for os er din kærlighed og din Visdom:
din elskede Søn, vor Herre Jesus Kristus,
som med dig og Helligånden lever og regerer,
én sand Gud fra evighed til evighed. Amen.

Tilbage til toppen

SALMER/HYMNER og BØNNER,

- anbefalet af den hellige Montfort:

Helligåndsbønnen/hymnen "Veni, Creator Spiritus"

(Kom, Skaberånd!)

- 1) Gud Skaberånd! Til nådefest drag til os ind som sjælegæst,
i nådelivets gyldengry dit eget værk. vor ånd forny!
- 2) Gudsgave er dit rige navn og himmeltrøst i sjælesavn
og salvelse og livsens vand og sandheds lys og hjertebrand.
- 3) Du er de-syvfold-gavers-Ånd og magtens finger på Guds hånd,
du hár, - som det var forudsagt, - i flammer tungemål os bragt.
- 4) Tænd i vor ånd dit lyses glans, besjæl med kærlighed vor sans,
gør himmelkraften åbenbar i kødets skrøbelige kar.
- 5) Hold argelist og fjenden fjern, vær hjertefredens vagt og værn,
vær os en fører, vær vort skjold på livets vej mod alskens vold.
- 6) O, lad os skue dybt i løn ved dig, Gud Fader, dig, Gud Søn,
og dig i guddomsherlighed, Gud Helligånd, Gud Kærlighed!
- 7) Pris være Gud, vor Fader god, og Sønnen, som af grav opstod,

og Ånden, som steg til os ned, i evigheders evighed. Amen.

Tilbage til toppen

Maria-bønnen/hymnen "Ave, Maris Stella"

(Hil dig, Havets stjerne)

1. Hil dig, Havets Stjerne, dig vi prise gerne,

Jomfru-Moder kære! Port til himlens ære!

2. Eva's navn vi vende, englens bud dig sende.

Tag vort fromme 'Ave', bring os fredens gave.

3. Lys hver blind du skænke, løs de bundnes lænke,

afvend al vor våde, vind os Herrens nåde.

4. Vis, du er vor Moder og din Søn vor broder.

Mildt til ham du bede for os børn hernede.

5. Jomfru milde, rene, syndefri alene,

lad ej synd os hilde, gør os rene, milde!

6. På vort liv tag vare, vogt vor vej for fare,

så, når livet svinder, hist vi Jesus finder.

7. Pris Gudfader være, dig, vor Frelser, ære!

Ånd med nådens fylde, dig med tak vi hylde.

Bønnen "Ave, Maria", Hil dig, Maria!

Englen Gabriel siger: Hil dig, Maria, fuld af nåde, Herren er med dig.

Elisabeth tilføjer: Velsignet er du iblandt kvinder
og velsignet er dit livs frugt, Jesus! (Luk. 1,27-42)

Kirken afrunder: Hellige Maria, Guds Moder,
bed for os syndere nu og i vor dødstime. Amen

Bønnen "O, Jésus, vivant en Marie":

O Jesus, du som lever i Maria,
kom og lev i os, dine tjenere,
i din helligheds ånd,
i dine gavers fylde,
i dine vejes fuldkommenhed,
i dine guddommelige mysterier.
Hersk i os over alle onde magter i din Ånds kraft
til Guds, din Faders, ære.
Amen.

Bønnen "Memoire":

Kom ihu, o nådefulde jomfru Maria,
at man aldrig har hørt, at dén, der ta'r sin tilflugt til dig,
påkaller din hjælp og anråber om din forbøn, er blevet forladt.
Besjælet af en sådan tillid ta'r jeg min tilflugt til dig, Maria,
jomfru over alle jomfruer og mor til Jesus Kristus.
Til dig kommer jeg! For dig står jeg som en angrende synder!

Du, det evige Ords Moder:

Forsmå ikke mine ord, men hør mig nådigt og bønhør mig. Amen.

Tilbage til toppen

ROSENKRANSBØNNEN

Montfort siger: :

'Med dén kærlighed, som jeg i Jesus og Maria nærer til jer alle, be´r jeg jer så inderligt: Bed hver dag rosenkransen: I jeres dødstime vil I glæde jer over, at I har fulgt min opfordring'.

'Ingen synder, som jeg har grebet i nakken med min rosenkrans, er nogensinde siden sluppet fri!'

Indledningen

Krucifikset: Tag det i din hånd, betragt det og sig trosbekendelsen.

Første store perle: Bed andægtigt Herrens Bøn: Fadervor.

De tre små perler: Bed for hver perle et "Hil dig, Maria", idet du:

ved første perle be'r om en tro så stærk som Marias,

ved anden perle be'r om et håb så fast som Marias,

ved tredje perle be'r om en kærlighed så inderlig som Marias.

Føj så til, (uden perle): det lille Gloria, dvs.: Ære være Faderen

De femten rosenkrans-mysterier

Efter indledningen (som kan udelades) følger de femten rosenkransmysterier, dvs. femten "billeder", som man, sammen med jomfru Maria, holder sig for øje og gennemmediterer i femten såkaldte "led".

Et led består af: en stor perle, hvor man beder "Fadervor", ti små perler, hvor man for hver perle beder et "Hil dig Maria" og afsluttende, uden perle, Ære være Faderen ...

NB: Man kan vælge ved de ti små perler blot at bede den bibelske del af "Hil dig, Maria". I så tilfælde tilføjer man ved sidste perle, - før "Ære være Faderen..." - kirkens bøn: "Hellige Maria, Guds Moder.."

De femten klassiske billeder grupperer sig i tre "blokke", hvorfor man normalt kun gennemmediterer én blok, som man udvælger sig. Der er tradition for, at man om søndagen gennemmediterer den herlighedsfulde rosenkrans og om fredagen den smertefulde.

Før en sådan blok gennemmediteres kan følgende indledningsbøn bedes:

Herre Jesus Kristus!

Som den hellige Montfort anbefaler det, vil jeg nu bede rosenkransbønnen. Jeg be'r så sammen med alle helgener i himlen og med hele Guds folk på jorden. Men først og fremmest

- enten (første blok): - be'r jeg sammen med din Mor, jomfru Maria. Med hende og gennem hende kan jeg nå til en dybere erkendelse.. af din menneskevordelses mysterier, som jeg nu vil betragte til Guds, din Faders ære. Send mig din Ånds bistand og gør mig åben og lydhør som Maria. Alt for ofte hører jeg intet, eller hører kun mig selv. Hjælp mig til, mellem dagligdagens mange stemmer, klart at kunne høre din stemme. Amen.

- eller (anden blok). - be'r jeg sammen med din Mor, jomfru Maria. Med hende og gennem hende kan jeg nå til en dybere erkendelse af din lidelses og døds mysterier, som jeg nu vil betragte. Maria fulgte dig jo på din lidelsesvej, og hun forblev ved din side, - osse, da alle andre havde forladt dig. Ledsag nu min betragtning med din Ånd bistand og lær mig at møde menneskelig nøde med et åbent hjerte, for i ehvert lidende menneske møder jeg dig. Lær mig af din mor Maria, at holde mig fast til dig og altid at kendes ved dig. Amen.

- eller (tredie blok): - be'r jeg sammen med din Mor, jomfru Maria. Med hende og gennem hende kan jeg nå til en dybere erkendelse af opstandelsens og det evige livs mysterier, som jeg nu vil betragte. Din mor var jo den første, som erfarede dig som den opstandne og herliggjorte; hun bad sammen med dine disciple i dagene før pinseunderet, - hun er den første, som du har frelst. Hendes herlighed er Guds kærligheds værk, som , - gennem hendes totale hengivelse, - helt og fuldt kunne

udfoldes og fuldendes. Med og i Maria be'r vi dig: Bring osse os til udfoldelse og fuldendelse. Amen.

- eller (ad libitum, Montforts eget forslag): - be'r jeg sammem med din mor jomfru Maria, for, gennem hende, at lovprise dig, og for, under hendes ledelse, værdigt og ret at kunne betragte vor frelses dybe mysterier. Jeg forsager alle dé adspredelser, som måtte komme til mig under denne rosenkrans. Måtte jeg bede den med samling, opmærksomhed og andagt, som vár den mit livs sidste. Amen.

Første "blok": De fem glædesfulde mysterier:

Disse er:

1. Jesus, som jomfru Maria i åbenhed og tillid undfangede ved Helligånden.
2. Jesus, som jomfru Maria bár i sig ved sit besøg hos sin slægtning Elisabeth.
3. Jesus, som jomfru Maria bragte til verden i den fattige stald i Betlehem.
4. Jesus, som jomfru Maria frigav til Guds tjeneste, da hun, - da han var 40 dage gammel, - frembar ham som offer i Jerusalems tempel.
5. Jesus, som jomfru Maria og den hellige Josef genfandt i Jerusalems tempel, da han under pilgrimsturen dertil som 12-årig var blevet borte for dem.

Anden "blok": de fem smertefulde mysterier.

Disse er:

6. Jesus, som frygtede døden i Getsemane have.
7. Jesus, som blev taget til fange og mishandlet af soldaterne.
8. Jesus, som blev ført frem for Pontius Pilatus, iført purpurkappe, kronet med trone.
9. Jesus, som dømt til døden tog korset på sig og bár det gennem Jerusalems gader til Golgatha.
10. Jesus, som på Golgathabjerget nagledes til korset, og som døde på korset for os.

Tredie "blok": de fem herlighedsfulde mysterier.

Disse ér:

11. Jesus, som sejrrikt opstod fra de døde.

12. Jesus, den opstandne, som opfor til himlen og sidder ved Faderens højre.

13. Jesus, den opstandne og himmelfarne, som i enhed med Faderen tilsender os Helligånden.

14. Jesus, den opstandne og himmelfarne, som har optaget sin mor, den hellige jomfru Maria, i sin opstandelses herlighed.

15. Jesus, den opstandne og himmelfarne, som sætter kronen på sit forløserværk, når han på den yderste dag fuldender kirken, ja, fuldender alt, hvad han har skabt.

Efter rosenkransen kan f. eks. følgende bøn bedes:

Herre!

Mange mennesker siger, at rosenkransbønnen ikke er andet end en upersonlig, monoton mumlen med en raslende perlekæde. De halvtreds Hil-dig-Maria'er oplever de som en bønnefabriks serieproduktion.

Jeg må indrømme, at jeg osse selv ofte beder rosenkransen på tom rutine, - at jeg ikke gør noget for at bede bedre og trænge dybere ind i bønnens væsen. Ofte glemmer jeg, at rosenkransens rytme ér, - eller burde være, - noget ganske specielt. Den skulle være min bønns åndedræt og hjerteslag. For 'at bede' er 'at gentage', ligesom hele vort liv er gentagelse: åndedræt og hjerteslag, dag og nat, arbejde og hvile, såning og høst, ebbe og flod, glæde og sorg.

Herre! Som ethvert menneske har jeg behov for gentagelse, behov for noget, der igen og igen henter dét, der er evigt, tilbage i min bevidsthed, brug for noget, som hjælper mig til fornyet refleksion, - dybere og dybere, renere og renere.

Dit mysterium, Herre, og mysterierne i mit liv klarlægges ikke for mig på én dag, på en uge, på et år. De afdækkes ikke for mig gennem een bøn, gennem eet Fadervor eller gennem eet Hil-dig-Maria. Nej, hertil behøves hele livet.

Giv, at mysterierne i Jesu og Marias liv gennem gentagende bøn må gribe ind i mit eget livs mysterier og blive eet med dem.

På Peterspladsen i Rom står et springvand. vandet flyder fra een skål over i en anden, og igen over i en anden og igen over i en anden. På samme måde flyder mysterierne om dig, Herre, over i Maria. lad dem så, gennem hende, flyde videre over i mit liv, uden afbrydelse, hele tiden anderledes, hele tiden nyt, igen og igen.

Lad mig erfare, Herre, at bøn betyder: at indånde guddommelige mysterier og erkende dette bønnens overstrømmende åndedræt som mit indre livs pulsslag. Giv, at jeg ikke lader mig bedøve af gadens, supermarkedets eller fabrikkens larm. Og bevar mig for en åndløs afplapren af halvtreds Hil-dig-Maria'er.

Herre! Dine mysterier er skjulte. De er ikke opslået på plakatsøjler. De ligger som skatte på bunden af dybt vand. Kun gennem bøn, - igen og igen, - klares vandene.

Herre, giv mig udholdenhed i bønner, for at dine og mine mysterier må blive gennemsigtige og flyde sammen. Amen.

Frans Heckmann

hollandsk montfortaner-præst

BØNNEN: "JOMFRU MARIAS LILLE KRONE"

(Corona stellarum)

A. den originale form i bearbejdelse:

Gør mig værdig til at lovprise dig!

- hellige jomfru Maria!

Hil dig, Maria ...

- Hellige Maria, Guds Moder

1. Salig er du, jomfru Maria, som bar Herren, verdens skaber.

du, som fødte Håm, der skabte dig og i evighed forbliver jomfru.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig

2. Hellige Jomfru, når jeg vil lovprise dig, mangler jeg ord.

Du bar jo ham, der er Ordet selv.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig

3. Helt ren og skøn ér du, jomfru Maria,

fuldkommen fri for den smittende synds skygge.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig

4. Dig, o Jomfru, har Gud givet flere gaver end himlen har stjerner.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig.

Hil dig, Maria ...

- Hellige Maria, Guds Moder

5. Ære være dig, Himlens og jordens Dronning.

Beskyt os livet igennem og før os til himlens glæder.

Fryd dig, jomfru Maria,

- for Han, som er mægtig, har gjort store ting imod dig.

6. Ære være dig, vor Moder i nådens verden.

I Jesus, din Søn, har du skænket os Guds nåde.

Fryd dig, jomfru Maria,

- for Han, som er mægtig, har gjort store ting imod dig.

7. Ære være dig, Guds nådes Midlerinde.

Giv, at vi, som beder i Jesu navn,

altid må glæde os over at have opnået alt ved dig.

Fryd dig, jomfru Maria,

- for Han, som er mægtig, har gjort store dig imod dig.

8. Ære være dig, du nye Eva,

som med din fod har knust den gamle slange.

Stå os bi i kampen mod ondskab og lunkenhed.

Fryd dig, jomfru Maria,

- for Han, som er mægtig, har gjort store ting imod dig.

Hil dig, Maria ...

- Hellige Maria, Guds Moder

9. Ære være dig, Syndernes Tilflugt!

bed for os til Håm, som spiste sammen med syndere.

Fryd dig, jomfru Maria!

- Bed for os til Herren.

10. Ære være dig, Hjerternes Dronning!

Hold vore hjerter åbne for Guds Ånds virke.

Fryd dig, jomfru Maria!

- Bed for os til Herren.

11. Ære være dig, Retfærdighedens Spejl!

Gør os fri for al selvretfædighed-

Fryd dig, jomfru Maria!

- Bed for os til Herren.

12. Ære være dig, Moder, som altid hjælper i liv og i død.

Før os med dig til himlens herlighed

Fryd dig, jomfru Maria!

- Bed for os til Herren.

Vær hilset, jomfru Maria (indvielsesbøn på side

b. en nyere variant:

Gør mig værdig til at lovprise dig,

- hellige jomfru Maria!

Hellige treenige Gud! Opfyldt af tillid vil vi betragte jomfru Marias liv.

Gennem hende erfarer vi nemlig vort eget livs mysterium:

Dig som begyndelse, midte og mål.

Hil dig, Maria

- Hellige Maria ...

1. Lykkelig er du, jomfru Maria!

Som fri og ansvarsbevidst kvinde

har Gud inddraget dig i sin frelsesplan med os mennesker.

I dig erkender vi Guds plan med os.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig.

2. Hellige jomfru Maria.

Uden forbehold var du åben og modtagelig for Guds ord.

Efter dit eksempel vil vi holde vore hjerter åbne for Gud.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig.

3. Jomfru fuld af nåde!

Gud har ladet dig vove, hvad syntes umuligt,

og du satte dig ikke imod.

Sammen med dig vil vi lade Guds vilje med os ske.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig.

4. Uplettede jomfru Maria.

Du er den gamle pagts højdepunkt og den ny pagts udgangspunkt.

Du er i sandhed Pagtens ark, den ny Eva, lydig og trofast.

Fryd dig, jomfru Maria,

- alle slægter priser dig salig.

Gud! I Maria har du vist os en vej:

en troende kvindes vej, en moders og søsters vej.

Marias liv lader os forstå, at hendes vej er osse vor vej til frelse.

Hil dig, Maria

- Hellige Maria, Guds moder ..

5. Ære være dig, vor Frelzers Jesu Kristi Moder

I dig har Guds Søn fundet et menneske, som troede,

og som fulgte ham efter, - til under korset.

Med dig vil osse vi tro og følge ham efter.

Fryd dig, jomfru Maria,

- thi Han, som er mægtig, har gjort store ting imod dig.

6. Ære være dig, du trofaste Jomfru!

I fuldkommen enhed levede du med Kristus,

og før sin død gav han os dig til moder.

Fryd dig, jomfru Maria!

- for Hån, som er mægtig, har gjort store ting imod dig.

7. Ære være dig, du Apostlenes Dronning.

Hjælp os til, som sande apostle, at gå vidnesbyrdets og forkyndelsens vej.

Fryd dig, jomfru Maria!

- for Han, som er mægtig, har gjort store ting imod mig.

8. Ære være dig, du Kirkens Moder!

Midt i Guds Kirke står du som ledestjerne

og lader os erfare de frelstes mysterium, de helliges samfund.

Fryd dig, jomfru Maria,

- for Han, som er mægtig, har gjort store ting imod dig.

Gud!

Med blikket vendt mod Maria, erkender vi meningen med vort liv.

Efter et liv i fuldkommen overensstemmelse med din hellige vilje,

ser vi hende som den ophøjede himmeldronning.

Vi beder hende om hjælp: for vort fællesskab, for hele kirken,

for dem, som vi idag ganske særligt tænker på.

Hil dig, Maria

- Hellige Maria, Guds moder

9. Ære være dig, du Åndens Kar.

Med sin kærligheds styrke

har Helligånden gjort dig til et Guds redskab.

Omdan osse os til redskaber for Gud.

Fryd dig, jomfru Maria,

- bed for os til Herren.

10. Ære være dig, du Visdommens Sæde.

Du var oplyst af Guds Visdoms Ånd.

Lad os vokse i erkendelsen af Guds frelsesplan.

Fryd dig, jomfru Maria,

- bed for os til Herren.

11. Ære være dig, du Himlens Port.

I Guds Ånds kraft erkender vi, at du er nået frem til fuldendelsen,

og nu viderefører din moderlige opgave for os.

Således er du vor forbederinde og Guds Nådes Midlerinde.

Fryd dig, jomfru Maria,

- bed for os til Herren.

12. Ære være dig, du Himlens og Jordens Dronning!

Vi ser dig med Gud Faders øjne,

vi elsker dig med din Søns hjerte,

vi håber på dig i Helligåndens kraft.

Vi indvier os til dig, du Hjerternes Dronning!

Fryd dig, jomfru Maria,

- bed for os til Herren.

Vær hilset, jomfru Maria

Tilbage til toppen

BØNNER OG SALMER/HYMNER,

- som udtrykker montfortansk spiritualitet

Bøn, når kirkeklokken ringer: morgen, middag og aften

Angelus-bønnen, dvs 'Herrens engel...', bedes udenfor påsketiden.

Herrens engel bragte Maria det glade budskab

- og hun undfangede ved Helliggånden

Maria svarede: Se! Jeg er Herrens tjenerinde

- det ske mig efter dit ord.

Og Ordet er blevet kød

- og har taget bolig iblandt os.

Hil dig Maria, fuld af nåde

- Hellige Maria, Guds Moder

Bed for os, hellige Guds Moder,

- at vi må blive værdige til Kristi forjættelser.

Almægtige Gud! Udgyd din nåde i vore hjerter.

Ved englens budskab til jomfru Maria

har vi erkendt Kristi, din Søns, menneskevordelse.

Hør jomfru Marias bøn for os, og før os,

gennem Kristi lidelse, kors og død,

frem til opstandelsens herlighed.

Det be´r vi dig om ved hám: Kristus, vor Herre. Amen.

Regina Coeli, - dvs. 'Fryd dig, Himlens dronning', - bedes i påsketiden, dvs. fra påskemorgen til og med 2. pinsedag.

Fryd dig, Himlens Dronning, halleluja!

Thi han, som du blev fundet værdig til at være, halleluja,

han er opstanden, som han har sagt, halleluja.

Bed for os til Gud, halleluja!

Glæd og fryd dig, jomfru Maria, halleluja,

thi Herren er sandelig opstanden, halleluja!

Almægtige Gud.

Ved din Søns vor Herres Jesu Kristi opstandelse fra de døde
har du i din nåde frydet verden.

Forund os ved hans moder, jomfru Maria,

at vi selv må nå frem til opstandelse og herlighed.

Det be´r vi om ved hám: Kristus, vor Herre.

Syv salmer/hymner:

1: Herre, jeg vil gerne tjene, tjene dig og dig alene,

tag og brug mig, som du vil.

Hvad jeg ejer, har du givet, hver en evne, selve livet,

dig det hele hører til.

2. Led mig, Frelser, ved din nåde, osse, når jeg selv vil råde

og vil gå min egen vej.

Sæt mig, hvor jeg bedst kan gavne, o, men lad mig aldrig savne

vished, at jeg tjener dig.

Kr. Østergård 1892, mel. "Under dine vingers skygge"

2: Hvor Gud mig fører går jeg glad, hán, - ikke jeg, - skal råde.

Jeg kalder alle tider, hvad min Gud mig skikker: nåde!

Gud fører mig dog lige hjem, thi går jeg altid trøstigt frem
og på hans hjerte lider.

2. Hvor Gud mig fører, vil jeg mig ham ganske overgive.

Og synes sagen underlig, han véd dog frem at drive,
hvad han med mig bestemte alt, før jeg af moders liv blev kaldt,
jeg er jo ej min egen!

3. Hvor Gud mig fører er i tro og håb mit hjerte stille.

I mig hans egen kraft vil bo, hvad kan mig fra ham skille?
Thi fatter jeg et trøstigt mod, fordi Guds vej er altid god
javist den allerbedste!

4. Hvor Gud mig fører, vil jeg gå, om foden skulle brænde.

Kan jeg det forud ej forstå, tilsidst jeg dog skal kende:
At det er lutter trofasthed, hvor han mig fører: op og ned.
Dét er mit troens anker!

L. Geddicke 1711, H. A. Brorson 1742

3: Fast skal min dåbspagt evigt stå, og kirken vil jeg ære.

Dens klippegrund jeg bygger på, jeg følge vil dens lære.

Tak have Gud, som nåderig til Sandheds Kirke kaldte mig,
jeg aldrig dén vil svigte.

2. Mit hjerte skal af kærlighed til Gud, min Frelser, brænde.
Gid han, som er mit mål og med hver sjæl dog måtte kende.
Han selv fra jord til Himmerig ved Sandheds Kirke fører mig.
Jeg aldrig Ham vil svigte.

3. Ham vil jeg vie liv og blod og alt, hvad end jeg ejer.
Han kraft mig skænker, lyst og mod, - og efter døden: sejr!
Krist er min løn evindelig, dét lærer Sandheds Kirke mig,
jeg aldrig Ham vil svigte.

4. Lad tro os holde dåbens pagt, i den vi leve ville.
Fra den skal aldrig vold og magt, ej heller list os skille.
I liv og død jeg inderlig til Sandheds Kirke slutter mig,
jeg aldrig dén vil svigte.
ukendt forfatter 1891

4: Den store Mester kommer, fuldkærlig er hans id.
Han sidder ved smeltingen og lutrer sølvet med flid.

2. Det øjeblik han venter og agter kærlig på:
Når klarlig hans eget billed vil dybt i sølvspejlet stå.

3. Den store Mester kommer! Han smelter sjæl og sind.

Han sidder ved hjertegruben og ser i sjælene ind.

4. Og har i hjertedybet sit billed klart han set,

da glædes den høje Mester: Da er hans gerning alt sket!

B. S. Ingemann 1841

5: Maria, kære moder min, o hør min stille bøn.

Tag kærligt du min hånd i din og før mig til din Søn.

2. Kun fattigt er mit hjertes bo og kold min kærlighed

og svag og lille er min tro, mer svag, end selv jeg ved.

3. Så går jeg da med ydmygt sind, Maria, på dit bud,

at lukke i mit hjerte ind: Min Herre og min Gud!

Sr. Clara Ramsing

6: Jeg elsker Maria, der fødte til jord

dén Herre, som ene er mægtig og stor.

Hvem Jesus har elsket, vil jeg høre til,

hvem Jesus har adlydt, jeg adlyde vil.

2. Jeg elsker Maria, Guds helligheds spejl,

hun viser mig vejen, - den fører ej fejl!

Hun selv har den vandret med troen som skjold.

Jeg giver mig ganske Maria i vold.

3. Jeg stoler på hende i glæde og sorg

ved hånd hun mig leder til Himmerigs borg.

Hun styrker min arm og mit snublende fod

og fylder mit bryst med det frejdigste mod.

4. Maria! Besegl du den hellige pagt

jeg engang som barn har til fode dig lagt.

At du skal mig lede i handling og bøn,

så i mig kan vokse: Guds enbårne Søn! ukendt forfatter, 1891

7: Underfuld, prægtige, rige og mægtige,

jomfru Maria i himmerigs glans.

Skønhed ombølger dig, kærlighed følger dig,

binder af hyldest og hymner din krans.

ingen udmåler lyset, der stråler om dig som skær fra det evige væld:

Lyset, der kender ej gry eller kvæld.

2. Englene lyder dig, stjernerne pryder dig,

stråler som perler i Jomfruens skrud.

Faderens almagtshånd skærmed' mod syndens bånd

ren som en due den Helligånds brud.

Alt her i live din vil jeg blive.

Hvad jeg af goder kan nævne som mit, giver med glæde Maria jeg frit!

3. Prøvet i sorgen trang, øvet i korsets gang,

lutret i smerternes sviende glød.

lidelsen kender du, uhjulpet sender du

ingen tilbage til jammer og nød.

klagerne stilles og, når vi skilles her fra de skiftende dage og år,

bedende for os ved tronen du står.

ukendt forfatter 1891

Tilbage til toppen

SALMER til ære for den hellige Louis-Marie de Montfort

og den salige sr. Maria-Louise Trichet.

1: Livsalige dag, da Herren betroede Montfort sin sag,

og rejste mod vantro og lunkenhed skjold

og sendte ham som stridsmand, sit Forsyn i vold.

Til hjerter han talte med korset i hånd, i kærligheds ånd!

2. På vandring for Gud, forkyndende glædes og kærligheds bud.

helt opfyldt af troens fortærende glød,

som fænger og begejstrer, hvor før hersked' død.

Så møder os Montfort med korset i hånd i kærligheds ånd.

3. "Luk op for Guds Søn!", - så lyder hans stemme i bydende bøn.

"Luk op for Guds Søn, som i hjertet vil bo,

som fødes af Maria, - i tillid og tro!"

Sin rosenkrans bedende ta'r han i hånd i kærligheds ånd.

4. Urokkelig tro, som over det håbløse bygged' en bro,

som leved' på tillid til Fattiges Ven,

til alle måtte føle: Han ér her igen!

Fra høje til lave han tog dem i hånd i kærligheds ånd

5. Du storladne sag: At bringe Guds trøst under fattiges tag,

så døde kan høre og lamme kan gå,

så Ordets glade budskab til hjerterne nå,

dén rækker os Montfort med bydende hånd i kærligheds ånd.

Stephen Holm/Annelise Bevort, 1984, mel. "O, Kristelighed"

2: Hellige Montfort, hjælp os, når vi bede,

Jomfru Maria al vor bøn skal lede.

Hellige Montfort! Se til os hernede, for os du bede!

2. Du drog omkring og prædiked' for mange

og lærte dem at prise Gud i sange.

Hellige Montfort, hjælp os til at tjene Herren alene!

3. Gennem dig kaldte Gud Marie-Louise

til, med sit liv, hans Visdoms kraft at prise.

Hellige Montfort og Marie-Louise! Vej I os vise!

4. Syge og svage gav I hjælp og pleje,

altid I gik barmhjertighedens veje.

Hellige Montfort og Marie-Louise! Vej I os vise!

.

5. I baned vej for Jesus alle vegne

lod, ved Maria, mørkets magter segne.

Hellige Montfort og Marie-Louise! Vej I os vise!

6. Dén vej, I viste, leves nu af andre,

af alle dém, som jeres vej nu vandre.

Hellige Montfort og Marie-Louise! Gud vil vi prise!

Stephen Holm 1993. mel. "Mægtigste Kriste"

3. Vær lovpriset, vær velsignet af Guds kirke på jord,

milde lys i salig-skaren i Guds høje himmelkor.

Du, den første visdomsdatter: Marie-Louise de Jésus.

2. Fra din ungdom var dit ønske kun at tjene Guds Søn,

denne længsel, denne higen præged' mér og mér din bøn.

Og Gud førte dig til Montfort ved Marias hånd i løn.

3. Gennem Montfort Gud dig kaldte til et liv for de små,

ind i uvishedens lande ville Gud nu med dig gå.

Og et løfte blev dig givet: Du Guds Visdom skulle få.

4. Nu du lærte om Guds Visdom, fandt en Visdom med navn,
som tog bolig i dit hjerte, og som mildned' hvert et savn,
som forvanded' angst og smerte til en kærlighedens favn.

5. Denne Visdom er Guds nærhed, er Gud selv på vor jord,
lagt i krybben, hængt på korset, midt iblandt os som vor bror.
I sin ringhed har han vist os: at den mindste, han er stor!

6. Hver en fattig du ni mødte, hver en nød, som du så,
talte til dit hjertes indre, ej forbi du kunne gå.

Ved din omsorg for de mindste kunne Visdommen dig nå.

7. Store skarer rundt i verden følger nu i dit spor,
hvor de, drevet af Guds Visdom, spreder kærlighed på jord.

Med Montfort bed for os alle, Marie-Louise de Jésus.

Stephen Holm, 1993, fransk melodi

Tilbage til toppen